

แนวทางแห่งความเชื่อ
ของ
คริสเตียน

แนวทางแห่งความเชื่อ

ของ

คริสเตียน

(คริสเตียนเชื่ออย่างไร)

โดย

รากุล บุรานสิงห์ ชวาน

ประธาน สภาคริสตจักร มาราตี
แห่งคณะ ซี.เอ็ม.เอ ในประเทศไทย

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์

กรุงเทพฯ ๑,4

พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ. 1965

พิมพ์ครั้งที่สอง ค.ศ. 1974

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จรัสนิทวงศ์ เลขที่ 367/18-19 สามแยกไฟฉาย กรุงเทพมหานคร โทร.660374

นายเล็ก ไชยเทอดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2517

คำปรารภของผู้เขียน

ท่านผู้อ่านที่รัก

เนื่องจากปัจจุบันนี้ยังมีประชาชนเป็นจำนวนมาก ที่ไม่รู้ถึงศาสนาคริสต์ ไม่รู้ว่าคริสเตียนมีหลักความเชื่ออย่างไร คำว่า “คริสเตียน” หมายความว่าอะไร หลักคำสอนของศาสนาคริสต์มีอะไรบ้าง คำตอบปัญหาเหล่านี้ จะทราบได้จากหนังสือเล่มเล็กนี้

แม้แต่ในคริสตจักรเอง ก็มีสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากไม่น้อยที่ไม่เข้าใจเรื่อง “การกลับใจใหม่” “การรับความรอด” “การเกิดใหม่” “กิจการฝ่ายวิญญาณ” ฯลฯ เขาเหล่านั้นไม่ทราบเลยว่าคริสเตียนควรเชื่ออย่างไรและปฏิบัติอย่างไร จึงจะเป็นคริสเตียนที่แท้จริง การอ่านหนังสือเล่มนี้จะทำให้สมาชิกคริสตจักร หรือ แม่แต่เด็ก ๆ ในครอบครัวคริสเตียนก็สามารถเรียนรู้ถึงพระคริสต์และเกิดมีความรักเพื่อพระองค์

ผู้ประกาศพระกิตติคุณหรือศิษยาภิบาล มักเผชิญกับปัญหาที่ว่า จะใช้หนังสือเล่มใดเป็นคู่มือในการเตรียมผู้ที่เชื่อใหม่ให้พร้อมที่จะรับศีลล้างบาปด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น โดยการศึกษาค้นคว้าจากพระคริสตธรรมคัมภีร์และอาศัยประสบการณ์ ในการรับใช้พระเจ้ามาเป็นเวลานานได้ประมวลเอาหลักความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้ามาอธิบายไว้อย่างย่อ ๆ หลายเรื่อง โดยใช้ภาษาง่าย ๆ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจหลักความจริงมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งชื่อหนังสือเล่มนี้ว่า “ความรักเบื้องต้นว่าด้วย หลักความเชื่อของคริสเตียน” หรือ “แนวทางแห่งความเชื่อของคริสเตียน”

ตลอดเวลาที่เขียนหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงโปรดบันดาลให้หนังสือเล่มนี้เป็นเครื่องมือของพระองค์ ให้มีส่วนช่วยในการนำความรอดมาสู่ผู้อ่านทุกท่าน ฉะนั้นจึงหวังอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านได้บ้าง

ราอูล บูรานซิงห์ ชวาน

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 ศาสนาคริสต์.....	6
บทที่ 2 พระคริสตธรรมคัมภีร์	8
บทที่ 3 พระเจ้า.....	12
บทที่ 4 พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์.....	16
บทที่ 5 ความผิดบาปของมนุษย์.....	22
บทที่ 6 การกลับใจใหม่.....	24
บทที่ 7 ความเชื่อ.....	30
บทที่ 8 ความรอด.....	32
บทที่ 9 การเกิดใหม่	35
บทที่ 10 พิธีศีลล้างบาป.....	39
บทที่ 11 พิธีศีลมหาสนิท	41
บทที่ 12 นิรโทษกรรม	43
บทที่ 13 การชำระให้บริสุทธิ์.....	45
บทที่ 14 การพ้นจากโรคภัยไข้เจ็บ	47
บทที่ 15 การอธิษฐาน	49
บทที่ 16 พระกิตติคุณ.....	53
บทที่ 17 พญามาร.....	56
บทที่ 18 การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้า	59
บทที่ 19 คริสเตียน	61
บทที่ 20 บ้านและครอบครัวคริสเตียน	63
บทที่ 21 คริสตจักร	67
บทที่ 22 คลังสมบัติของพระเจ้า.....	69
บทที่ 23 ระเบียบการเกี่ยวกับผู้รับศีลล้างบาป.....	72
บทที่ 24 วันสำคัญทางศาสนาคริสต์	73
บทที่ 25 บทสรุป.....	76

บทที่ 1 ศาสนาคริสต์

เรื่องศาสนาคริสต์และผู้นับถือศาสนานี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่มักพากันสงสัยและถกเถียงกันอยู่เสมอว่า *ศาสนาคริสต์คืออะไร?* สำหรับคำถามนี้ เราอาจให้คำจำกัดความสั้น ๆ เพียงคำเดียวว่า ศาสนาคริสต์ก็คือ “*พระคริสต์*” นั่นเอง พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และศาสนาคริสต์ก็ตั้งอยู่บนรากฐานนี้ ศาสนาคริสต์มิได้ตั้งอยู่บนข้อพระธรรม หลักคำสอน หรือบทบัญญัติใด ๆ หากแต่ตั้งมั่นอยู่บนองค์พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นประมุขแต่พระองค์เดียว หากว่าพระนามของพระคริสต์ถูกลบลงไปศาสนาคริสต์ก็ย่อมหายไปด้วย มีหลายคนที่ได้พยายามทำลายศาสนาคริสต์ด้วยวิธีนี้ แต่ก็ต้องประสบกับความล้มเหลว เพราะว่าพระเยซูคริสต์ยังทรงพระชนม์อยู่ และจะทรงพระชนม์อยู่สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ ไม่มีผู้ใดที่สามารถทำลายพระคริสต์เจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้เลย ทั้งในอดีตและอนาคต แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่เชื่อพระองค์ กลับทวีจำนวนมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

คำที่แปลว่า “*พระคริสต์*” นั้น มาจากภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า “*ผู้ที่พระเจ้าทรงชโลมไว้*” ส่วนในภาษาฮีบรูนั้น “*ผู้ที่พระเจ้าทรงชโลมไว้*” นี้ เรียกว่า “*พระเมสสิยาห์*”

ในสมัยโบราณ ประชาชนได้เจิมศาสดาพยากรณ์และกษัตริย์ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ เป็นการแยกตั้งท่านเหล่านั้นไว้เพื่อภารกิจพิเศษอันใด พระเจ้าทรงชโลมพระเยซูคริสต์ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสวรรค์นั้น

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์โลก พระองค์ทรงเป็นเบื้องต้น และเบื้องปลาย พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกา พระองค์ทรงเป็นทั้งแหล่งกำเนิด และจุดมุ่งหมายสูงสุด พระองค์ทรงนมัสการสิ่งสารพัดทั้งปวง และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์เสด็จลงมาในโลกนี้เพื่อช่วยมวลมนุษย์ให้รอดพ้นบาป ดังนั้นพระเจ้าจึงประทานพระนาม “*เยซู*” ให้พระองค์

“*เยซู*” หมายความว่า “*พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นบาป*” ดังนั้นทูตสวรรค์จึงแจ้งแก่มาเรียว่า “*เจ้าจงเรียกนามท่านว่า “เยซู” เพราะว่า ท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่านให้รอดจากความผิดของเขา*” พระองค์ทรงเป็นที่โปรดปรานของพระบิดาและของมนุษย์ พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อยศศักดิ์หรือผลประโยชน์ของพระองค์เอง หากแต่เพื่อประโยชน์ของมนุษย์ดังจะเห็นได้จากพระคำที่ว่า “*เรามีได้มาเพื่อให้ผู้ใดปรนนิบัติแต่เรามาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และมอบชีวิตของเราไว้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก*” “*เรามีได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป*” พระองค์ทรงเชิญชวนมนุษย์ทุกคนโดยตรัสว่า “*จงตามเรามา*” เพราะว่า “*เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต*” พระองค์ตรัสว่า “*บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อย จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านหายเหนื่อยเป็นสุข*” พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช พระองค์ตรัสว่า “*ผู้ที่กระหาย จงมาหาเรา เพราะว่าเราเป็นน้ำประคบด้วยชีวิต*” ผู้ที่หิวกระหาย

ความชอบธรรม จงมาหาเรา เพราะว่าเราเป็นทิพย์อาหารแห่งชีวิต” “เราเป็นความสว่างของโลก” “เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี”

มีผู้คนเป็นจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ และเข้าเป็นสาวกของพระองค์ เขาเหล่านั้นนับถือพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นต่างก็ยากจะเป็นบริสุทธ์เหมือนกับพระองค์ เขาอาศัยอยู่ร่วมกันฉันญาติพี่น้องในครอบครัวเดียวกัน เพราะต่างก็เป็นสาวกของพระคริสต์ด้วยกัน คนทั่วไปจึงเรียกเขาเหล่านั้นว่า “คริสเตียน” ฉะนั้นคริสเตียนก็คือผู้ที่ เป็นสาวกของพระคริสต์นั่นเอง

มีหลายคน ได้พยายามทำลายล้างศาสนาคริสต์ให้สูญสิ้นไป แต่ก็ต้องล้มเหลว ศาสนาคริสต์จะถูกลบล้างไปได้อย่างไรในเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นประมุขยังทรงดำรงพระชนม์อยู่ นี่คือเหตุผลที่ว่า เหตุใดศาสนาคริสต์จึงได้แผ่ออกไปอย่างไม่มีสิ้นสุด

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของทุกคน พระองค์ได้ทรงสละพระชนม์ชีพของพระองค์บนไม้กางเขน เพื่อมนุษย์ทั้งโลกพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ ถูกฝังไว้ แล้วในวันที่สามหลังจากที่ทรงสิ้นพระชนม์นั่นเอง พระองค์ก็ได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาพระองค์ทรงชนะความตายเพื่อคนทั้งปวง พระองค์ไม่ทรงสนใจเลยว่า ท่านจะเป็นคนยากดีมีจน เป็นข้าราชการมีตำแหน่งสูงหรือเป็นชาวนา เป็นคนได้รับการศึกษาหรือไม่ เป็นคนก้าวหน้าหรือล้าหลัง เป็นคนผิวขาวหรือผิวดำ ไม่มีคำว่าชาวตะวันตกหรือชาวตะวันออกสำหรับพระองค์เลย เพราะว่ามนุษย์ทั่วโลกย่อมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสต์ พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งผู้ที่ยอมกลับใจและสารภาพความผิดบาปของเขาคือพระองค์ นี่คือหลักของศาสนาคริสต์อย่างง่าย ๆ และตรงไปตรงมา

คำถามสำหรับศึกษา

1. จงให้คำจำกัดความของศาสนาคริสต์อย่างย่อ ๆ โดยใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น
2. เหตุใดศาสนาคริสต์จึงไม่ถูกทำลายลบล้างไป?
3. จงเติมข้อความต่อไปนี้ให้ครบทั้งสี่ประโยค พระเยซูตรัสว่า
“เราเป็น.....”
“เราเป็น.....”
“เราเป็น.....”
“เราเป็น.....”
4. พระคริสต์เสด็จมาเพื่อใคร? จงอธิบายอย่างย่อ ๆ

บทที่ 2 พระคริสตธรรมคัมภีร์

การที่มีผู้เรียกขาน พระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า *พระคัมภีร์บริสุทธิ* ก็เพราะว่าทุกถ้อยคำที่บันทึกไว้นั้นพระเจ้าทรงเป็นผู้คลุใจให้บันทึกไว้

พระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นคัมภีร์ที่มีชื่อเสียงแพร่ไปทั่วโลก แปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง 1300 ภาษา ไม่มีคัมภีร์หรือหนังสือใดที่ประเสริฐและมีค่าเท่าเทียมได้ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีสถิติการพิมพ์จำหน่ายสูงที่สุดในโลก ดังนั้นเราจึงพอจะมองเห็นความสำคัญของพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บ้างกระมัง ข้อความที่บันทึกไว้ก็ล้วนเป็นพระวจนะแห่งชีวิตทั้งสิ้น เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้าย่อมให้ชีวิต “เพราะพระคำของพระเจ้าประกอบด้วยชีวิต และด้วยฤทธิ์เดช และคัมยิ่งกว่าดาบสองคม และแทงทะลุกระทั้งจิตวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก และอาจวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจ” (ฮีบรู 4:12) พระธรรมข้อนี้ แสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจซึ่งไม่มีขอบเขตจำกัดของพระเจ้า

พระเยซูคริสต์ ทรงเป็นศูนย์กลางของพระคริสตธรรมคัมภีร์บริสุทธิ พระองค์ทรงเป็นหัวใจหรือแกนกลางของพระคริสตธรรมคัมภีร์ หัวข้อใหญ่ที่สำคัญที่สุดหัวข้อเดียว ในพระคริสตธรรมคัมภีร์คือ *พระเยซูคริสต์เจ้า*

พระคริสตธรรมคัมภีร์ แบ่งออกเป็นส่วนใหญ่ ๆ สองส่วน ส่วนแรกเรียกว่า พระคัมภีร์เดิม และส่วนที่สองเรียกว่าพระคริสตธรรมใหม่ พระคัมภีร์เดิมนั้นแสดงให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของพระเยซูว่าทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งจะเสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์ในโลกนี้ ส่วนพระคริสตธรรมใหม่นั้น เขียนขึ้นภายหลังจากที่พระเยซูได้เสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์แล้ว ทางแห่งการรับความรอด ได้บัญญัติไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วอย่างแจ่มแจ้ง ซึ่งถ้าไม่มีทางแห่งความรอดนี้แล้ว เราจะไม่สามารถรับความรอดได้เลย นอกจากนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ยังได้เปิดเผยให้รู้ถึงพระประสงค์ของพระเจ้าเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งนี้สลับหน้าที่ และสภาพในอนาคตของมนุษย์อีกด้วย

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้วาดภาพของมนุษย์ทุกคนไว้และจากพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นมนุษย์ถึงสามารถเห็นสภาพแห่งวิญญาณจิตของตนเอง

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเสมือนกระจกเงา ซึ่งส่องให้เห็นถึงสภาพแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ นับแต่กษัตริย์ลงมาจนถึงคนขอทาน ทั้งคนร่ำรวย ยากจน ชายหญิง ทั้งเด็กผู้ใหญ่ คนหนุ่มคนชรา ผู้ที่ไร้การศึกษา จนกระทั่งคนแก่เรียน (ยากอบ 1: 23)

นอกจากนั้นพระคริสตธรรมคัมภีร์ ยังได้เปรียบพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นดุจ

เมล็ดพืช- อิสยาห์ 54: 10 ลูคา 8:11

ฝนและหิมะ อิสยาห์ 55: 10, 11

ทองคำ สดุดี 19: 10

โคมไฟและแสงสว่าง สดุดี 119: 105,130

อาหาร สดุดี 19: 10

ไฟ เยเรมีย์ 23: 30

ก้อน เยเรมีย์ 23: 30

ดาบ เอเฟซัส 6: 17

อัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนพระเจ้าได้ทรงประสาทให้ ย่อมเป็นประโยชน์สำหรับสั่งสอนสำหรับตักเตือน สำหรับดัดแปลงคนให้ดีขึ้น และสำหรับสอนให้รู้ในความชอบธรรม...” (2 ทิโมธี 3: 16) กษัตริย์ดาวิดตรัสไว้ว่า “พระคำรัสของพระองค์ชิมหวานสักปานใดจริง ๆ พระเจ้าข้า หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งอีก... พระวณะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพเจ้า และเป็นแสงสว่างตามทางของข้าพเจ้า” (สดุดี 119:103,105)

พระคริสตธรรมคัมภีร์แบ่งออกเป็น 66 เล่ม แม้ว่าผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์จะมีทั้งหมดเกือบ 40 คน แต่บุคคลเหล่านี้ก็ได้เขียนโดยการคล้อยตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ และแม้ว่าการเขียนนับตั้งแต่เล่มแรกจนจบเล่มสุดท้าย จะกินเวลาถึง 1600 ปีก็ตาม หัวข้อและใจความต่าง ๆ ก็ประสานกันอย่างดียิ่ง

ผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ ประกอบด้วยบุคคลหลายชั้น หลายวรรณะ มีทั้งผู้เลี้ยงแกะ ชาวนา ศาสนาพยากรณ์ตลอดจนกษัตริย์และชนชั้นอื่น ๆ อีกหลายคนแต่เนื่องจากการคล้อยตามพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกัน ฉะนั้นข้อความต่าง ๆ จึงสัมพันธ์และกลมกลืนกันเป็นอย่างดี ดังนั้นพระคริสตธรรมคัมภีร์ จึงเป็นหนังสือที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

พระคริสตธรรมคัมภีร์บริสุทธิ์ เป็นเสมือนแผนที่ของนักท่องเที่ยว และเป็นไม้เท้าของผู้เดินทางไกล พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ชี้ไว้อย่างชัดเจนว่า ทำอย่างไร มนุษย์จึงจะได้รับการอภัยโทษบาป ในโลกที่เต็มไปด้วยความผิดบาปนี้ ทำอย่างไรจึงจะสามารถหลีกเลี่ยงความผิดบาปไปได้ และทำอย่างไร มนุษย์จึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้ชี้ทางที่จะขึ้นสู่สวรรค์ และได้วาดภาพนรกไว้ให้เห็นอีกด้วย

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่ล้ำค่า และจำเป็นแก่เราอย่างยิ่งที่ทุกคนควรมี หากยังไม่มีก็จงหาซื้อเอาไว้ เราควรอ่านพระวณะของพระเจ้าทุกวัน เพราะพระวณะของพระองค์เป็นอาหารทิพย์ฝ่ายวิญญาณจิตของเรา ถ้าปราศจากอาหารนี้แล้วชีวิตคริสเตียนของเราก็จะไม่เจริญเติบโต และเราก็จะไม่มีพลังอำนาจเลย เรายังศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์มากเท่าใดเราก็จะยิ่งสนใจฝึกฝน ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มากขึ้นเท่านั้น และจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายแต่ประการใดเลย ดังนั้นเราจึงควรอ่านทุก ๆ วัน

ค่อย ๆ อ่านอย่างช้า ๆ และไตร่ตรองให้สุขุม และขณะเดียวกันก็ควรอธิษฐานไปด้วย เพื่อให้ซาบซึ้ง
เข้าใจในรสพระธรรมยิ่งขึ้น พระคัมภีร์เป็นคลังแห่งชีวิตนิรันดร์ มีทั้งปัญญาความรู้ทั้งหมดของโลกนี้

มีทั้งสันติสุข การเล่าโลมและพระพร

พระคัมภีร์เดิมประกอบด้วยพระธรรมสามสิบเก้าเล่มซึ่งแบ่งเป็นหมวดต่าง ๆ ดังนี้

1. หมวดพระบัญญัติ มีห้าเล่ม คือ เยเนซิส (ปฐมกาล) เอ็กโซโด (อพยพ) เลวิติก อากุสโม และ
พระบัญญัติ

2. หมวดประวัติศาสตร์ มีสิบสองเล่ม คือ โยชูวา ผู้วินิจฉัย ประวัตินางรูธ ซามูเอลฉบับแรก
และฉบับที่สอง พงศาวดารกษัตริย์ฉบับแรก และฉบับที่สอง เทสะโลนิกาฉบับแรก และฉบับที่สอง
เอสรา เนหะมีห์ เอสเธอร์

3. หมวดกวี มีห้าเล่ม คือ โยบ บทเพลงสรรเสริญ (สดุดี) สุภายิต ท่านผู้ประกาศบทเพลง
ไพบระของกษัตริย์ซาโลมอน

4. หมวดมหาสดาพยากรณ์ มีห้าเล่ม คือ อิสยาห์ เยเรมีห์ บทเพลงร้องทุกข์ของเยเรมีห์ เอส
เคียล และดาเนียล

5. หมวดอนุสดาพยากรณ์ มีสิบสองเล่ม คือ โอเซยา โยเอล อาโมส โอบัดคีย์ โยนา มีคา นา
ฮูม สะบามุค ซะฟันยา อาฉี ซะการะยา มาลาคี

พระคริสตธรรมใหม่ ประกอบด้วยพระธรรมยี่สิบเจ็ดเล่ม ซึ่งแบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ดังนี้

1. หมวดพระกิตติคุณ ซึ่งว่าด้วย พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ มีสี่เล่ม คือ มัทธีว มาระโก
ลูกา ยอห์น

2. หมวดประวัติศาสตร์ มีเล่มเดียวคือ กิจการของอัครสาวก

3. หมวดจดหมายฝากของอาจารย์เปาโล มีสิบสามเล่ม คือ โรม โครินธ์ฉบับแรก และฉบับที่สอง
กาลาเทีย เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี เทสะโลนิกาฉบับแรก และฉบับที่สอง ทิโมธีฉบับแรก และฉบับที่
สอง ทิตัส ฟิเลโมน

4. หมวดจดหมายฝากทั่วไป มีแปดเล่ม คือ ฮีบรู ยากอบ เปโตรฉบับแรก และฉบับที่สอง
ยอห์น ฉบับแรก ฉบับที่สอง และฉบับที่สาม ยูดา

5. หมวดพยากรณ์ มีเล่มเดียว คือวิวรณ์

คำถามสำหรับศึกษา

1. เหตุใดพระคริสตธรรมคัมภีร์ จึงมีชื่อเสียงแพร่ไปทั่วโลก?

2. พระคริสตธรรมคัมภีร์ เปรียบเทียบอะไรบ้าง? จงบอกมาสักหก-เจ็ดอย่าง

3. จงบอกชื่อพระธรรมต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เดิม ตามลำดับ
4. จงบอกชื่อพระธรรมต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมใหม่มาตามลำดับ
5. เหตุใดเราจึงควรอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ทุก ๆ วัน?

บทที่ 3 พระเจ้า

พระเจ้ามีองค์เดียวเท่านั้น แต่พระเจ้าองค์เดียวนี้ทรงมีสามพระภาคเหนือ พระบิดา พระบุตร และ พระวิญญาณบริสุทธิ์ มีหลายคนไม่ค่อยเข้าใจหลักคำสอนที่ว่า พระเจ้าทรงมีสามพระภาคนี้ เพราะถือว่าเป็นหลักคำสอนที่ยากแก่การเข้าใจให้อ่องแท้ได้ แต่หากเราใคร่ครวญให้ดีแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า ไม่ใช่ปัญหาที่น่าแปลกอะไร เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ประสาทความเข้าใจให้แก่มนุษย์ พระองค์ทรงปรากฏแก่มนุษย์ทั้งสามพระภาค พระเจ้าทรงเป็นสัพพัญญูคือเป็นผู้หยั่งรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระปัญญาของพระองค์ไม่มีขอบเขต ดังนั้นมนุษย์จึงมีสติปัญญาอันจำกัด จึงไม่อาจเข้าใจทุกสิ่ง

ทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นสัพพัญญูได้

หลักคำสอน เกี่ยวกับพระเจ้าทรงมีสามพระภาคนี้เป็นหลักสำคัญยิ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ผู้ใดไม่ยอมเชื่อหลักคำสอนที่ว่าด้วยตรีเอกานุภาพของพระเจ้า จะไม่สามารถเข้าใจปัญหาต่าง ๆ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เลย พระบิดาทรงเป็นพระเจ้า พระบุตรทรงเป็นพระเจ้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพระเจ้า คือทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

หลักคำสอนนี้เปรียบได้กับ น้ำทะเล เมฆ และน้ำฝน ซึ่งแม้จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่มีสภาพต่างกันอยู่บ้างตามสภาวะการณ์ น้ำจากทะเลเมื่อกลายเป็นไอ ก็ลอยขึ้นไปในท้องฟ้า จับกลุ่มกันเข้ากลายเป็นก้อนเมฆ แล้วจึงกลายเป็นน้ำฝน ตกลงมาสู่พื้นดิน ไหลลงสู่แม่น้ำ ลำคลอง และทะเลซึ่งจะเห็นได้ว่า แม้ว่าทั้งทะเล เมฆ และฝน จะเป็นอันเดียวกันแต่ก็ยังมีสภาพต่างกันอยู่จนใด ตรีเอกานุภาพของพระเจ้านี้มีลักษณะคู่กันฉันนั้น หากเราจะเปรียบเทียบลักษณะตรีเอกานุภาพของพระเจ้า กับน้ำทะเล เมฆ และน้ำฝนแล้ว ก็จะได้ดังนี้ พระเจ้าก็คือ น้ำทะเลพระบุตร คือเมฆ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ น้ำฝนนั่นเอง

ตัวอย่างอีกตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งพอจะยกมาเปรียบเทียบกับความเป็นตรีเอกานุภาพของพระเจ้าได้ก็คือ ดวงอาทิตย์ แสงแดด และความร้อน นอกจากนี้ยังมีอีกหลายตัวอย่าง ที่พอจะยกมาเปรียบเทียบเพื่อให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น หากเราศึกษาเรื่องนี้โดยการอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยตีความหมายให้ พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะทรงกระทำให้เราเข้าใจได้อย่างชัดเจน

พระเจ้ามีองค์เดียวเท่านั้น “อย่าได้มีพระเจ้าอื่นต่อหน้าเราเลย” (อพยพ 20:3)

“พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการโดยจิตวิญญาณ และความจริง” (ยอห์น 4:24)

“อย่าทำรูปเคารพสำหรับตน...” (อพยพ 20:4)

พระเจ้าทรงเป็นอยู่นิรันดร์ ไม่มีเบื้องต้นและเบื้องปลายพระองค์ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่ต้น ทรงเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ และจะทรงเป็นอยู่ต่อไปในอนาคต (อพย 3: 14)

พระองค์ทรงดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง (ยอห์น 5: 26)

พระองค์ทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่ง พระองค์ทรงเนรมิตมนุษย์ (ปฐมกาลบทที่ 1-2) พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา

พระองค์ทรงไม่เปลี่ยนแปลง พระประสงค์ พระลักษณะ และความชอบธรรมของพระองค์ จะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิตย์

พระองค์ทรงรอบรู้ทุกอย่าง พระองค์ทรงมีฤทธิ์ใหญ่ยิ่งสูงสุด และสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ (อิสยาห์ 6:3) ดังนั้นพระภาคที่สามในตรีเอกภาพของพระเจ้าจึงมักเรียกกันว่า “พระวิญญูณบริสุทธิ์” ความบริสุทธิ์นั้นคือความชอบธรรมที่แท้จริงของพระเจ้า

“พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงรักเท่านั้น แต่ยังทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความรักทุกอย่าง พระองค์ทรงรักพวกเรา ดังนั้นพระองค์จึงประทานสิ่งที่จำเป็นให้แก่เรา และทรงรักษาเราไว้ให้พ้นจากความผิดบาป

พระเจ้าทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม (เยเรมีย์ 12:1) พระองค์ทรงเกลียดชังความผิดบาป และความยุติธรรมทุกประการพระองค์ทรงลงโทษคนผิดบาป ตามความเหมาะสมกับความผิดบาปที่ได้กระทำ ขณะเดียวกันพระองค์ก็โปรดประทาน บำเหน็จรางวัลให้แก่คนซื่อสัตย์ตามความชอบธรรมของเขา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และประกอบด้วยพระคุณ ดังนั้นเราจึงพึงพระองค์ได้โดยปราศจากความกลัวใด ๆ

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะมีได้พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

“พระบุตรองค์เดียว” ของพระเจ้าตามพระธรรมข้อนี้ก็คือพระเยซูคริสตเจ้านั่นเอง พระองค์ทรงเป็นเบื้องต้น และทรงเป็นเบื้องปลาย พระองค์ทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพของพระเจ้าทุกประการ และพระราชกิจของพระองค์ก็คือพระราชกิจของพระเจ้า พระนาม *พระเยซูคริสต์* นี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานให้พระองค์ พระนามนี้เป็นพระนามของพระเจ้าและโดยที่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้านี้เอง เราจึงควรนมัสการพระองค์ “ไม่มีใครได้เห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในทรงของพระบิดา ท่านองค์นั้น ได้สำแดงพระองค์แล้ว” (ยอห์น 1:18)

พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงมีพระลักษณะของพระเจ้าทุกประการ ทางดำเนินพระราชกิจของพระเจ้า (กิจการ 5: 32) พระองค์ทรงเป็นพระวิญญูณของพระเจ้า และของพระคริสต์ (กิจการ 16:7) ในทุกวันนี้พระวิญญูณบริสุทธิ์พระบิดา และพระบุตรก็ยังทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

อยู่ แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์อาจกล่าวถึงพระวิญญาณ โดยเรียกพระนามเป็นอย่างอื่นแตกต่างกันไป แล้วแต่ความเหมาะสม

ตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนไว้นั้น แม้ว่าพระบิดาพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงดำรงอยู่ในสภาพที่แตกต่างกัน แต่แท้ที่จริงแล้ว ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน คุณคา 3: 21, 22 ทั้งสองข้อนี้กล่าวถึงการรับศีลล้างบาปของพระเยซูคริสต์ดังต่อไปนี้

อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงได้รับศีลล้างบาปแล้ว และพระเยซูทรงรับศีลล้างบาปด้วย ขณะเมื่อกำลังอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออกเป็นช่อง และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกพิราบได้ลงมาประทับอยู่กับพระองค์ และมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก”

ในข้อพระธรรมตอนนี้บ่งไว้ว่า เมื่อพระเยซูทรงรับสภาพเป็นมนุษย์นั้น พระเจ้าทรงรับศีลล้างบาป และในสวรรค์ ขณะเดียวกันนั้น พระเจ้าก็ทรงยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่รักของพระองค์ และพระวิญญาณก็ได้เสด็จลงมาประทับอยู่กับพระองค์ ครีเออานูภาพของพระเจ้านี้อาจมีสภาพต่าง ๆ กัน แต่กระนั้นก็ตาม ต่างก็มีความสัมพันธ์ต่อกันเป็นอย่างดี ต่างตรีถึงกันและกัน และเป็นพยานซึ่งกันและกันนี้แหละคือตรีเออานูภาพของพระเจ้า (มัทธิว 3: 13-16 2 โครินธ์ 13:14)

พระเจ้าทรงมีสามพระภาคกล่าวคือทรงมีสภาพเป็นตรีเออานูภาพมิฉะนั้นพระองค์ก็จะทรงเป็นพระเจ้าไม่ได้เลย ผู้ใดที่ไม่ยอมเชื่อหลักคำสอนแห่งตรีเออานูภาพของพระเจ้าแล้ว ผู้นั้นย่อมไม่เข้าใจในพระลักษณะของพระเจ้าเลย แต่การอธิษฐานและการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ จะทำให้เราเข้าใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และพระราชกิจของพระองค์

เราควรเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า และกลัวเกรงพระองค์ โดยอ่อนน้อมถ่อมตัวต่อพระองค์ ผู้บริสุทธิ์และผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด

คำถามสำหรับนักศึกษา

1. คำว่า “ตรีเออานูภาพ” หมายความว่าอะไร?
2. มีข้อพิสูทธิ์อะไรบ้าง ที่แสดงว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า?
3. เหตุใดเราจึงควรนมัสการพระเยซูคริสต์?
4. พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ประทับอยู่ในจิตใจของเราหรือไม่?
5. จงอธิบายถึงหลักคำสอน เกี่ยวกับตรีเออานูภาพของพระเจ้าว่าได้ปรากฏอย่างชัดเจนอย่างไร เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรับศีลล้างบาป?
6. จงท่องจำเพลงสาธุการ ว่าด้วยตรีเออานูภาพของพระเจ้าซึ่งมีความดังต่อไปนี้

สาธุการ แด่พระบิดา

แต่พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
เป็นอย่างไรก่อนเวลาเดิมนั้น
บัดนี้ และเบื้องหน้าต่อไป
ก็เป็นอย่างนั้น อามน อามน

บทที่ 4 พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอยู่ณิรันดร์ ตั้งแต่เบื้องต้นไปสู่อุบัติลง สำหรับศาสนาคริสต์แล้ว พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ มีคุณค่าสูงยิ่งที่สุดที่จะพรรณนา ทั้งนี้ก็เพราะพระองค์ทรงเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์ พระองค์เสด็จมารับสภาพเป็นมนุษย์โลกนี้ เมื่อเกือบสองพันปีมาแล้ว พระราชประวัติของพระองค์ มีบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยท่านมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น

เมื่อบรรพบุรุษคู่แรกของเรา คืออาดัม และเอวา อยู่ในสวนเอเดนนั้น พญามารได้ปลอมแปลงกายมาในร่างของงู และได้ล่อลวงคนทั้งสองให้หลงกระทำบาป เขาจึงต้องผูกพันกับความผิดบาป นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อันเป็นผลแห่งการฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้า แต่แม้ว่าอาดัมและเอวาได้หลงกระทำบาปด้วยความสมัครใจ พระเจ้าก็ยังทรงมีเมตตาต่อเขาอยู่ พระองค์ทรงให้พระสัญญาว่า พงศ์พันธุ์ของสตรี (คือพระเยซูคริสต์) จะกระทำให้ศีรษะของงูฟกซ์ ทั้งนี้หมายถึงการกำจัดพญามารเสียนั่นเอง

หลังจากนั้น พระองค์ก็ได้ทรงสัญญาแก่มนุษย์โลกเป็นพิเศษโดยตรัสทางศาสดาพยากรณ์ว่า ด้วย *พระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาบังเกิด* นั้นรวมทั้งเวลาและสถานที่ที่จะทรงมาบังเกิดอีกด้วย (ขอให้ศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง)

ครั้นถึงกำหนดเวลาตามโครงการของพระเจ้าแล้ว พระเยซูก็ทรงถือกำหนดมาแต่ครรภ์ของหญิงสาวพรหมจารีผู้หนึ่งชื่อมาเรียที่หมู่บ้านเบธเลเฮม มณฑลยูดา ซึ่งขณะนั้นนางยังเป็นคู่หมั้นของโยเซฟยังมีได้อยู่กินร่วมกันฉันภรรยาสามี นางได้ตั้งครรภ์ขึ้น ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฝ่ายโยเซฟคู่หมั้นของนางเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด มีอาชีพเป็นช่างไม้ เขาเป็นคนดีมีศีลธรรม ไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ถึงเรื่องนี้ ด้วยเกรงว่าจะถูกนิทาว่าร้าย จึงคิดที่จะส่งนางมาเรียไปอยู่เสียที่อื่นเป็นการลับ แต่ขณะที่โยเซฟกำลังไตร่ตรองถึงเรื่องนี้อยู่ ทูตสวรรค์ก็มาปรากฏแก่เขาในความฝัน แจ้งแก่เขาว่า “โยเซฟบุตรของดาวิด อย่าวิตกในการที่จะรับมาเรียเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอนั้น เป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เธอจะประสูติบุตรเป็นชาย แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่าเยซู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่าน ให้รอดจากความผิดบาปของเขา” และเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ ก็ได้เกิดขึ้น ดังที่พระเจ้าได้ตรัสไว้โดยทางศาสดาพยากรณ์ทุกประการ

ก่อนหน้าที่พระเยซูคริสต์จะประสูตินั้น ทั้งมาเรียและโยเซฟอาศัยอยู่ในบ้านนาซาเร็ธ ในมณฑลกาลิลี ครั้นต่อมาภักษัตริย์กายะซา ออซุซะโต ทรงมีคำสั่งให้จดทะเบียนราษฎรทั่วทั้งแผ่นดิน ดังนั้น มาเรียและโยเซฟ จึงต้องเดินทางมาจดทะเบียนที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ในขณะที่ครรภ์ของนางก็แก่จวนจะถึงกำหนดคลอดอยู่แล้ว เมื่อมาถึงบ้านเบธเลเฮม ก็ครบกำหนดคลอดพอดี และเนื่องจากที่พักคน

เดินทางและโรงแรมต่าง ๆ มีผู้มาพักอยู่เต็มหมดแล้ว ไม่มีห้องว่างเหลืออยู่ ทั้งสองจึงอาศัยคอกวัวเป็นที่พักนอนหลับนอน ดังนั้นพระเยซูจึงประสูติมาในคอกวัวนั่นเอง

ข่าวการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรานั้น ได้แพร่สะพัดไปสู่ชนต่างชาติ และในการประสูติของพระกุมารเยซูนี้ ก็ได้มีดาวดวงหนึ่งปรากฏขึ้นใหม่บนท้องฟ้า ส่องแสงสุกใสเป็นสัญลักษณ์ ในครั้งนั้นมีนักปราชญ์บางคน ได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ของดาวดวงนี้ และต่างก็เข้าใจดีว่า ปรากฏการณ์อันน่าประหลาดของดาวดวงนี้ก็คือสัญลักษณ์ แห่งการเสด็จลงมารับสภาพเป็นมนุษย์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกนั่นเอง เขาจึงออกเดินทางติดตามดวงดาวประหลาดนี้จนกระทั่งมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อแสวงหาพระองค์ ครั้งนั้นเฮโรดเป็นกษัตริย์ปกครองกรุงเยรูซาเล็มอยู่ ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทราบถึงข่าวการเสด็จมาบังเกิด ของกษัตริย์แห่งชนชาติยูดา พระองค์ใหม่ ก็ทรงตกพระทัยอึ้งงันจึงวางแผนการที่จะปลงพระชนม์พระกุมารเยซูเสีย กษัตริย์เฮโรดตรัสตักนักปราชญ์เหล่านั้นด้วยอุบายอันแยบยลว่า “จงไปหากุมารนั้นเถิด เมื่อพบแล้วจงมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปถวายนมัสการท่านด้วย” แท้ที่จริงแล้ว กษัตริย์เฮโรดต้องการรู้ที่อยู่ของพระกุมารเยซู เพื่อที่จะส่งทหารไปปลงพระชนม์พระกุมารเสียนั่นเอง

บรรดานักปราชญ์เหล่านั้น ได้ออกติดตามดวงดาวนั้นต่อไปอีกจนกระทั่งพบพระกุมารเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม ต่างได้นมัสการพระองค์ แล้วมอบของขวัญพิเศษของตนอันมีทองคำ กำยาน และมดยอบถวายแด่พระองค์เป็นเครื่องบรรณาการ แล้วจึงทูลลากลับโดยเปลี่ยนเส้นทางเดินเสียดตามคำสั่งของพระเจ้า ไม่ยอมกลับไปทางกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อส่งข่าวให้กษัตริย์เฮโรดรู้อีกเลยการกระทำของพวกนักปราชญ์ในครั้งนี้ ทำให้กษัตริย์เฮโรดกริ้วโกรธมาก พระองค์ได้ทรงบัญชาให้ทหารของพระองค์ไปยังหมู่บ้านเบธเลเฮม และหมู่บ้านใกล้เคียง จับเด็กชายที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาฆ่าเสียทุกคน โดยหวังจะกำจัดพระกุมารเยซูเสียแต่ก็ไม่เป็นผล เพราะพระเจ้าได้สำแดงนิมิตแจ้งเรื่องราวให้โยเซฟรู้ล่วงหน้า เขาจึงได้พามาเรียและพระกุมารเยซูหนีไปยังประเทศอียิปต์ ตามคำสั่งของพระเจ้า และทั้งสามได้อาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ครอบงวนกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

หลังจากนั้น ทูตสวรรค์ได้ปรากฏแก่โยเซฟในความฝันอีก แจ้งให้เขาทราบถึงเรื่องราวการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์เฮโรดแล้วสั่งให้พาพระกุมารเยซูและนางมาเรีย กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอลตามเดิม ทั้งสามจึงกลับไปยังบ้านนาซาเร็ธอันเป็นบ้านเดิมของตน ตลอดเวลาที่ประทับอยู่ที่บ้าน

นาซาเร็ธ พระเยซูทรงช่วยโยเซฟและนางมาเรียทำงาน และทรงอยู่ในโอวาทของบุคคลทั้งสองนี้เรื่อยมาจนพระชนมายุได้สามสิบพรรษา จึงได้อำลาจากนางมาเรียและโยเซฟไป โดยเหตุที่พระองค์ทรงอยู่ที่หมู่บ้านนาซาเร็ธเป็นเวลานาน ดังนั้น คนทั่ว ๆ ไปจึงเรียกพระองค์ว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ”

ขณะที่พระองค์ทรงมีพระชนม์มาได้สิบสองพรรษา โยเซฟและนางมาเรียได้พาพระองค์ไปในพิธีเลี้ยง *ปัสกา* ที่กรุงเยรูซาเล็ม ทั้งสามได้ไปนมัสการพระเจ้าในพระวิหาร และที่พระวิหารนี้เองพระเยซูได้ทรงไปตาม และตอบปัญหาต่าง ๆ กับพวกอาจารย์ ผู้ทรงความรู้หลายท่าน ท่านเหล่านั้นรู้จักประหลาดใจ และเลื่อมใสในสติปัญญาอันปราดเปรื่องของพระองค์ยิ่งนัก

เนื่องจากผู้บันทึกพระราชประวัติของพระเยซูคริสต์ มิได้เล่ารายละเอียดถึงตอนนี้ไว้มากนัก เราจึงไม่อาจทราบเรื่องราวได้ ถัดวัน แต่อย่างไรก็ตามเป็นที่ทราบกันดีว่า พระองค์ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้า และเป็นผู้ชอบธรรมอยู่เสมอ

เมื่อพระเยซูคริสต์ ทรงมีพระชนม์มาได้ครบสามสิบพรรษาพระองค์จึงได้ออกจากบ้านนาซาเร็ธ เสด็จตรงไปยังแม่น้ำจอร์แดน ซึ่ง ณ ที่นั่นเองมีผู้รับใช้ของพระเจ้าคนหนึ่ง ชื่อยอห์นบัพติสมา กำลังประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้า ว่าด้วยเรื่องการกลับใจใหม่และให้ศีลบัพติสมา แก่ผู้ที่กลับใจใหม่ด้วยน้ำ พระเยซูก็ได้รับศีลบัพติสมาจากยอห์นด้วย ทั้ง ๆ ที่พระองค์ไม่เคยทำบาป ทรงบริสุทธิ์ปราศจากความผิดบาป หรือมลทินใด ๆ แต่พระองค์ทรงรับศีลบัพติสมา ทั้งนี้ก็เพื่อความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ และเพื่อเป็นแบบอย่างอันดีให้แก่เรานั่นเอง หลังจากที่พระองค์ทรงรับศีลบัพติสมาและขึ้นมาจากน้ำแล้ว ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็แหวกออกเป็นช่วง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกพิราบ ได้เสด็จลงมาประทับอยู่กับพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเจิมพระองค์ไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญ แห่งการที่จะทรงช่วยมนุษย์ให้ได้รับความรอด และมีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าว่า “ท่านนี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3:17)

ต่อมาพระเยซูก็ทรงถูกพญามารผจญ โดยพยายามล่อลวงพระองค์ให้ทำผิดด้วยอุบายนานาประการ แต่พระองค์ก็ไม่ได้กระทำตาม ผลที่สุด พญามารก็พ่ายแพ้ จึงละพระองค์ไว้ และหลังจากนั้น ทูตสวรรค์ก็ได้มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศให้ประชาชนเชื่อฟังและทำตามคำสอนของพระองค์ ซึ่งได้มีผู้คนละทิ้งกิจการงานของตน ติดตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก พระองค์ทรงกระทำการอันอัศจรรย์หลายอย่างเป็นต้นว่า ทรงทำให้คนใบ้พูดได้ ทรงรักษาคณาบอดให้มองเห็น ทรงรักษาคคนง่อยให้เดินได้ ทรงรักษาคคนหูหนวกให้ได้ยินทรงรักษาคคนเจ็บป่วยให้หาย ทรงเลี้ยงผู้หิวกระหายให้อิ่มหนำสำราญทรงบำบัดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ให้แก่ประชาชน และทรงช่วยคนตายให้ฟื้น

พระเยซูคริสต์ เสด็จออกไปประกาศคำสั่งสอนของพระเจ้า ทรงเทศนาถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ทั้งในหมู่บ้านและในเมืองทั่วทุกแคว้น แคว้น ให้มนุษย์กลับใจใหม่ ถ้อยคำที่พระองค์ทรงเน้นและตรัสย้ำบ่อย ๆ ก็คือ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17)

พระองค์ทรงโปรดยกบาปโทษแก่ผู้ที่สำนึกในความคิดบาปของตน และทรงโปรดให้เขาได้รับสันติสุขที่แท้จริง กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือออกไปทุกแคว้นแคว้น ผู้ติดตามพระองค์ทวีจำนวนมากขึ้นทุกที ในบรรดาสาวกศิษย์เหล่านั้น พระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นพิเศษ *สิบสองคน* เพื่อร่วมทำการกับพระองค์โดยเฉพาะ พระองค์ทรงอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อน ทรงตรากตรำปฏิบัติพระราชกิจโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก แม้กระนั้นถึงก็ยังมีคนเกลียดชังพระองค์ และวางแผนการปลงพระชนม์พระองค์ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ทุกคน แต่เขาเหล่านั้นมิได้แสดงความรักตอบสนองพระองค์เลย กลับมีแต่ความอิจฉาริษยาคิดกำจัดพระองค์อยู่ตลอดเวลา

ในบรรดาสาวกสิบสองคนของพระองค์นั้น มีคนหนึ่งชื่อยูดา อิศการิโอด เป็นผู้ทรยศต่อพระองค์ รู้เห็นเป็นใจและร่วมมือกับมนุษย์ใจบาปหยาบช้ำ ในการกำจัดพระองค์ ยูดาได้ชี้ช่องให้คนเหล่านั้นจับกุม และทำร้ายพระองค์ เขาได้จับพระองค์ไปฟ้องศาล และแกล้งใส่ร้าย กล่าวหาพระองค์ต่าง ๆ นานาจนที่สุด พระเยซูคริสต์ พระมหาไถ่ของโลกก็ต้องถูกตัดสินประหารชีวิต ด้วยการถูกตรึงบนไม้กางเขน ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ และไม่เคยมิได้ทำผิดบาปแม้แต่บ่อย

ก่อนหน้าที่จะถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้น บรรดาผู้ประสงค์ร้ายต่อพระองค์ ได้พากันหัวเราะเยาะพุดจาถากถางพระองค์ต่าง ๆ นานา มีหน้าซำพอกทหารยังได้โบยตีและตบพระพักตร์พระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์อีกด้วย กระนั้นพระองค์ก็ทรงสงบใจอยู่ มิได้ส่งเสียงร้องแต่ประการใด พวกทหารได้จับพระองค์ไปตรึงไว้ที่ไม้กางเขน โดยใช้ตะปูตอกที่ฝ่าพระหัตถ์ และพระบาทของพระองค์ และเอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมให้พระองค์ เป็นการประจานอีกด้วย นอกจากนั้นได้เอาดอกแทงที่สีข้างของพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็มีได้โอดครวญแต่ประการใด พระองค์ทรงอธิษฐานขอต่อพระเจ้าว่า *“โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดยกโทษเขา”* (ลูกา 23:34) ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงรักเขานั้นเอง ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสูงค่าพอที่จะเปรียบเทียบกับความรักของพระองค์ได้ พระเยซูคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานเหลือที่จะพรรณนาได้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างในการทนทุกข์ ทรงอดกลั้นต่อทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเรา พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพ และพระโลหิตอันล้ำค่าของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่ของมนุษย์ทั้งปวง พระเยซูคริสต์ทรงประกอบไปด้วยฤทธานุภาพของพระเจ้า พระองค์ทรงสามารถทำลายล้างศัตรูของพระองค์ให้พินาศไปได้ง่ายดายคาย แต่พระองค์ก็มีได้กระทำเช่นนั้นทรงยินดีทนทุกข์ทรมานทุกอย่าง เป็นการแบกรับเอาบาปของมนุษย์โลก เพื่อให้เราทั้งหลายได้รับความรอด พระองค์ทรงฝากวิญญูณจิตของพระองค์ไว้กับพระเจ้า

เมื่อพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์แล้ว บรรดาสาวกของพระองค์ก็เอาเครื่องบูชา และน้ำมันหอมมาขโลมทาพระศพของพระองค์ เอาผ้าพันพระศพไว้ แล้วนำพระศพของพระองค์ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่ง ซึ่งยังไม่เคยฝังศพใครมาก่อนเลย

เนื่องจากพระเยซูเคยตรัสไว้ ก่อนที่พระองค์จะถูกปลงพระชนม์ว่า *พระองค์จะทรงฟื้นขึ้นมา จากความตาย* ฉะนั้นภายหลังจากที่เหล่าสาวกได้นำพระศพของพระองค์ ไม่เก็บไว้ในอุโมงค์แล้ว ปน เดียวปีลาตก็ได้ส่งทหารไปรักษาอุโมงค์นั้นอย่างแน่นหนา มิให้ใครเคลื่อนย้ายพระศพไปได้ แต่รุ่งเช้า วันที่สาม นับแต่วันที่พระองค์สิ้นพระชนม์นั่นเอง พระองค์ก็ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตาย สมจริง ตามที่พระองค์ตรัสไว้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้มิชยเหนือสิ่งสารพัด ทรงมิ ชยชนะเหนือความตาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ฉะนั้นอุโมงค์ฝังศพนั้นจึงว่างเปล่า อยู่ มิได้มีพระศพของพระองค์ในนั้นอีกเลย นอกจากผ้าพันพระศพของพระองค์เท่านั้น

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงปรากฏแก่บรรดาสาวกของ พระองค์ เพื่อจะได้เป็นที่หนุนน้ำใจในการประกาศพระกิตติคุณ และเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าให้ ชาวโลกรู้ทั่วไป ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์ท่ามกลางเหล่าสาวกซึ่งรู้เห็นเป็นพยาน หลายคน

ขณะที่พระองค์เสด็จจากเหล่าสาวก ขึ้นสู่สวรรค์นั้นพระองค์ได้ทรงอวยพระพร และตรัสสั่ง พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) “ท่าน ทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศ ให้เป็นสาวกให้รับบัพติศมา ในนามแห่งพระบิดา และพระ บุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัด ซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ นี่แหละ เราจะอยู่ กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิตย์ กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:19,20) ดังนั้น คนของพระองค์จึงออกไป เป็นพยานถึงพระองค์ทั่วทุกหนทุกแห่ง ทั้งทั้งแผ่นดินโลกตามพระบัญชาของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เราจะมาอีก” (ยอห์น 14:3) พระองค์จะเสด็จมาพิพากษาโลก และเวลานั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ฉะนั้นหาก ท่านยังไม่ได้เป็นคริสเตียน ก็จงสำนึกในความผิดบาปของท่านกลับใจเสียใหม่ เชื่อฟัง และปฏิบัติตาม คำสั่งสอนของพระองค์

คำถามสำหรับศึกษา

1. พระนาม “เยซู” หมายความว่าอะไร?
2. จงเขียนเรื่องราวของพวกนักปราชญ์มาพอเป็นสังเขป
3. เหตุใดคนทั่วไปจึงเรียกพระเยซูคริสต์ว่า “พระเยซูชานาชาเรีธ”?
4. เมื่อพระเยซูคริสต์ ทรงมีพระชนมายุได้สิบสองพรรษาพระองค์ทรงกระทำอะไรบ้าง?
5. จงอธิบายย่อ ๆ เกี่ยวกับการรับศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์
6. ท่านเรียนรู้อะไรบ้าง จากการที่พระเยซูถูกพญามารผจญ?
7. คำเทศนาสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ มีใจความว่าอย่างไร?
8. เหตุใดจึงมีผู้คนติดตามพระเยซูไป มากมายเช่นนั้น?

9. พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อใคร?
10. เหตุใดพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธิ์ใหญ่ยิ่งสูงสุด จึงยอมทนทุกข์แทนเรา ผู้เป็นคนบาป?
11. ภายหลังจากที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ตรัสสั่งบรรดาสาวกของพระองค์ว่าอย่างไร?
12. ท่านเองได้ยอมอ่อนน้อม กลับใจใหม่ และรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยของท่านแล้วหรือยัง?
13. ท่านผู้เป็นคริสเตียน ท่านเชื่อฟังทำตามคำสั่งของพระเยซูซึ่งที่ปรากฏในพระธรรม มัทธิว 28: 19, 20 แล้วหรือยัง?

บทที่ 5 ความผิดบาปของมนุษย์

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้น ตามแบบพระฉายาของพระองค์ (ปฐมกาล 1:26,27) ให้เป็นคนบริสุทธิ์ปราศจากความผิดบาป มนุษย์แต่ปฐมกาลนั้น จึงเป็นผู้บริสุทธิ์ และชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า แต่เนื่องจากบรรพชนของเราคือ อาดัมและเอวา ได้หลงกระทำบาป (ปฐมกาล บทที่ 3) ซึ่งเท่ากับเป็นการทำให้ชีวิตอันบริสุทธิ์ ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเขาขึ้นมาขึ้นสูญสิ้นไป เมื่อเขาปล่อยตัวทำให้เป็นมลทินด้วยบาป มนุษย์โลกทุกชาติสืบเผ่าพันธุ์จากเขาทั้งสอง จึงต้องพลอยเป็นคนบาปไปด้วย เนื่องด้วยอาดัมเป็นต้นเหตุ มนุษยชาติจึงกระทำบาป เพราะมีสันดานบาปติดตัวมาแต่กำเนิด “ไม่มีคนชอบธรรมสักคนหนึ่งไม่มีเลย” (โรม 3:10) “เหตุว่าคนทั้งปวงได้ทำผิดทุกคน และขาดการถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า” (โรม 3:23) “ทำไมเจ้าทั้งหลายยังขึ้นทรวงต่อไป แล้วก็ต้องถูกเขี่ยนตีมากขึ้น ทั้งศีรษะก็เจ็บไปทั่วและทั้งใจก็ละเหี่ยม่อไป ตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นไปตลอดกระทั่งศีรษะไม่มีที่ปกคิเลย” (อิสยาห์ 1: 5, 6) ทั้งนี้ก็เพราะว่าทั้งจิตใจ และอวัยวะทุกส่วน ในร่างกายของมนุษย์ มักมีความโน้มเอียงเข้าหาพญามาร และพยายามต่อสู้ขัดขืนพระประสงค์ของพระเจ้าเสมอ

การกระทำใด ๆ ก็ตามที่ฝ่าฝืนต่อพระบัญญัติย่อมถือว่าเป็นบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 3:4) ความอยุติธรรมทุกประการล้วนเป็นบาปทั้งสิ้น ฉะนั้นการกระทำบาปจึงเป็นการขัดต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ความเจ็บปวด โรคระบาด โรคภัยไข้เจ็บทั้งหลาย ความโง่เขลา การว่างงาน ความยากจน ตลอดจนสงคราม และความตาย ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นผลของบาปทั้งสิ้น

บาปทำให้มนุษย์เสื่อมลง ดังนั้นมนุษย์จึงเดินห่างไกลออกไปจากพระเจ้าทุกที จนในที่สุดก็ขาดจากกัน การอยู่ห่างไกลออกไปจากพระเจ้านี้ หมายถึงความตายในที่สุด เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิต “ผลที่มนุษย์จะพึงได้รับเนื่องในการทำบาป คือความตาย” (โรม 6:23)

ศาสดาพยากรณ์เอเสเคียล ผู้รับใช้ของพระเจ้ากล่าวว่า “จิตวิญญาณที่กระทำบาป จิตวิญญาณนั้นจะตาย...” (เอเสเคียล 18: 20) หากว่ามนุษย์ไม่ยอมกลับใจใหม่ ละทิ้งความผิดบาปของตนเองและเชื่อฟังพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็จะทรงปรับโทษเขาให้ถึงความตายเป็นนิรันดร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกความตายนี้อีกว่า *ความตายครั้งที่สอง* คือการอยู่ในบึงไฟนรก

ความตายได้เข้ามาในโลก เพราะการไม่เชื่อฟังของอาดัมและการกระทำบาปนี้เองที่นำไปถึงความตาย มนุษย์ทุกคนต่างก็หลงกระทำบาปด้วยกันทุกคน ดังนั้นจึงไม่มีใครหนีพ้นความตายไปได้ พระคริสตธรรมใหม่ได้ยื่นถึงเหตุ และผลของความตายดังนี้ว่า

สิ่งที่มนุษย์ต้องการ ประการสำคัญก็คือ *การหลุดพ้นจากความผิดบาป* และ *รับการอภัยโทษ* พระเยซูคริสต์ผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถช่วยเราให้พ้นจากความผิดบาป เพราะว่า “ในผู้อื่นความรอด

ไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลาย ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

ความพยายามของมนุษย์ การที่จะชำระความผิดบาปให้แก่ตนเองนั้นล้วนแต่ไม่เป็นผลทั้งสิ้น ข้อนี้ปรากฏอย่างเด่นชัดในคัมภีร์แห่งศาสนาคริสต์ พระเยซูเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยให้เราพ้นจากบาปได้ พระองค์เสด็จมายังโลกนี้ ก็เพื่อจะรับเอาความผิดบาปของมนุษย์ทุกคน พระเจ้าตรัสโดยเล็งถึงองค์พระเยซูว่า “เขาผู้นั้นถูกจับเป็นบาดแผล ก็เพราะการล่วงละเมิดของพวกเรา และถูกฟกช้ำก็เพราะความอัสติษัยธรรมของพวกเรา การลงโทษเพื่อให้เกิดความสุขแก่พวกเขา ไปตกอยู่กับเขาผู้นั้น และที่พวกเราหายเป็นปกติได้ ก็เพราะรอยแผลเมียนของผู้นั้น” (อิสยาห์ 53:5)

พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ เพื่อคนบาปบนไม้กางเขนทรงยอมวายพระชนม์เพราะความผิดบาปของเรา ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากความผิดบาปหรือข้อตำหนิตนใด ๆ ทรงสมัครพระทัยรับเอาการแสวงหาของพวกเราพระองค์ทรงซื้อเราไว้แล้ว ด้วยพระโลหิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์(กาลาเทีย 3: 13) พระศพของพระองค์ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ที่ถูกประทับตราไว้อย่างหนาแน่น แต่ในวันที่สามนั้น พระองค์ก็ทรงฟื้นขึ้นมาใหม่ พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือความผิดบาป (1 โครินธ์ 15: 3, 4) ข้อนี้พิสูจน์ได้โดยการที่พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือความตาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ได้ทรงแบกรับเอาความผิดบาปของเราด้วยพระองค์เอง ที่ไม้กางเขนนั้น เพื่อเมื่อเราทั้งหลายตายฝ่ายการบาปแล้ว เราจะได้มีชีวิตอยู่ฝ่ายการชอบธรรม (1 เปโตร 2:24)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้า พระองค์ทรงตายแทนเรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความผิดบาป อันเป็นผลเนื่องมาแต่การกระทำของเรา และสันดานบาปของเราเอง อันเป็นมูลเหตุให้เราหลงกระทำผิด พระองค์ได้ทรงแบกรับเอาบาปของโลกหมดสิ้นแล้ว

พระเยซูคริสต์ จะไม่ทรงหันหนีไปจากผู้ที่มาหาพระองค์เป็นอันขาด ฉะนั้นขอให้เราอธิษฐานขอต่อพระองค์นี้ว่า “โอพระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทรงพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ ผู้เป็นคนบาปเถิด” (ลูกกา 18:13)

คำถามสำหรับศึกษา

1. บาปคืออะไร?
2. จงอ่านปฐมกาล (เยเนซิส) 3: 1-6 แล้วอธิบายว่า มนุษย์ได้หลงทำบาปอย่างไร?
3. ผลของบาปคืออะไร?
4. ใครเป็นผู้ปลดปล่อยเราให้พ้นจากความผิดบาป?
5. ท่านได้รับการชำระให้พ้นจากความผิดบาปด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์แล้วหรือยัง?
6. จงท่อง โรม 3: 23 และ 1ทิโมธี 1:15 ให้จำขึ้นใจ

บทที่ 6 การกลับใจใหม่

“การกลับใจใหม่” เป็นถ้อยคำที่มีความสำคัญยิ่งในคริสตศาสนา พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงการกลับใจใหม่หลายครั้ง นับตั้งแต่พระธรรมเล่มแรกคือปฐมกาล (ปฐมกาล) จนกระทั่งถึงเล่มสุดท้ายคือพระธรรมวิวรณ์ กล่าวได้ว่า เรื่องการกลับใจใหม่ เป็นคำสอนที่สำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งจะขาดเสียมิได้

เหตุที่การกลับใจใหม่ มีความสำคัญและมีความหมายต่อคริสเตียนมาก ก็เพราะ การกลับใจใหม่ ทำให้เราได้เข้าส่วนในชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้า เป็นการเปิดประตูสวรรค์ ให้เราเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า บุคคลใดที่มีใจที่กลับใจใหม่ บุคคลนั้นจะต้องตายและถึงแก่ความพินาศในที่สุด พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกความตายนี้ว่า “ความตายที่สอง” นี่คือการตายฝ่ายจิตวิญญาณ (ดูลูกา 13:1-5) ไม่มีอะไรที่จะน่ากลัวเท่ากับความพินาศนี้ การกลับใจใหม่ จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความพินาศฝ่ายจิตวิญญาณ และขับไล่ความชั่วออกจากจิตใจ ให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ พุทธอีกอย่างหนึ่งก็คือการกลับใจใหม่ เป็นรากฐานแห่งการสร้างชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ โดยเหตุนี้ศาสนาคริสต์ จึงเน้นถึงความสำคัญแห่งการที่มนุษย์จะต้องกลับใจเสียใหม่ไว้อย่างหนักแน่น

การที่จะตอบปัญหาว่า “การกลับใจใหม่” มีความหมายอย่างไรนั้น ก็ขอให้เราจงศึกษารากศัพท์ของคำว่า “การกลับใจใหม่” นี้เสียก่อน ทั้งในภาษาฮีบรูที่ใช้เขียนพระคัมภีร์เดิม และในภาษากรีกที่ใช้เขียนพระคริสตธรรมใหม่ ในพระคัมภีร์เดิมรากศัพท์ของคำนี้หมายความว่า “เหนื่อยหอบ” หรือ “ทอดถอนใจ” ซึ่งหมายถึงอาการปรีชาของบุคคลที่ร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเศร้าโศก เป็นการแสดงออกถึงความทุกข์โศกภายในจิตใจของเขา อันเนื่องมาจากความคิดและการกระทำที่ชั่วของเขานั้นเอง ฉะนั้นเมื่อเขารู้สึกเสียใจในการกระทำผิดของเขาเช่นนี้ ก็เท่ากับว่า เขาได้บรรลุถึงแล้วซึ่งการกลับใจใหม่

ในภาษากรีก ได้อธิบายความหมาย ไว้ชัดเจนกว่านี้มากกล่าวคือ หมายถึง การรู้สึกเศร้าโศกเสียใจในความผิดบาป จนกระทั่งหันหนีออกไปจากความผิดบาป ทั้งกลับใจจากการชั่ว หลีกเลียงความผิดบาป ละทิ้งไป รู้สึกเสียใจในการทำผิดบาปของตน และแสวงหาหนทางที่จะรับการยกโทษบาปนี้แหละคือการกลับใจใหม่ผู้ที่กลับใจใหม่ย่อมได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5:17) การที่เขารับศีลล้างบาป ก็เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ เขารับศีลล้างบาปในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ เขารู้แน่ชัดและยอมรับว่า พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยยี่ให้รอดของเขา เขาตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้มีชีวิตที่บริสุทธิ์ ดำรงอยู่ในความชอบธรรมและได้รับการเปลี่ยนแปลง ทั้งในด้านอุปนิสัยและความประพฤติทุกอย่าง ซึ่งทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่น่า

นับถือแก่บุคคลทั่วไปเขาพิสูจน์ให้คนทั่วไป เห็นถึงความรักของพระคริสต์ด้วยคำพูดและการกระทำ
ของเขา

การกลับใจใหม่ เป็นกุญแจที่จะไขไปสู่ความรู้แจ้งในพระกิตติคุณ หัวข้อคำเทศนาของยอห์น
บัพติศโตมียุ่ว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 3:2) เมื่อพระเยซู
คริสต์ ทรงเริ่มต้นเสด็จออกไปเทศนาสั่งสอนประชาชนนั้นพระองค์ได้ทรงสอนว่า “จงกลับใจเสียใหม่
เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 4:17) และคำสั่งสอนสุดท้ายที่พระองค์ทรงสอนสาวกของ
พระองค์ ก่อนที่จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ก็คือ ให้บรรดาสาวกออกไปประกาศเรื่องการกลับใจใหม่ และการ
ยกโทษความผิดบาป ให้แก่ประชาชนทั่วทุกประเทศ (ลูกา 24:47)

เมื่ออัครสาวกทั้งสิบสองคน เริ่มออกไปประกาศในตอนแรกนั้น ก็ได้สอนถึงความจำเป็นที่
มนุษย์ต้องกลับใจใหม่ (มาระโก 6: 12)

คำเทศนาของอัครสาวกเปโตรวันเพนเทศสแต่ ได้เตือนประชาชนไว้ว่า “จงกลับใจเสียใหม่ และ
รับศีลบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อความผิดบาปของท่านจะทรงยกเสีย” (กิจการ
2:38) อัครสาวกเปาโลได้สั่งสอนชักชวนให้มนุษย์กลับใจใหม่ และหันมาหาพระเยซู (กิจการ 20:21)

สาระสำคัญของคำตักเตือนครั้งสุดท้าย ของอัครสาวกยอห์น ที่มีต่อคริสตจักรแต่ละแห่งนั้น ก็
คือ “การกลับใจใหม่” (วิวรณ์ 2:5, 16; 3:3, 19) พระบัญชาของพระเจ้าก็คือ ให้มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่ง
กลับใจเสียใหม่ (กิจการ 17:30)

ความพิณาคำล้งคยอยู่ที่มิได้กลับใจใหม่ทุกคน (ลูกา 13:1-5) และนี่คือเหตุผลที่ว่า เหตุใดการ
กลับใจใหม่ จึงเป็น กุญแจไขไปสู่ความสว่างแห่งพระกิตติคุณ

มนุษย์ทุกคนจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องสารภาพความผิดบาปของตนต่อพระเยซูคริสต์ เพราะว่า
พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่จะทรงโปรดยกโทษบาปให้เราได้ ความสุขย่อมบังเกิดแก่ผู้ที่ได้รับการ
ยกโทษบาป เขาจะได้รับการช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ดำเนินชีวิตอยู่ในทางชอบธรรม และ
เป็นพยานแก่สาธารณชนถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเขา โดยการรับศีลบัพติศมา ตามพิธีทางศาสนา
คริสต์ หลังจากได้กลับใจใหม่แล้วการกลับใจใหม่ของคนบาป แม้เพียงคนเดียว ก็ก่อให้เกิดมีความยินดี
แก่บรรดาทูตสวรรค์ (ลูกา 15: 7, 10)

ปัญหาที่เราทุกคนควรจดจำและสำรวจตนเองให้ดีคือ “ท่านได้กลับใจใหม่ และหันเข้าหาพระ
เยซูเจ้าแล้วหรือยัง?” “.....วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่ากระทำให้ใจของ
ท่านแข็งกระด้างไป...” (ฮีบรู 3: 7, 8) วันนี้เป็น โอกาสดีของท่านแล้ว ที่จะรับเอาความรอด “วันนี้เป็นวัน
แห่งความรอด” พระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอด (1 ทิโมธี 1:15) พระองค์

ทรงเชิญชวนดังนี้ว่า “บรรดาผู้ล่าบากเหน็ดเหนื่อยจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28)

การกลับใจใหม่เป็นของประทานแต่พระเจ้า พระองค์ประทานให้เราด้วยพระคุณของพระองค์ โดยการรับฟังพระวจนะของพระเจ้าและเชื่อฟังในพระองค์ โดยการรู้ซึ่งถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้าว่า ตรงกันข้ามกับความไม่บริสุทธิ์ของเรา เราจึงสำนึกในความผิดบาปของเรา กลับใจใหม่ และรับวิญญานจิตที่สร้างขึ้นใหม่โดยพระเยซูคริสต์

เมื่อ โมเสส รู้สึกได้ว่า พระรัศมีของพระเจ้าปรากฏทั่วใบหน้าของท่าน ท่านจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้ให้ดูแลเห็น (อพยพ 3:6) เมื่อศาสดาพยากรณ์อิสยาห์มองเห็นพระเจ้า เขาจึงกล่าวว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีริมฝีปากไม่สะอาด และอาศัยอยู่ท่ามกลางผู้ที่มีริมฝีปากไม่สะอาด” (อิสยาห์ 6:5)

โยบ กล่าวว่า “...แต่บัดนี้ข้าฯ เห็นพระองค์ด้วยตาของข้าฯ แล้ว เพราะฉะนั้นข้าฯ จึงซังตัวของข้าฯ เองอย่างยิ่งและกลับใจรับผิด ด้วยอาการเกลือกกลิ้งในฝุ่นและขี้เถ้า” (โยบ 42:5,6)

อัครสาวกยอห์นกล่าวว่า “ครั้นข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์ เหมือนคนตายแล้ว” (วิวรณ์ 1:17)

ท่านเคยประจักษ์ในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และความผิดบาปของท่านเองบ้างหรือไม่? ท่านเกลียดชังบาปหรือไม่? ท่านอยากหนีไปจากความชั่วของท่านไหม? ถ้าท่านต้องการเช่นนั้น ก็จงถ่อมตัวคุกเข่าลง แล้วสารภาพความผิดบาปของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

จงกลับใจใหม่ และอ่อนน้อมต่อพระเยซูคริสต์ “ถ้าเราสารภาพความผิดของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดขบาศของเร และจะทรงชำระเราให้พ้นจากอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้วว่า จะประทาน “จิตใจใหม่” จิตวิญญานใหม่” ให้แก่เรา (โยเอล 36: 26)

มีหลายครั้งที่เราได้รับความเดือดร้อน หรือเผชิญภัยอันตรายต่าง ๆ ซึ่งทำให้เรารู้สึกเศร้าโศกเสียใจ แต่เราก็ไม่สำนึกในความผิดบาปของเรา และกลับใจใหม่อย่างแท้จริง การกระทำเช่นนี้เป็นการกลับใจที่เทียมเท็จ เรามักเรียกว่าเป็นการแสดงความเสียใจ แต่ก็เป็นเพียงการผ่อนคลายอารมณ์ของเราเท่านั้นเอง เพราะเราได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเลย พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของเราให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ได้

จงศึกษาเรื่องราวของบุคคลต่อไปนี้ จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ และจงสังเกตถึงอุปนิสัยและพฤติกรรมของแต่ละบุคคลด้วย ซึ่งล้วนแต่เป็นการกลับใจที่เทียมเท็จทั้งสิ้น

1. กษัตริย์ฟาโรห์ ขอให้ท่านอ่านจากพระธรรมอพยพ บทที่ 6 ถึงบทที่ 25 เรื่องภัยพิบัติที่มาสู่กษัตริย์ฟาโรห์เอง และพลเมืองในแผ่นดินอียิปต์ การสำแดงพระพิโรธของพระเจ้าในครั้งนั้น ทำให้กษัตริย์ฟาโรห์ทรงตกใจกลัวยิ่งนัก จึงได้สารภาพว่า “ในครั้งนี้นะเราก็ได้คิดแล้ว” การกลับใจใหม่อย่างผิวเผินซึ่งมิได้เกิดจากใจจริงเช่นนี้ ย่อมให้เกิดผลแต่อย่างใด

2. ปีละอาม ใน กัณดารวิถี 22: 34 เขาพูดต่อหูของพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำผิดแล้ว” จงศึกษาเรื่องราวของเขา การกลับใจเช่นนั้นจะไม่เกิดผลแต่อย่างใด

3. กษัตริย์ซาอูล ขอให้ท่าน 1 ซามูเอล บทที่ 15 ซามูเอลได้พูดต่อกษัตริย์ซาอูลว่า “พระเจ้าได้ทรงถอดพระองค์ ออกจากตำแหน่งกษัตริย์แล้ว” กษัตริย์ซาอูลได้ทรงสารภาพว่า “เราได้ทำผิดแล้ว” ท่านผู้อ่านจงพิจารณาเอาเองก็แล้วกันว่า การสารภาพนี้ เป็นการกลับใจใหม่หรือไม่

4. อาคาน ขอให้ท่านอ่านจาก โยชูวา บทที่ 7 อาคานพูดต่อโยชูวา ว่า “จริงอยู่ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งพวกอิสราเอล โดยได้ทำเช่นนี้เช่นนั้น” (โยชูวา 7:20) เขามีโอกาสที่จะกลับใจใหม่จากทางชั่วของเขาหลายครั้ง แต่เขาไม่ยอมรับเขาได้ทำผิด จนกระทั่งความผิดของเขาปรากฏแจ้งแล้ว ดังนั้นจะเรียกได้ว่า เขามีความเสียใจในความผิดบาปของเขาอย่างนั้นหรือ? ไม่มีเลย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้กลับใจใหม่

5. ยูดา ขอให้ท่านอ่าน ยอห์น 12:1-8 18:2-5 มัทธีว 27:3-10 ยูดาไม่ได้กลับใจใหม่ แต่เป็นเพราะผลของความผิดบาปของเขานั้นเองได้ทำให้นางเงินสามสิบแผ่น ไปคืนให้แก่พวกปุโรหิต โดยพูดว่า “ข้าพเจ้าทำบาปมาก ที่ทำให้คนบริสุทธิ์ต้องมาได้รับโทษถึงตายเช่นนี้” (มัทธีว 27:4)

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ยังมีบุคคลอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งพอที่จะยกเอาพฤติกรรมของเขาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ทำนองเดียวกับที่กล่าวมานี้ ขอให้ท่านจง สังเกตค้นคว้าและศึกษาดูให้ละเอียดแล้วจงหลีกเลี่ยงจากการกลับใจที่เทียมเท็จ ซึ่งเป็นการกระทำที่ปากกับใจไม่ตรงกัน อันมิใช่การแสวงหาพระเจ้าเพื่อรับการอภัยโทษเลย การกระทำเช่นนี้จะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใดนอกจากจะเป็นการหลอกลวงตัวเองเท่านั้น

ขอให้ท่านศึกษาชีวิตของบุคคลต่อไปนี้ จงสังเกตถึงการกลับใจใหม่ที่ซื่อสัตย์และแท้จริงของเขา แล้วจงปฏิบัติตามเพราะว่าเป็นตัวอย่างแห่งการกลับใจใหม่ที่ดียิ่ง ที่ทุกคนพึงยึดถือเป็นหลักปฏิบัติ

1. กษัตริย์ดาวิด ขอให้ท่านอ่านจาก 2 ซามูเอล บทที่ 12 และ สดุดี บทที่ 51 กษัตริย์ดาวิดได้ทำผิดด้วยการล่วงประเวณี แต่ต่อมาภายหลังท่านได้สำนึกผิด รู้สึกเสียใจ เป็นทุกข์ในการกระทำของตน และสารภาพความผิดของท่านต่อพระเจ้าขอให้พระองค์ทรงโปรดยกความผิดของท่านเสีย ท่านได้กลับใจใหม่ อย่างแท้จริง นับแต่นั้นมาท่านมิได้หลงกระทำบาปเช่นนั้นอีกเลย

2. อัครสาวกเปโตร ขอให้ท่านอ่านจาก ลูกา 22: 54-62 ศึกษาให้ถี่ถ้วนว่า เปโตรได้ปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไรบ้าง และท่านกลับใจในกาลต่อมาอย่างไร จงสังเกตด้วยว่าในที่สุด พระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายให้ท่านทำอะไรบ้างดู ยอห์น 21:15-19 ต่อจากนั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต เปโตรไม่เคยปฏิเสธพระเยซูคริสต์อีกเลย

3. กษัตริย์มะนาเซ ให้ศึกษาจาก 2 พงสาวดาร บทที่ 33 และ 2 พงสาวดาร บทที่ 21 ให้ละเอียดถี่ถ้วน แล้วสังเกตว่ากษัตริย์มะเนเซเคยทำความผิดบาปอะไรบ้าง? ท่านเคยหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าอย่างไร? ท่านได้กลับใจใหม่เมื่อใด? หลังจากท่านได้กลับใจใหม่แล้ว ท่านกระทำการสิ่งใดเพื่อเป็นการพิสูจน์ถึงการกลับใจใหม่ของท่านบ้าง?

4. บุตรเสเพล (บุตรชายผู้มีนิสัยสุรุษสุร่าย หรือเรียกตามภาษาชาวบ้านว่า “บุตรล้างผลาญ”) ขอให้ท่านอ่านจาก ลูกา 15:11-24 อย่างละเอียดถี่ถ้วน เมื่อท่านอยู่ตามลำพังคนเดียวแล้วจงสังเกตว่า บาบได้ทำให้เขาเป็นคนชนิดใด จงสังเกตด้วยว่าสำหรับบิดาของเขานั้น มีความรู้สึกว่าเขาเป็นเสมือนคนที่ตายแล้ว แต่ได้กลับมีชีวิตใหม่ เพราะการกลับใจใหม่ของเขา

จงสังเกตดูการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของ “บุตรเสเพล” ผู้นี้ แล้วถามตัวท่านเองว่าได้กลับจากทางของตนเอง และคืนดีกับพระเจ้าของท่านในสวรรค์แล้วหรือยัง?

5. หญิงกำพร้าขอให้อ่านจาก ลูกา 7: 36-50 นางเป็นทุกข์และไม่มีความสุขเนื่องด้วยอะไร? จงสังเกตถึงความเศร้าโศกของนาง และความรักที่นางมีต่อพระเยซูคริสต์แม้ว่าเรื่องนี้จะประทับใจเรามาก แต่การสำแดงพระเมตตาการุณาของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของนางเสียใหม่ โดยการรับเอาภาระบาปของนางทิ้งสู่เหวลึก กลับยังประทับใจเรากว่านั้นอีกมากนัก

ท่านเคยรู้สึกเสียใจในความผิดบาปของท่าน กลับใจใหม่และอ่อนน้อมต่อพระเยซูคริสต์หรือไม่? ถ้ายังก็จงขวยเอาโอกาสนี้เสีย ฝนยังมีฤดูกาล หรือยังมีวันขาดเม็ดยกจากท้องฟ้าฉันใด ช่วงระยะเวลาที่พระองค์จะสำแดงพระคุณให้แก่เรานั้นย่อมจะมีวันสิ้นสุดลงอย่างแน่นอนฉันนั้น

คำถามสำหรับศึกษา

1. หลักคำสอนว่าด้วยการกลับใจใหม่ มีความสำคัญอย่างไรในศาสนาคริสต์?
2. เหตุใดจึงกล่าวว่า การกลับใจใหม่เป็นกุญแจที่จะไขไปสู่ความสว่างแห่งพระกิตติคุณ?
3. เหตุใดมนุษยทุกคนจึงจำเป็นต้องกลับใจใหม่?
4. ผู้ที่เป็นตัวอย่างในการกลับใจใหม่ที่แท้จริงนั้น มีใครบ้าง?
5. กษัตริย์ฟาโรห์ อากาน และยูดา กลับใจใหม่อย่างแท้จริงหรือไม่?
6. ท่านเองได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริง และหันเข้าหาองค์พระเยซูคริสต์แล้วหรือยัง?

7. ถ้าท่านกลับใจอย่างแท้จริงแล้ว ก็จงสอนคนอื่นให้เห็นถึงความจำเป็นที่ทุกคนจำต้องกลับใจใหม่ เชื่อฟังพระเยซูคริสต์เพื่อรับการอภัยโทษด้วย

บทที่ 7 ความเชื่อ

เราทุกคนคงคุ้นเคยกับคำว่า *ความเชื่อ* กันดี การที่เรามีความเชื่อต่อสิ่งใด หมายความว่าเรามีความมั่นใจในสิ่งนั้น ว่าจะต้องเป็นไปตามที่เราคาดคิดไว้ แม้ว่าเราจะไม่สามารถมองเห็นสิ่งนั้นก็ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์อธิบายความหมายของคำนี้ว่า “...*ความเชื่อนั้น คือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกลักษณะแน่นอนว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง*” (ฮีบรู 11:1)

“โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนถึงการที่ขังไม่ได้เห็น โนอาห์จึงมีใจเกรงกลัว จัดแจงต้อนาวา ซึ่งเป็นที่ให้ครอบครัวของคนรอดได้ เพราะความเชื่อนั้นท่านจึงปรับโทษแก่โลกและเป็นเจ้ามรดกแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดแต่ความเชื่อ โดยความเชื่อถึงนางซาราเองก็ได้ตั้งครรภ์เมื่ออายุแก่เกินแล้ว เพราะนางนั้นถือว่า พระองค์ผู้ได้ทรงสัญญาไว้นั้นเป็นผู้ซื่อสัตย์ โดยความเชื่อเมื่ออับราฮัมถูกลองใจ ก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละ ท่านผู้ได้รับคำสัญญานั้นไว้ด้วยความยินดี ก็ได้ถวายบุตรคนเดียวของตน คือเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจบันดาลให้อิสอัคนั้นเป็นขึ้นมาจากตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้วกำแพงนั้นก็พังลง” (ฮีบรู 11:7,11,17,19,30)

ความเชื่อมั่นของคริสเตียนมีรากฐานอยู่ที่พระเจ้า “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้...” (ฮีบรู 11:6) ดังนั้น *ความเชื่อ* ของเรา จึงเป็นผลแห่งความสัมพันธ์ ระหว่างพระเจ้ากับเรา และการที่เราหวังพึ่งพระองค์ทุกประการนั่นเอง เป็นที่แน่นอนอย่างปราศจากข้อสงสัยต่าง ๆ ว่า พระเจ้าจะโปรดประทานให้ ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระองค์ได้ทรงเตรียมพร้อม ที่จะประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่ชีวิตและความรอดให้แก่เรา พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจนี้โดยทางพระบุตรของพระองค์ “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลาย ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

ผู้ที่เชื่อพระเยซูคริสต์จะไม่ถึงแก่ความพินาศ หากแต่จะมีชีวิตนิรันดร์ ผู้ใดที่เชื่อมั่นในพระองค์ กล่าวคือได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงโปรดให้มีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 1: 12) บุคคลใดที่פקความเชื่อของตนไว้กับพระคริสต์สารภาพความผิดบาปของตน และยอมอ่อนน้อมต่อพระองค์ ให้พระองค์ทรงเป็นพระผู้นำในชีวิตของเขา ผู้นั้นจะได้รับการอภัยโทษบาป สำหรับข้อนี้มิบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ความว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้...” (กิจการ 16: 31) พระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเรา ทรงยอมวายพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงหลังพระโลหิตอันล้ำค่าของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่ ให้เราพ้นจากความผิดบาปของเรา พระองค์ทรงถูกฝังไว้ แต่แล้วก็ทรงฟื้นคืนพระชนม์ เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จกลับมายังโลกนี้อีก รับผู้ที่มีความศรัทธาต่อ

พระองค์ให้ขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ฉะนั้นเมื่อเราเชื่อในพระกิตติคุณของพระองค์ คือข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเยซูคริสตเจ้า เราก็จะได้รับความรอด

ผู้ที่เชื่อมั่นในพระองค์ ย่อมเดินตามทางของพระองค์ คือปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ เมื่อใดที่ได้รับความทุกข์ยากลำบาก ก็จงอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงเป็นผู้นำ ในการแก้ไขปัญหานั้น แล้วจะได้รับชัยชนะ อันเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่เหนือโลก และพญามารแต่ชัยชนะนี้มีได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของเขาเอง หากแต่อยู่ที่ความเชื่อในพระคริสต์ *เพราะความเชื่อย่อมนำไปสู่ความมีชัย*

เราทั้งหลายรับการอภัยโทษ โดยความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรงแบกรับความผิดบาปของโลกไป ดังนั้นการกลับใจจากความผิดบาป และความเชื่อจึงมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงต่อกัน ความเชื่อ ทำให้คนบาปสำนึกในความผิดบาปและกลับใจใหม่ และผลลัพธ์ก็คือ ทำให้ผู้นั้นรับชีวิตนิรันดร์

คำถามสำหรับศึกษา

1. ความเชื่อคืออะไร?
2. จงเขียนรายชื่อของบุคคลทั้งชายและหญิง ที่มีความเชื่อมั่นในพระเยซูคริสต์ เท่าที่ท่านจะหาได้จากพระธรรมฮีบรูบทที่ 11
3. ท่านเชื่อพระเยซูคริสต์ และยอมให้พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดของท่านแล้วหรือยัง?
4. ผู้ที่เชื่อพระเยซูคริสต์ควรจะประพฤติตนอย่างไร?
5. สำหรับท่านผู้ที่เชื่อแล้ว ขอให้พิจารณาการประพฤติของท่านเองว่าเหมาะสมกับการเป็นบุตรของพระเจ้าหรือไม่?

บทที่ 8 ความรอด

“เมื่อเราไม่เอาใจใส่ต่อความรอดอันใหญ่หลวงนั้น เราจะหนีพ้นอย่างไรได้?...” (ฮีบรู 2: 3)

“ความรอด” หมายถึงการรอดพ้นจากความหายนะ ความทุกข์ยากลำบาก ภัยอันตราย หรือความตาย เราทุกคนคงรู้ซึ่งดีว่าหากเรากำลังจะจมน้ำตาย และมีผู้ช่วยเราให้พ้นจากสถานะเช่นนั้น เราจะมีความรู้สึกต่อบุคคลนั้น ๆ อย่างไร หลายคนกำลังจมลงในทะเลลึกแห่งบาป เขาเหล่านั้นจะรอดพ้นได้ด้วยวิธีใด ในสมัยของโนอาห์ มนุษย์ได้ทวีพงศ์พันธุ์ขึ้นเป็นจำนวนมากแต่ขณะเดียวกัน ความชั่วร้ายและกิจการของพญามารก็ได้ทวียิ่งขึ้นเป็นเงาตามตัวไปด้วย มนุษย์ในสมัยนั้น เริ่มมีความคิดที่ชั่วร้าย ประพฤติคนในทางที่ผิด การทำการต่าง ๆ โดยขาดการวินิจฉัยผิดและชอบ หันเหออกจากแนวทางที่ถูกต้อง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้ ดังนั้น โลกจึงสกรปรกโสมมไปด้วยความชั่ว

แต่โนอาห์เป็นคนที่มีศีลธรรม ปฏิบัติตนตามแนวทางของพระเจ้าเสมอ เขาได้สร้างนาวาใหญ่ขึ้นลำหนึ่ง ตามพระบัญชาของพระองค์ โนอาห์ได้ตัดเดือนเพื่อนมนุษย์โลกเป็นเวลาถึงหนึ่งร้อยยี่สิบปีว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษมนุษย์โลก แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่เชื่อ ยังขึ้นคือคิงส์กีไฟกับการบาปอยู่อีก ฉะนั้นเมื่อวันพิพากษาลงโทษมาถึง พระองค์จึงทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลก เพื่อกวาดล้างความชั่วร้ายให้สูญสิ้นไป อุทกภัยครั้งนี้มีใครรอดบ้างและเหตุใดเขาเหล่านั้นจึงได้รับความรอด ขอให้ท่านอ่านเรื่องนี้ในปฐมกาล บทที่ 6,7 และ 8 แล้วท่านจะทราบคำตอบได้อย่างชัดเจน

สารพัดสิ่งที่มีอยู่บนพื้นโลก ถูกพระเจ้าทำลายล้างเสียสิ้นเว้นไว้แต่โนอาห์และครอบครัวของเขา ซึ่งอาศัยอยู่ในนาวาที่เขาได้สร้างขึ้นตามพระบัญชาของพระเจ้าเท่านั้นที่ปลอดภัย (ปฐมกาล 7:23) แต่แล้วในยุคต่อมา บาปก็ได้แผ่ซ่านไปทั่วแผ่นดินโลกอีก ประดุจกระแสน้ำเชี่ยวกราก ที่ไหลบ่าท่วมไปทุกหนทุกแห่งโลกจึงสกรปรกโสมมเต็มไปด้วยความชั่วร้าย อันสืบเนื่องมาแต่บาปอีกเช่นเดิม ไม่มีคนติดตามบรรทัดฐานของพระเจ้าเลยแม้สักคนหนึ่ง เพราะว่าต่างก็หลงไปจากพระเจ้า และประพฤติดีด้วยกันทุกคน คนทั้งปวงได้กระทำผิดทุกคน จึงมิได้รับพระสง่าราศีของพระเจ้า ขอให้ท่าน โรม 3: 10-24 และจงพิจารณาให้ถ้วนถี่

“ถ้าเราพูดว่าเราไม่ได้กระทำผิด ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา...” (1 ยอห์น 1:10) “...ผลแห่งการทำบาปคือความตาย” (ดู โรม 6:23) แต่พระเจ้าทรงรักเรามากจึงได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อช่วยเราทุกคนให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงยอมวายพระชนม์ และหลังพระโลหิตที่ปราศจากมลทินของพระองค์ที่ไม่กางเขนเพื่อไถ่เรา พระโลหิตของพระองค์ ได้ชำระล้างความผิดบาปของเราหมดสิ้น แล้วพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝังไว้ แต่ในวันที่สาม หลังจาก

พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก (1 โครินธ์ 15:3,4) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหานาวาของเรา ผู้ใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ก็จะได้รับความรอด

พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า

ทรงเป็นนาวาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า

หากไม่มีพระคริสต์ พระผู้นำแล้วไซ้

ข้าพเจ้าจะไม่สามารถความสงบและปลอดภัยเลย

ความรอดนี้พระเจ้าประทานให้แก่ทุกคน “และใครผู้ใดมีน้ำใจประสงค์ ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิต โดยไม่ต้องเสียค่าอะไร? (วิวรณ์ 22: 17) ความรอดไม่ใช่สิ่งซึ่งซื้อหากันได้ด้วยเงินตรา หรือหามาได้ด้วยความเพียรพยายามของเราเอง แต่เป็น โดยพระคุณของพระเจ้า เพราะความเชื่อของเราเอง (ดู โรม 11:6, เอเฟซัส 2:8, 9)

การที่เรารอดจากโทษทัณฑ์แห่งความผิดบาปนั้น มิใช่ด้วยการกระทำของตัวเอง มิใช่เป็นเพราะการทำความดีใด ๆ หรือด้วยการซื้อหาได้ด้วยเงินตราประการหนึ่งประการใด ท่านเปโตรได้เทศนายืนยันความจริงนี้ท่ามกลางมหาชนในวันฟื้นเทศกาลว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลาย ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:16) “ผู้ใดเชื่อฟังพระบุตรของพระเจ้า ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:12)

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พิณาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พระเจ้าทรงเชิญชวนคนบาปทุกคนดังนี้

“โอ้อัครทูตที่กระหาย จงมาที่น้ำเอ้อ” (ปฐมกาล 55:1)

บรรดาผู้ที่หลงหาย จงมาหาพระคริสต์ (ลูกา 19:10)

พระเยซูฮว่าห์ตรัสเชิญชวนว่า “มาเถิด” (ปฐมกาล 1:18)

ความรอดในผู้อื่นนั้นไม่มีเลย พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต” (ยอห์น 14:6) “เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นก็จะรอด” (ยอห์น 10:9)

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ฉะนั้นหากปรารถนาที่จะได้รับความรอด ก็จงตั้งปัญหาถามตนเองว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” (คูกิจการ 16:30) จงสำรวจตนเอง จงสำนึกถึงความผิดบาปของตน แล้วถ่อมตัวลงเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความจริงใจของท่าน และยอมรับเอาพระเยซูเจ้าพระเยซูซึ่งทรงร้องเรียกหาเราอยู่ ฉะนั้นจึงขอให้เราตอบสนองคำเชิญเชิญของพระองค์

หากเราได้รับความรอดแล้ว ก็ขอให้เราไปสอนผู้อื่นให้รู้ถึงการรับความรอดนี้

คำถามสำหรับศึกษา

1. ความรอดคืออะไร?

2. เหตุใด โนอาห์และครอบครัวของท่านจึงรอดจากน้ำท่วม?
3. พระผู้ช่วยให้รอดมีเพียงผู้เดียวเท่านั้น พระองค์ผู้นั้นคือผู้ใด?
4. เราได้รับความรอดได้โดยวิธีใด? ท่านได้รับความรอดแล้วหรือยัง?
5. หากว่าท่านได้รับความรอดแล้ว ท่านได้ประกาศให้ผู้อื่นรู้ถึงความรอดนั้นหรือยัง?

บทที่ 9 การเกิดใหม่

หากว่าจะยังมีหลักความจริงประการอื่นใดในศาสนาคริสต์ที่จำเป็นต้องสอนให้ทุกคนรู้ หลักความจริงนั้นก็คือ “การเกิดใหม่” หรือหลักว่าด้วย “ทิวชาติ” ในพระธรรมข้อหนึ่งบทที่สามก็ได้อธิบายถึงหลักความจริงข้อนี้ไว้อย่างละเอียด ในตอนนี้พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงสั่งสอนและอธิบายให้นิโคเดโมซึ่งเป็นขุนนาง และผู้นำที่สำคัญคนหนึ่งของศาสนายูดา ให้ทราบถึงความหมายของการเกิดใหม่ และความจำเป็นที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเกิดใหม่

ในคริสตจักรต่าง ๆ แต่ละคริสตจักร ย่อมประกอบไปด้วยบุคคลสองประเภท ประเภทแรก ได้แก่ผู้ที่เกิดใหม่แล้ว ส่วนประเภทที่สองได้แก่ผู้ที่ยังมิได้เกิดใหม่ ถ้าจะเปรียบเทียบบุคคลสองประเภทนี้แล้ว ก็อุปมาดั่งต้นข้าวสาลีและต้นข้าวละมาน ซึ่งกำลังเจริญงอกงามในท้องทุ่ง ผู้เป็นเจ้าของนาจะปล่อยให้ต้นข้าวทั้งสองอย่างนี้ เจริญเติบโตเต็มที่ด้วยกัน จนกระทั่งถึงฤดูเก็บเกี่ยว เขาก็จะเกี่ยวเอาข้าวละมานนั้นแยกไว้ต่างหาก แล้วเผาทำลายเสีย ส่วนข้าวสาลีนั้นแล้ว เขาก็จะเอาไปฝัดร่อนเก็บไว้ในยุ้งฉาง (มัทธิว 13: 24-30)

“...ผู้ใดที่มีใจเกิดใหม่ จะไม่มีโอกาสประสบพบเห็นแผ่นดินของพระเจ้าได้เลย” (ยอห์น 3:3) “...ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ จะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:4) พระธรรมทั้งสองข้อนี้ แสดงให้เราเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเกิดใหม่ เพื่อจะได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้าในสวรรค์สถาน ในที่ซึ่งจะมีแต่ความสุข ความรื่นรมย์ ไม่มีที่สิ้นสุด และเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ ซึ่งถ้าเราไม่เกิดใหม่แล้วเราจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้เลย

ในข้อพระธรรม 1 ยอห์น 2:29 3:9,10 4:7 5:1,4,18 สอนให้เราทราบถึงผู้ที่เกิดใหม่ ผู้ที่เกิดใหม่พระเจ้าทรงรับไว้เป็นบุตรของพระองค์ทุกคน ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงทราบได้ว่า ใครบ้างเป็นบุตรของพระเจ้า และใครบ้างเป็นบุตรของพญามาร ผู้ที่เกิดใหม่แล้ว จะไม่ยอมประพฤติฝ่าฝืนการบาป หากแต่จะประพฤติอยู่ในทางชอบธรรม ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าอยู่เสมอ พระเจ้าทรงแยกชีวิตของเขาไว้ให้พ้นจากอำนาจของบาป ผู้นั้นจึงยอมหลีกเลี่ยงให้พ้นจากการกระทำบาป จงสังเกตให้ดีว่า ผู้นั้นได้รับชัยชนะต่อการล่อลวงของพญามาร และได้รับความรักจากพระเจ้าไว้อย่างเต็มเปี่ยม พระเยซูตรัสว่า “สิ่งซึ่งเกิดจากเนื้อหนัง ก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งเกิดจากวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) “ถ้าแม้คนหนึ่งคนใดอยู่ในพระคริสต์ คนนั้นเป็นคนที่ได้รับการสร้างขึ้นมาใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ได้ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17) ปัญหาที่น่าคิดสำหรับท่านผู้อ่านในบทนี้ก็คือ “เราเป็นคนเกิดใหม่หรือยัง? เราได้รับการสร้างขึ้นมาใหม่โดยพระคริสต์แล้วหรือยัง?”

ไม่มีผู้ใดที่จะเป็นคริสเตียนที่แท้จริงได้ โดยเพียงเกิดในครอบครัวคริสเตียน และมีบิดามารดาเป็นคริสเตียนเท่านั้น เขาอาจเป็นคริสเตียนในแง่กฎหมายบ้านเมือง คือเป็นคริสเตียนเพียงแต่ในนาม ยังหาใช่คริสเตียนที่แท้จริงไม่ เพราะเขายังไม่ได้เกิดใหม่ เขาจะเป็นคริสเตียนที่แท้จริงได้ ก็ต่อเมื่อเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าแล้วเท่านั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนัง ก็เป็นเนื้อหนัง” ดังนั้นในคริสตจักรจึงมีสมาชิกสองประเภทคือ คริสเตียนแต่ชื่อ และ ผู้ที่เกิดใหม่แล้วจริง ๆ พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า “ท่านทั้งหลายต้องเกิดใหม่” (ยอห์น 3:7)

หลายคนได้รับศีลล้างบาป เข้าเป็นสมาชิกคริสตจักร แต่เขาก็ยังไม่ได้เกิดใหม่เลย พระเยซูตรัสว่า “...ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ จะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)

การเกิดใหม่นี้มาจากพระเจ้า โดยทางพระวจนะของพระองค์ และโดยทรงพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ทั้งนี้ก็โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และด้วยพระคุณของพระองค์ เราจึงเกิดใหม่ได้

ซีโมนนักแสดงกลอง ก็ได้รับศีลล้างบาปด้วย แต่แล้วก็ดูเหมือนว่า เขามีได้เกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย เพียงแต่เห็นคนอื่นรับศีลล้างบาป ก็อยากรับศีลล้างบาปด้วย จึงเป็นการล่อลวงประชาชน (กิจการ 8: 13-23) เปโตรจึงพูดกับเขาว่า “ใจของเจ้าไม่ซื่อสัตย์เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เหตุฉะนั้นจงกลับใจเสียใหม่จากการบาป...ของเจ้าและอธิษฐานขอพระเจ้า...ด้วยเราเห็นว่าเจ้าเป็นคิชม และเป็นกองแห่งความชั่ว” (กิจการ 8:21,23) การรับศีลล้างบาปที่ปราศจากการสำนึกในความผิดบาป กลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์นั้น ย่อมเป็นการไร้ผล คนที่รับศีลล้างบาปเช่นนั้นไม่ใช่ผู้เกิดใหม่

การเกิดใหม่ ไม่ได้เกิดขึ้นโดยการศึกษาเล่าเรียน หรือวิวัฒนาการในด้านวัตถุหรือจิตใจ แม้แต่ในโกเดโมผู้ซึ่งได้รับการศึกษาก็ มีความรู้สูง เป็นศาสตราจารย์ของชาวยูดาเอง ก็ยังไม่ได้เกิดใหม่ เราไม่อาจเป็นผู้เกิดใหม่ได้โดยวิชาความรู้ความสามารถ หรือความก้าวหน้า โดยอาศัยหลักการปรัชญา หรือการศึกษาในทางศาสนศาสตร์ อันเป็นหลักการที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเองได้เลย เราจำเป็นต้องเกิดใหม่เหมือนทารกน้อยคือ จำต้องพึ่งพระเจ้าทุกประการ ให้พระองค์สร้างนิสัยใหม่แก่เรา ซึ่งไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้น ที่สามารถสร้างเราให้เป็นคนใหม่ได้

จงอ่านเรื่องของโยอาชใน 2 พงศาวดาร 12: 2-28 แล้วจะทราบได้ดีว่า การศึกษาก็มีความรู้ หรือการประพฤติตามทำนองคลองธรรมนั้น ไม่อาจทำให้โยอาชเกิดใหม่ได้เลย

เมื่อก่อนชายผู้นี้ประพฤติชั่วร้ายมาก มีนิสัยเลวทราม เขามักทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่น ไร้ระมัดระวังคำพูด คือพูดจาแต่เรื่องเหลวไหล ไม่ดีไม่งาม และกระทำการชั่วอยู่เสมอ ต่อมาเขากลับเป็นคนรักษาพระบัญญัติ ประพฤติตามบทบัญญัติอย่างเคร่งครัด แต่ทั้งนี้ก็มีได้ช่วยให้เขา เป็นผู้เกิดใหม่แต่ประการใด เพียงแต่เปลี่ยนสภาพชีวิตของเขาให้ดีขึ้นกว่าเดิม เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คือลดการพูดจา การประพฤติในทางที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลง แต่อย่างไรก็ตาม จิตใจของเขาก็ยังคงยังคือด้านอยู่ตามเดิม หาก

ว่าเราอยากเกิดใหม่ มีชีวิตใหม่ เราก็ต้องละนิสัยเดิมของเราทิ้งเสีย ให้พระเจ้าทำลายให้สิ้น ขอมอ่อน น้อม และเชื่อฟังพระองค์ทุกประการ คือให้พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระองค์ “ใน ความชอบธรรม และความบริสุทธิ์แห่งความจริง” (เอเฟซัส 4:22-24) การเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของเรา แต่เพียงผิวเผิน จะทำให้เราเกิดใหม่ไม่ได้เลย

เราไม่สามารถเกิดใหม่ได้ โดยการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดต่อศาสนา หรือโดยการถือ ขนบธรรมเนียม พิธีการต่าง ๆ ตลอดจนการศึกษาคัมภีร์ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ การอธิษฐาน การ บริจาคสิ่งของ การถวายทรัพย์ การเทศนาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า การแจกจ่ายใบปลิว การไปร่วม ในพิธีศาสนา และการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ เหล่านี้ล้วนแต่ไม่สามารถทำให้เราเกิดใหม่ได้เลย พระคริสตธรรมใหม่ได้ตั้งในธรรมจริยาข้อนี้ว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายเรียกรว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า และยังไม่ประพฤติตามสิ่งที่เราสอนนั้น” (ลูกา 6:46) การทูลต่อพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้า ข้า พระองค์เจ้าข้า” เพียงเท่านั้นมิได้ทำให้เราเกิดใหม่ หากแต่เราจะต้องเปิดจิตใจออกต้อนรับองค์พระ เยชูคริสต์เจ้า ให้เสด็จเข้ามาประทับอยู่กับเรา เมื่อเราเกิดใหม่แล้ว เราจึงจะสามารถทำตามพระบัญชา ของพระองค์ได้

จงอ่านเรื่องราวของยูดา อิศการิโอกผู้ทรยศต่อพระเยซูคริสต์ให้เข้าใจว่า เหตุใดยูดาจึงต้อง พิณาศ

การเกิดใหม่ คือการพ้นจากความตาย และเข้าสู่ชีวิตอันนิรันดร์ เหตุที่มนุษย์ทุกคนต้องตาย ก็ เนื่องด้วยมนุษย์เกิดในปลักถมของบาป และมีสันดานบาป ผู้ที่มาหาพระเยซูคริสต์โดยสำนึกผิด สารภาพความผิดบาปของตนต่อพระองค์ ขอมกลับใจใหม่ ตายในฝ่ายการบาปและรับศีลล้างบาปใน พระนามพระเยซูคริสต์ (เพราะผู้ที่รับศีลล้างบาปย่อมหมายถึงผู้ที่เข้าส่วนในความตาย และการฟื้นคืน พระชนม์ของพระเยซูคริสต์) ผู้นั้นจึงได้เกิดใหม่ นิสัยสันดานเดิมของเขาถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนร่วมกับ พระคริสต์ ชีวิตฝ่ายการบาปได้ถูกทำลายเสียแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป เขาได้รับการ ปลดปล่อยให้พ้นจาก การปรับโทษอันเนื่องด้วยความผิดบาป และได้รับนิสัยใหม่ (โรม 12:2) และ จะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ (2 เปโตร 1:4) แม้ว่าผู้เกิดใหม่จะยังอยู่ในโลกนี้ แต่เขาก็ไม่ใช่ ชาวโลกอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะพระเจ้าได้ทรงสร้างเขาขึ้นใหม่บัดนี้เขาได้ละทิ้งนิสัยเก่า และได้รับนิสัย ใหม่แทน ซึ่งเป็นนิสัยที่พระเจ้าทรงสร้างให้ตามแบบฉายาของพระองค์ โดยพระกรุณาคุณของพระองค์ เขาจึงมีความคิดใหม่ มีเพื่อนใหม่ มีหลักการปฏิบัติใหม่ จิตใจใหม่ ความปรารถนาใหม่ ความรักใหม่ ดวงตาใหม่ ลิ้นใหม่ และดวงใจใหม่ “สิ่งเก่า ๆ ได้ล่วงไปนี้แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” เดียวนี้กิจการ ฝ่ายความมืดไม่มีอำนาจ ที่จะทำลายเขาได้อีกต่อไป เพราะเขาเป็นบุตรของความสว่าง และดำเนินชีวิต อยู่ในความสว่างนั้น อำนาจของพญามารที่เคียดแค้นกับเขาก็สูญหายไป ฤทธานุภาพของพระเจ้าคุ้มครอง

เขาไว้ บุตรมีนิสัยเหมือนบิดามารดาฉันใด คนที่เกิดใหม่ ย่อมมีความคิด ความชอบธรรมเหมือนพระบิดานั้น

ความปรารถนาของเนื้อหนัง บาป และความมืดในจิตใจได้สูญหายไป พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในใจของเขาแทนดังนั้นเขาจึงมิได้ดำเนินตามความปรารถนาของเนื้อหนัง หากแต่ดำเนินตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8:9) ชีวิตที่เขาอยู่ในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่ของเขา แต่เป็นของพระคริสต์ ผู้สถิตอยู่ในเขา แม้ว่าความปรารถนาที่จะทำผิดบาป จะแข็งแรงแรงมีฤทธิ์มากเพียงใด แต่พระคริสต์ก็ทรงโปรดประทานฤทธิ์เดช และพลังกำลังในการดำเนินชีวิตใหม่ให้แก่เขา

ตามที่เป็นที่กไว้นในพระธรรมยอห์น 3:14-21 นั้น กล่าวว่าการที่เราได้รับชีวิตใหม่นี้ ก็เพราะการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงรักเรามาก พระองค์จึงได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซู ให้ลงมาตายเพื่อไถ่เราออกจากโทษทัณฑ์ที่เราจะต้องได้รับเพราะผลแห่งการทำบาป เพราะฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า ที่เราได้รับชีวิตใหม่นั้น ก็โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ซึ่งเป็นผลมาจากความรักของพระเจ้านั่นเอง พระเยซูคริสต์เสด็จลงมาในโลก เพื่อเป็นแสงสว่างแก่โลก โดยแสงสว่างนี้เอง เราจึงได้รับชีวิตใหม่ คือการเกิดใหม่นี้จากพระเจ้าโดยอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวณะของพระองค์ และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

คำถามสำหรับศึกษา

1. ท่านเกิดใหม่แล้วหรือยัง?
2. ถ้าท่านเกิดใหม่แล้ว จงเล่าประสบการณ์ในชีวิตใหม่ของท่านมาพอสังเขป
3. กิจการฝ่ายเนื้อหนัง และผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีอะไรบ้าง? (กาลาเทีย 5: 19-24)
4. การอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ การอธิษฐาน และการถือพิธีต่าง ๆ ทางศาสนา ทำให้มนุษย์เกิดใหม่ได้หรือไม่?
5. เหตุใดจึงต้องมีการฟื้นฟูในคริสตจักร?
6. จงท่อง 2 โครินธ์ 5: 17 ให้จำขึ้นใจ
7. เหตุใดเราจึงต้องเกิดใหม่?

บทที่ 10 พิธีศีลบัปติสมา

คำว่า “ศีลบัปติสมา” เป็นคำที่คริสเตียนรู้จักดี ในศาสนาคริสต์ การรับศีลบัปติสมา เป็นเครื่องหมายแสดงว่าผู้รับศีลได้ตายฝ่ายการบาป และฟื้นขึ้นมามีชีวิตฝ่ายการชอบธรรม บุคคลใดที่มีความเชื่อมั่นในพระเยซูคริสต์ อย่างสุดจิตสุดใจสำนึกในความผิดบาป สารภาพต่อพระองค์ และกลับใจใหม่บุคคลผู้นั้นย่อมอยู่ในสภาพพร้อมแล้วที่จะรับศีลบัปติสมา

การรับศีลบัปติสมามีใช่การเปลี่ยนให้เป็นคนใหม่ ผู้ที่มีชีวิตใหม่นั้น ก็คือผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอก กล่าวคือผู้ที่ได้ละทิ้งชีวิตฝ่ายการบาป ได้เกิดใหม่ และได้ฟื้นขึ้นมามีชีวิตใหม่โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ การรับศีลบัปติสมาเป็นแต่เพียงเครื่องหมายซึ่งบ่งแต่ภายนอกให้ทราบว่บัดนี้ภายในจิตวิญญาณของผู้นั้นได้รับการเปลี่ยนแปลง เขากำลังจะเริ่มดำเนินชีวิตใหม่ เท่านั้น

มีคริสเตียนที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ได้เขียนคำพยานเกี่ยวกับการรับศีลบัปติสมาของเขาไว้ในเพลงสรรเสริญบทหนึ่งว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นสมบัติของพระเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่เป็นของตัวข้าพเจ้าเอง หากแต่เป็นของพระองค์อย่างสิ้นเชิง” นี่คือการสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับผู้รับศีลบัปติสมา

เราไม่ควรรับศีลบัปติสมา เพียงเพื่อจุดประสงค์ที่จะแต่งงานกับผู้ที่เป็นคริสเตียน หรือโดยคิดว่าบัดนี้เราเป็นผู้ใหญ่ ก็สมควรแล้วที่จะรับศีลบัปติสมา หลักการที่ชอบด้วยเหตุผลควรเป็นดังนี้ เรารับศีลบัปติสมา เพราะว่าเราเป็นของพระคริสต์โดยการเกิดใหม่แล้ว หลายคน รับศีลนี้ โดยนี้ไม่เคยมีประสบการณ์ในการเกิดใหม่ โดยพระคุณของพระเจ้ามาก่อนการกระทำเช่นนี้ จะเป็นโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรืออะไรก็ตาม ย่อมเป็นการหลอกลวงตัวเอง เขาอาจประสบความสำเร็จในการหลอกลวงคริสตจักร มิตรสหาย หรือผู้อื่น แต่อย่างไรก็ตาม การรับศีลบัปติสมาของเขา ก็มีได้เป็นโดยพระคุณของพระเจ้าแต่อย่างใด

เราได้ทราบมาแล้วว่า เราได้รับการยกโทษบาป โดยการเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ ผู้ที่เชื่อเช่นนี้เท่านั้นที่ได้รับศีลบัปติสมาอย่างแท้จริง การรับศีลบัปติสมาเป็นเครื่องหมายแสดงออกสองประการคือ *ประการแรก* เป็นการตายฝ่ายการบาป (การกลับใจใหม่) *ประการที่สอง* เป็นการเชื่อฟังพระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ เพื่อรับชีวิตใหม่ ซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกว่า การเกิดใหม่ การรับศีลบัปติสมา เป็นการประกาศแก่สาธารณชนว่า ผู้ที่รับศีลนั้นได้ เกิดใหม่แล้ว โดยการยอมรับเอาพระเยซูคริสต์ ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา โดยมีศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรเป็นผู้ให้ศีลบัปติสมา ทั้งนี้หมายถึงทั้งผู้ที่เกิดในครอบครัวคริสเตียนด้วย โดยไม่มีการยกเว้น

สำหรับบางคน แม้ว่าเขาอาจแสดงความปรารถนาที่จะรับศีลบัปติสมาก็ตาม แต่ถ้าเขายังไม่ได้กลับใจจากความผิดบาปและเป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว เขาก็ไม่สมควรที่จะรับศีลบัปติสมา

เลย หากว่าศิษยาภิบาลหรือคนใดยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดรับศีลนี้ ก่อนที่ผู้นั้นจะกลับตัวกลับใจใหม่ดังกล่าวแล้ว ย่อมเป็นการฝ่าฝืนระเบียบของคริสตจักร และพระบัญชาของพระเยซูคริสต์ ผู้ใดก็ตามที่จะรับศีลบัพติศมา ต้องรู้ว่าตนไม่สามารถหักหาญต่อบาปหรือมารได้ด้วยตนเอง ต้องถ่อมตัวลง ละทิ้งการทุกอย่างที่ขัดต่อพระวามะของพระเจ้า รวมทั้งการเคารพบูชาเทพหรือที่พึ่งอื่น ๆ โดยรู้ว่าเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ ผู้นั้นต้องแน่ใจว่า ความรอดมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์กรเดียวเท่านั้น

การที่พระเยซูคริสต์ทรงรับศีลบัพติศมานั้น มิใช่เป็นเพราะพระองค์ทรงเป็นคนบาป หากแต่พระองค์ทรงรับศีลบัพติศมาก็เพื่อเป็นแบบอย่างแก่เรา เราควรเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ โดยยอมปฏิบัติตามอย่างพระองค์ ในการรับศีลบัพติศมาและในการมีชีวิตที่บริสุทธิ์เพื่อพระองค์

การรับศีลบัพติศมา เป็นเครื่องหมายแสดงว่าคริสเตียนผู้นั้น มีส่วนร่วมในการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์อีกด้วย ผู้ที่ได้รับบัพติศมาแล้ว ได้ละทิ้งชีวิตเก่าที่เต็มไปด้วยความผิดบาป เข้าสู่ชีวิตใหม่ การลงไปใต้น้ำ เพื่อรับศีลบัพติศมา นั้น หมายถึงการตายฝ่ายการบาปในชีวิตเก่า ๆ ส่วนการขึ้นมาจากน้ำ นั้น หมายถึงการฟื้นคืนมาสู่ชีวิตใหม่ หรือสรุปความได้ว่า เขาได้ตายฝ่ายการบาป และฟื้นคืนมาสู่ชีวิตใหม่ การรับศีลบัพติศมาจะไร้ประโยชน์ หากว่าผู้รับศีลบัพติศมา มิได้ตั้งมั่นอยู่ในสัจธรรม คือดำเนินชีวิตใหม่ในทางบริสุทธิ์เพื่อพระเจ้าแล้ว การรับศีลของเขา ก็ย่อมไม่มีความหมายอันใด

ก่อนที่พระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ได้ตรัสสั่งสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก ให้รับบัพติศมา ในนามแห่งพระบิดา และพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มัทธิว 28:19) นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สาวกของพระเยซูจึงออกไปประกาศพระวามะของพระองค์ ให้แก่ประชาชนทั่วทุกหนทุกแห่งตามพระบัญชาของพระองค์

คำถามสำหรับศึกษา

1. บุคคลที่สมควรจะรับศีลบัพติศมา ควรอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมอย่างไร?
2. การรับศีลบัพติศมา เป็นเครื่องหมายแสดงถึงอะไรบ้าง?
3. การรับศีลบัพติศมา จะทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคริสเตียนที่แท้จริงได้หรือไม่?
4. เหตุใดพระเยซูคริสต์จึงทรงรับศีลบัพติศมา?
5. จงค้นคว้า และศึกษาให้ถี่ถ้วนถึงความหมายของพิธีศีลบัพติศมา จากพระธรรม โรม 6:1-10

บทที่ 11 พิธีศีลมหาสนิท

พิธีศีลมหาสนิท เป็นพิธีที่สำคัญมากพิธีหนึ่งในคริสตศาสนา พิธีนี้พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นผู้ทรงจัดให้มีขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อใกล้จะถึงวันสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าสาวกคนหนึ่ง ในบรรดาสาวกสิบสองคนของพระองค์ จะทรยศต่อพระองค์ และจะ “มอบ” พระองค์ให้แก่เหล่าศัตรูผู้มุ่งร้ายต่อพระองค์ พระองค์ทรงเลี้ยงพระกระยาหารแก่สาวกเป็นครั้งสุดท้าย การเลี้ยงนี้จัดขึ้นในวาระเดียวกันกับการเลี้ยงฉลองเทศกาลปัสกาของชาวยูดา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อเป็นการระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ที่ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพในการปลดปล่อยเขาเหล่านั้น ให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ ซึ่งท่านจะหาอ่านรายละเอียดได้จากพระธรรมอพยพบทที่ 12 การเลี้ยงครั้งสุดท้ายของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงจัดขึ้นในระหว่างการเลี้ยงปัสกานั้น ศีลมหาสนิทนี้บางคนเรียกว่า “ศีลระลึก” คือระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขนเพื่อเรา (มัทธิว 26:26-29)

องค์ประกอบที่สำคัญในพิธีศีลมหาสนิท ก็คือ *ขนมปัง* และ *น้ำองุ่น* ขนมปังเหมือนถึงพระกายคือเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ซึ่งต้องฟกช้ำเพื่อเรา ส่วนน้ำองุ่นนั้น หมายถึงพระโลหิตของพระองค์ที่ได้หลั่งไหลเพื่อเรา เป็นค่าไถ่ ให้เราพ้นจากความผิดบาป พระเยซูตรัสว่า “จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” ฉะนั้นพิธีรับศีลมหาสนิท จึงเป็นพิธีที่จัดขึ้นเพื่อเป็นการน้อมจิตรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ในการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษมนุษย์

การประกาศเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เพื่อไถ่มนุษย์ เป็นหน้าที่อันดับแรกของคริสเตียนที่จะต้องทำ คริสเตียนทุกคนที่ร่วมในพิธีรับศีลมหาสนิทไม่เพียงแต่เป็นการประกาศเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เพื่อไถ่โทษมนุษย์โลกให้พ้นจากความผิดบาปเท่านั้น แต่ยังประกาศว่าเขามีความสัมพันธ์และมีส่วนในการตายนั้นอีกด้วย โดยการรับศีลมหาสนิท ซึ่งเป็นการสมานไมตรีระหว่างคริสเตียนกับพระคริสต์ ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์คริสเตียนจึงเป็นพยานว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของเขาและเขาเป็นสมบัติของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงซื้อเขาไว้แล้ว ด้วยพระโลหิตไถ่อันสูงค่าของพระองค์

พิธีศีลมหาสนิทนี้ เป็นการแสดงออกให้เห็นถึงชีวิตใหม่ของผู้ที่มีศรัทธาต่อพระเยซูคริสต์ว่าได้เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระองค์ เป็นการแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงอยู่ในเราและเราก็ออยู่ในพระองค์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ตัวเราเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งในพระกายของพระคริสต์ ฉะนั้นการแสดงความใกล้ชิดสนิทสนม เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสต์ของคริสเตียนประการหนึ่งก็คือ การร่วมในพิธีศีลมหาสนิท

นอกจากนั้นแล้ว ศีลมหาสนิทยังเป็นคำสัญญาใหม่ของพระเจ้าประการหนึ่งอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากพระธรรม 1 โครินธ์ 11: 23-29 ว่า “...จอกนี้คือคำสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา...” ซึ่งเปรียบเทียบอาหารที่ได้สัญญาว่า จะจงรักภักดีต่อประเทศชาติของตน จะปกป้องรักษาประเทศชาติของตน เพื่อความสุขของประชาชนโดยรวม และประเทศชาติของเขาก็สัญญาว่า จะให้ความอุปถัมภ์แก่เขาทุกอย่าง ดังนั้นการรับศีลมหาสนิท จึงเป็นการปฏิญาณในการมอบความซื่อสัตย์ของเราต่อองค์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงจัดเตรียมทุกอย่างไว้สำหรับเรา คริสเตียนส่วนมาก มักจะทบทวนคำปฏิญาณที่เขาได้ให้ไว้แก่พระคริสต์ ด้วยการรับศีลมหาสนิทอย่างเปิดเผยในคริสตจักร

พระเจ้าได้ตรัสสั่งไว้ว่า บุตรของพระองค์ทุกคนควรเข้าร่วมในการรับศีลมหาสนิท ฉะนั้นเราจึงจำต้องรักษาพระบัญญัติเอาไว้ แต่เราต้องพึงระวังว่า จะต้องไม่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร หรือมีข้อบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใด ทุกคนต้องตรวจจิตใจของตนเอง คาราคินดีกับเพื่อนบ้าน หรือผู้ที่มีเรื่องผิดฟ้องหมองใจกับเราเสียก่อน พระคริสต์ธรรมคัมภีร์กล่าวขำในเรื่องนี้ว่า “เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้ และดื่มจากจอกนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า กว่าพระองค์จะเสด็จมา” (1 โครินธ์ 11:26) การที่จะรับไว้เพื่อตนเอง และประกาศให้ผู้อื่นทราบ ถึงการสิ้นพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสตเจ้าเพื่อไถ่มนุษย์ เป็นหน้าที่ที่คริสเตียนจำต้องกระทำก่อนอื่นใด ซึ่งนับเป็นสิทธิพิเศษอันสูงส่งของคริสเตียนทุกคน

คำถามสำหรับศึกษา

1. ใครเป็นผู้จัดให้มีพิธีศีลมหาสนิทขึ้นเป็นครั้งแรก?
2. ขนมปัง หมายถึงอะไร?
3. น้ำองุ่น หมายถึงอะไร?
4. การที่เรารับศีลมหาสนิทนั้น เป็นการประกาศถึงอะไรบ้าง?
5. พิธีศีลมหาสนิทนั้น จัดขึ้นเพื่อเป็นการรำลึกถึงอะไร?
6. ในการเตรียมตัวเพื่อรับศีลมหาสนิท เราจะต้องทำอย่างไรบ้าง?
7. จงท่อง 1 โครินธ์ 11:26 ให้จำขึ้นใจ

บทที่ 12 นิรโทษกรรม

พระธรรมโรมกล่าวไว้ว่า ผลที่มนุษย์จะพึงได้รับจากการทำบาปก็คือความตาย จิตวิญญาณที่กระทำบาปจะต้องถึงแก่ความตาย นี่คือการปรับโทษผู้กระทำบาป ความจริงเราเป็นคนผิดบาป ดังนั้นก็สมควรจะต้องได้รับโทษ แต่พระเยซูคริสต์ได้ทรงแบกรับความผิดของเราไว้แล้ว ด้วยพระองค์เองบนไม้กางเขนดังนั้นจึงเท่ากับว่า เราได้ตายฝ่ายการบาปแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ฝ่ายการชอบธรรม “...ด้วยรอยซึ่งพระองค์ได้ถูกเขียนนั้น ก็เป็นเหตุที่รักษาท่านทั้งหลาย ให้อยู่รอดแล้ว” (1 เปโตร 2:24)

บัดนี้เราได้รับการปลดปล่อย ให้พ้นจากความผิดบาป โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับการอภัยโทษในความผิดของเราแล้ว (เอเฟซัส 1:7)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์นั้น ผู้ไม่มีความผิด เป็นผู้มีความผิด เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้า โดยพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

“เหตุฉะนั้นการปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลาย ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:1) ผู้ที่เชื่อพระเยซูคริสต์เจ้า ได้รับนิรโทษกรรมโดยความเชื่อ (โรม 5:1) “ความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งประทานแก่คนทั้งปวงโดยความเชื่อ ที่เขาได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะไม่ทรงเห็นว่าคนทั้งหลายต่างกัน” (โรม 3:22)

พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงถูกลงโทษเพราะความผิดบาปของเรา พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อให้มนุษย์หันกลับจากความผิดบาปของเขาหันมาพึ่งพระองค์ ดังนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดละเลยไม่ยอมรับเอาความรอด ที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ ก็ต้องถือว่าเป็นความผิดของเขาเอง หาใช่ความผิดของพระเจ้าไม่โดยการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เท่านั้น ที่ทำให้เราได้รับนิรโทษกรรมมาจากพระเจ้าได้ และเพราะผลแห่งการนี้เอง พระเจ้าจึงทรงนับว่าเราเป็น “ผู้ชอบธรรม”

บุคคลใดซึ่งรู้สำนึกในความผิดบาปของตน และกลับใจหันมาหาพระเยซูคริสต์ ยอมเชื่อพึ่งพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงโปรดยกความผิดบาปให้เขา และทรงให้บุคคลนั้นเป็น “คนชอบธรรม” นิรโทษกรรมหรือการที่พระเจ้าทรงนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนี้ เป็นของประทานจากพระเจ้า ด้วยพระคุณของพระองค์ โดยมีได้คิดค่าตอบแทนใด ๆ เป็นการยกโทษให้ และยอมรับเอาคนบาปที่กลับใจจากความผิดของตน หันมาเชื่อพึ่งพระองค์ จึงเป็นการลบล้าง “ผลที่จะพึงได้รับจากการทำบาป” ของเขาเสีย และประทานความชอบธรรมให้แทน พระเจ้าเป็นผู้ทรงปลดปล่อยคนบาปทุกคนที่กลับใจเชื่อพึ่งพระคริสต์ เนื่องด้วยพระคริสต์ได้ทรงรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าอย่างครบถ้วนแล้ว และเนื่องด้วยการตายไถ่โทษแทนของพระเยซูคริสต์ เมื่อเราเชื่อพึ่งในความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจึงทรงยกบาป

โทษของเราทุกประการ และทรงโปรดให้เราเป็น “ผู้ชอบธรรม” ในสายพระเนตรของพระองค์เสมือนว่าเราไม่เคยทำผิดแม้แต่ ประการใดเลย (ฟิลิปปี 3:9)

“เพราะว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์นั้นผู้ไม่มีความผิด เป็นความผิดเพราะเห็นแก่เรา เพื่อว่าเราจะได้เป็นคนชอบธรรม ของพระเจ้าโดยพระองค์” (2 ทิโมธี 5:21) แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเราเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากความผิดบาปทั้งหมด แต่หมายความว่า อยู่ในฐานะที่พระเจ้าทรงทำให้สะอาดหมดจดปราศจากมลทินที่จะตำหนิได้ และพระบัญญัติซึ่งเป็นบทลงโทษเรานั้น พระเจ้าทรงยกเสียแล้ว

การลงโทษคนผิดบาปนี้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้า ส่วนการอภัยโทษแก่คนบาป ที่ได้สำนึกในความผิดบาปของเขานั้น เป็นการแสดงพระเมตตากรุณาของพระองค์ พระลักษณะทั้งสองประการนี้ มีในพระเยซูคริสต์และพระราชกิจของพระเยซูคริสต์อย่างสมบูรณ์ (อ่าน โรม 3:23-26) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากความผิดบาปใด ๆ แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงยอมทนทุกข์ รับเอาการปรับโทษทั้งปวง ซึ่งเป็นผลแห่งความผิดบาปของเรา ไว้แต่พระองค์เดียว (กาลาเทีย 3:13 2 โครินธ์ 5:21 ปฐมกาล 53:6)

โดยการรับนิรโทษกรรมจากพระเจ้า ผู้ที่เชื่อพระองค์จึงได้รับสันติสุข บัดนี้ไม่มีการปรับโทษเขาอีกต่อไป เพราะเขารอดพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้า (โรม 5:9) และมีชีวิตนิรันดร์แล้ว

คำถามสำหรับศึกษา

1. ใครเป็นผู้ชำระหนี้บาปแทนเรา? และชำระด้วยวิธีใด?
2. เราจะต้องทำอะไร จึงจะรอดพ้นจากความผิดบาปนี้?
3. จงท่อง โรม 3:24 ปฐมกาล 53:6 และ เอเฟซัส 1:7 ให้จำขึ้นใจ
4. การที่พระเจ้าทรงนิรโทษกรรมให้เรา ให้ผลประโยชน์อะไรแก่เราบ้าง?

บทที่ 13 การชำระให้บริสุทธิ์

“...ท่านทั้งหลาย จะเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์” (1 เปโตร 1:16) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น สาวกของพระองค์ทุกคน จึงควรเป็นผู้บริสุทธิ์ตามแบบอย่างของพระองค์ด้วย

ถ้อยคำในภาษาเดิมซึ่งแปลว่า ชำระให้บริสุทธิ์นี้ ถ้าแปลตามตัวจะให้ความว่า แยกออกจากกิจการของฝ่ายโลก และตั้งไว้เพื่อพระเจ้า ความจริงคริสเตียนทุกคนได้รับการแยกไว้เพื่อพระเจ้า เพื่อรับใช้พระองค์ด้วยชีวิตที่บริสุทธิ์ แม้ในทุกวันนี้พระเจ้าก็ยังทรงเรียกร้องศิษย์ทั้งหลายของพระองค์ ให้รับการชำระให้บริสุทธิ์อยู่ คริสเตียนทุกคนได้รับการเลือกสรรไว้ให้อยู่เพื่อพระเจ้าแล้ว ดังนั้นจึงต้องแยกตัวออกจากการฝ่ายโลกกล่าวคือ เลิกกระทำบาปหรือตัดสัมพันธ์กับความชั่วทุกอย่าง (เลวีนิติ 20:26) ดังนั้นการชำระให้บริสุทธิ์ จึงเป็นการกระทำทั้งของพระเจ้าและของมนุษย์

กิจการของพระเจ้านั้น ก็คือการชำระจิตใจของเราโดยพระคุณของพระองค์ “...พระเยซูได้ทรงทนทุกข์ทรมาน ภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระพลไพร่ทั้งหลาย...” (ฮีบรู 13:12) “...พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักร...และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น เพื่อจะได้ทรงกั้นคริสตจักรนั้นไว้ โดยที่ได้ทรงชำระด้วยน้ำพระคำ” (เอเฟซัส 5:25,26) คนบาปที่กลับใจใหม่แล้วนั้น ไม่เพียงแต่ได้รับการยกโทษบาปเท่านั้น แต่พระเจ้ายังทรงปลุกฝังหลักปฏิบัติใหม่ในการดำเนินชีวิตไว้ในจิตใจของเขาด้วย ซึ่งจะทำให้เขาพ้นจากนิสัยที่มักหลงกระทำบาป ผู้ที่เชื่อพระเจ้าไม่เพียงแต่รอดพ้นจากมลทินแห่งความผิดบาป (คือรับนิรโทษกรรม) เท่านั้น หากยังรอดพ้นจากการรบกวนของบาปอีกด้วย (คือได้รับการชำระให้บริสุทธิ์) เหตุการณ์ทั้งสองอย่างนี้ แม้ว่าจะเกิดขึ้นในบุคคลคนเดียวในเวลาเดียวกันก็ตาม แต่ถ้าพิจารณาให้ดีแล้ว ก็มีข้อแตกต่างกันอยู่

การรับนิรโทษกรรมนั้น สัมฤทธิ์ผลในครั้งเดียวส่วนการชำระให้บริสุทธิ์นั้น เป็นการกระทำของพระเจ้าซึ่งเราต้องรับสม่ำเสมอวันต่อวัน คือต้องรับการชำระด้วยน้ำและด้วยพระวจนะของพระเจ้า (เอเฟซัส 5:26)

หน้าที่ของมนุษย์ ในการรับการชำระให้บริสุทธิ์ ก็คือการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ โดยการยึดถือและฟังพระคุณของพระเจ้า และการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดเวลา พระคริสตธรรมคัมภีร์เร่งเร้าคริสเตียนทุกคนให้ “ต่อสู้” (1 ทิโมธี 6:12) ให้ “เฝ้าระวัง” ในการอธิษฐาน (โคโลสี 4:2) ให้มีความ پاکเพียงและอธิษฐานโดย “ไม่หยุดยั้ง” เพื่อจะได้ดำรงชีวิตในแนวทางที่บริสุทธิ์

นิรโทษบาปหรือนิรโทษกรรม คือ การที่พระเจ้าทรงถือว่า เราเป็น “คนชอบธรรม” ส่วนการชำระให้บริสุทธิ์ คือการที่พระองค์ทรงทำให้เราเป็น “คนชอบธรรม” โดยการเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจ

การที่พระเยซูคริสต์ทรงตายเพื่อไถ่มนุษย์ทำให้มนุษย์พ้นจากโทษทัณฑ์ ในการที่ได้ล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติ

ตราบาใดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงครอบครอง ผู้ที่เชื่อพระเจ้า ตราบนั้นเขาก็จะดำเนินชีวิตอยู่ในความชอบธรรม เพราะได้เข้าสนิทในพระเยซูคริสต์ และพระเยซูคริสต์ทรงเข้าสนิทอยู่ในเขา (ยอห์น 15:4) เขาได้รับความชอบธรรมของพระคริสต์ ดังนั้นเขาจึงสามารถหลีกเลี่ยงการชั่วทุกอย่างได้ คริสเตียนแท้ก็คือผู้ที่ถวายตัวให้พระองค์ และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว (1 โครินธ์ 1:2) และจะเป็นผู้บริสุทธิ์หมดจดโดยสมบูรณ์ เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาอีกเท่านั้น

ดังนั้นโดยการรับการชำระให้บริสุทธิ์นี้เอง คริสเตียนจึงบังเกิดผลแห่งความดีงามนานาประการ เป็นต้นว่า ความรัก ความซื่อซนยินดี ความอดทน ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นผลของการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้น “นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือที่จะให้ท่านทั้งหลายเป็นบริสุทธิ์...” (1 เธสะโลนิกา 4:3) ขอให้เราถวายตัวให้แก่พระเจ้าอย่างหมดสิ้น ไม่ควรสงวนสิทธิ์บางอย่างไว้เพื่อความปรารถนาของตนเอง และจงดำเนินชีวิตอย่างมีสัมปัญญาอย่าง ยุติธรรม และมีธรรมะ (ทิตัส 2:12)

คำถามสำหรับศึกษา

1. การชำระให้บริสุทธิ์หมายความว่าอะไร?
2. เราพ้นจากมลทินแห่งความผิดบาปของเราได้อย่างไร?
3. เราจะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ได้อย่างไร?
4. ผลแห่งการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์มีอะไรบ้าง?
5. ท่านได้ถวายตัวของท่านให้แก่พระเจ้า อย่างหมดสิ้นแล้วหรือยัง?

บทที่ 14 การพ้นจากโรคร้ายไข้เจ็บ

สารพัดสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่ดีทั้งสิ้น ปฐมกาล 1:31 ส่วนบรรดาความไม่ดีไม่งามทั้งหลาย รวมทั้งโรคร้ายไข้เจ็บ ความตายและอื่น ๆ ล้วนเป็นผลเนื่องมาจากการที่มนุษย์ไม่ยอมเชื่อฟังและขัดขืนต่อคำสั่งของพระเจ้า ฉะนั้นมนุษย์จะพ้นโรคร้ายไข้เจ็บและความตายได้ ก็โดยฟังอำนาจของพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ตรัสว่า “...เราคือเยโฮวาห์ ผู้รักษาเจ้า” (อพยพ 15:26)

พระเยซูคริสต์ได้เสด็จลงมาในโลกนี้ เพื่อทำลายพญามารและกิจการของมัน พระองค์ทรงปลดปล่อยเราให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสบาป และทรงรักษาเราให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อช่วยมนุษยชาติ ให้หลุดพ้นจากบาป และผลของบาป ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงเสด็จลงมาเกิดในโลก ในรูปร่างเนื้อหนังเยี่ยงสามัญชน พระกิตติคุณทั้งสิ้นที่เรามีคือ มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น ซ้ำให้เราทราบว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้รักษาโรค เช่นกล่าวว่า “บรรดาคนเจ็บป่วยพระองค์ได้ทรงรักษาให้หาย” (มัทธิว 8:16) พระองค์ได้เสด็จออกไปรักษาคนเจ็บป่วยทั่วทุกแคว้น แคว้น ได้ทรงรักษาโรคร้ายไข้เจ็บของมนุษย์ทุกอย่าง โรคเหล่านั้นบางชนิดก็เป็นโรคร้ายซึ่งยากแก่การรักษาให้หายได้ พระองค์ทรงสามารถบำบัดโรคได้ทุกอย่างตลอดทุกยุคทุกสมัย แม้กระทั่งทุกวันนี้พระเยซูทรงพระชนม์อยู่องค์เดียวกันนี้ ก็ยังทรงรักษาเราอยู่ พระองค์ตรัสว่า “...เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิตย์ กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:20) ฤทธิ์อำนาจของพระองค์นี้มีอยู่โดยไม่มีที่สิ้นสุดและพระนามของพระองค์ก็ประเสริฐยิ่งนัก พระองค์ทรงสามารถช่วยเราให้พ้นจากความตาย ฉะนั้นจงสรรเสริญพระนามของพระองค์

ศาสตราจารย์อิสยาห์ได้กล่าวว่า “ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นคนเจ็บปวดของเราเอง ที่เขาผู้นั้นรับแบกหาม... และที่พวกเราหายเป็นปกติได้ ก็เพราะรอยแผลเย็บของเขานั่น” (อิสยาห์ 53:4,5)

อัครสาวกเปโตรได้กล่าวไว้ว่า “...ด้วยรอยซึ่งพระองค์ถูกเย็บนั้น ก็เป็นเหตุที่รักษาท่านทั้งหลายให้หายแล้ว” (1 เปโตร 2:24)

พญามารเป็นต้นเหตุแห่งโรคร้ายไข้เจ็บทุกประการ ตรงกันข้ามพระเยซูคริสต์กลับเสด็จออกไปรักษาผู้ที่ถูกรบเรียดเบียน (กิจการ 10: 38) นอกจากนั้นพระองค์ยังได้ประทานฤทธิ์อำนาจในการขับผีร้าย และอำนาจในการรักษาโรคต่าง ๆ แก่สาวกของพระองค์อีกด้วย (มัทธิว 10:1 ลูกา 9:1)

ดังนั้นหากว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกเรา ที่เจ็บป่วยก็ให้อธิษฐานขอต่อพระเจ้า ตามที่พระองค์สั่งไว้ แล้วพระองค์จะทรงโปรดรักษาผู้เจ็บป่วยนั้นให้หาย และผู้นั้นควรอธิษฐานทุกวันสืบ ๆ ไป เพราะว่าการอธิษฐานขอต่อพระเจ้าด้วยความซื่อสัตย์นั้น มีอำนาจมาก ผู้ป่วยควรขอร้องให้ศิษยาภิ

บาล และพวกผู้ปกครองในคริสตจักรมาอธิษฐานเพื่อเขา และชโลมทาเขาด้วยน้ำมัน ในพระนามของ พระผู้เป็นเจ้า การอธิษฐานด้วยความเชื่อ มีฤทธิ์ในการรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ยากอบ 5:14,15)

แต่ถ้าหากว่ายังมีความชั่วที่ซ่อนเร้น หรือแอบแฝงอยู่ในจิตใจของเรา พระเจ้าจะไม่ทรงฟังคำ อธิษฐานของเราเลย (สดุดี 66:18) ดังนั้นเราจึงควรสารภาพความผิดบาปของเราต่อกันและกัน และ อธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อที่พระเจ้าจะทรงรักษาเราให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บ เกี่ยวกับประเด็นนี้พระ คริสตธรรมคัมภีร์บ่งชี้ถึงเคล็ดลับว่า “...คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนแห่งผู้ชอบธรรม ก็มีอำนาจมาก ซึ่งจะ นำให้เกิดผล” (ยากอบ 5:16) ถ้าเรายังหวังพึ่งพระเจ้าอยู่ เราก็จำเป็นต้องเชื่อฟังพระองค์ “ถ้าเจ้าทั้งหลายจะ เชื่อฟังคำตรัสของเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะประพฤติในทางชอบต่อพระพักตร์ของพระองค์ ...และจะ รักษาข้อปฏิบัติของพระองค์ทุกประการ โรคต่าง ๆ ซึ่งเรานับคาลให้เกิดแก่ชาวอายูษุปโตนั้น เราจะ ไม่ให้เกิดแก่พวกเจ้าเลย...” (อพยพ 15: 26)

จงสรรเสริญพระนามของพระเยซูคริสตเจ้า แพทย์ผู้ประเสริฐของเรา และจงมอบโรคร้ายไข้เจ็บ ของท่าน ไว้ให้พระองค์บำบัดรักษา

คำถามสำหรับศึกษา

1. อะไรเป็นต้นเหตุแห่งโรคร้ายไข้เจ็บทั้งปวง?
2. จงบอกชื่อบุคคล ที่พระเยซูทรงรักษาให้หายโรค เท่าที่ปรากฏในพระกิตติคุณทั้งสี่มาสักห้า คน
3. พระธรรมยากอบกล่าวว่า เราควรทำอะไร จึงจะได้รับการบำบัดโรคร้ายไข้เจ็บ?
4. จงท่องข้อพระธรรมต่อไปนี้ ให้จำขึ้นใจ อพยพ 15: 26 1 เปโตร 2:24 สดุดี 66:18

บทที่ 15 การอธิษฐาน

“จงเฝ้าระวัง และอธิษฐาน เพื่อว่าท่านจะได้ไม่พ่ายแพ้ต่อการทดลอง...” (มัทธิว 26: 41)

การอธิษฐาน หมายถึงการสนทนากับพระเจ้า พระเจ้าตรัสกับเราทางพระวจนะของพระองค์ คือพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉะนั้นเราจึงควรเอาใจใส่ต่อพระวจนะของพระองค์ว่า พระองค์ตรัสกับเราอย่างไร และเมื่อมีความกังวลใจในสิ่งใด หรือเศร้าโศกเสียใจด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด ก็ควรทูลต่อพระองค์ฝากความหวังและความไว้วางใจกับพระองค์ ดีกว่าที่จะยึดเอามิตรสหายเป็นที่พึ่งหรือที่ปรึกษา เราควรเปิดจิตใจของเราให้แก่พระบิดาเจ้า โดยการอธิษฐานขอด้วยความเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะทรงมอบทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ให้แก่เรา (ฟิลิปปี 4:19)

การอธิษฐานของผู้ชอบธรรม ย่อมเกิดผลมาก (ยากอบ 5:16)

“ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่าน ๆ จะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น” (ยอห์น 15:7)

พระเจ้าพระบิดาทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้ที่เชื่อ (มาระโก 9:23) ถ้าเรายังฝักใฝ่อยู่ในการทำบาปอีกต่อไป และไม่ยอมรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ก็จะไม่ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้ที่รู้สึกสำนึกในความผิดของเขา และปรารถนาที่จะให้พระองค์อภัยโทษให้เขา ทั้งอธิษฐานขอด้วยการถ่อมจิตใจลง (ลูกา 18:13,14) ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าก็จะทรงสดับฟังคำอธิษฐาน ของผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ถ้าเราอธิษฐานขอต่อพระองค์ พระองค์ก็จะทรงโปรดประทานพระวิญญูณบริสุทธิให้แก่เราเพื่อสอนเราให้อธิษฐาน

พระเจ้าได้ประทานพระคุณอย่างใหญ่หลวงให้แก่เรา ดังนั้นในการอธิษฐาน เราจึงควรขอบพระคุณและสรรเสริญพระองค์สำหรับพระพรที่เราได้รับนั้น นอกนั้นเราควรสำรวจสภาพความผิดของเรา และทูลขอสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตของเราต่อพระองค์ด้วยอาการที่สุภาพอ่อนน้อม

เพราะเหตุที่มนุษย์ทุกคนล้วนเป็นคนบาป และจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยพระองค์อยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นเราจึงไม่ควรอธิษฐานเพื่อตัวเราเองเท่านั้น หากควรอธิษฐานเพื่อบุคคลอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้รับความรอด เพื่อผู้รับใช้ของพระเจ้า เพื่อคริสตจักรของเรา เพื่อศิษยาภิบาล หรือผู้ปกครองคริสตจักร เพื่อเจ้าหน้าที่ขององค์การรัฐบาล เพื่อคนขัดสน เพื่อคนเจ็บป่วย เพื่อผู้คัดค้านหรือใส่ร้ายเรา เพื่อครอบครัวของเรา และเพื่อนมนุษย์ทุกคนด้วย

เราควรอธิษฐานทุก ๆ วัน ทั้งเวลาเช้า กลางวัน และกลางคืน เราควรอธิษฐานเสมอเป็นกิจวัตร โดยไม่หยุดยั้ง (ลูกา 18:1) เราควรอธิษฐานก่อนรับประทานอาหารทุกมื้อ ก่อนเข้านอน ทั้งเมื่อตกอยู่ในความทุกข์ลำบาก และเมื่อมีความชื่นชมยินดี ชีวิตของเราควรประกอบไปด้วยการอธิษฐาน เราควร

อธิษฐานเสมอ ไม่ว่าเมื่ออยู่ตามลำพัง หรืออยู่กับครอบครัวหรือแม้กระทั่งอยู่กับผู้อื่น ไม่ว่าในที่ประชุม หรือสถานที่สาธารณะต่าง ๆ ก็ตาม (1 ทิโมธี 2:8) เราควรอธิษฐานเพื่อให้แผ่นดินของพระเจ้า ขยายอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลออกไป และเพื่อให้พระเยซูเสด็จกลับมาเร็ววันเช้า เราควรอธิษฐานเพื่อไม่ให้พ่ายแพ้ต่อการล่อลวงของพญามาร เพื่อให้พ้นจากความผิดบาปทั้งปวง เพื่อที่จะได้รับชีวิตไป มีกำลังกาย มีใจเข้มแข็ง แต่ทั้งนี้ก็ไม่ควรอธิษฐานขอด้วยความเห็นแก่ตัว หรือด้วยการหลอกลวงเช่นคนหน้าซื่อใจคด ขอให้เราอธิษฐานด้วยใจซื่อสัตย์ ด้วยการถ่อมตัวและด้วยความพากเพียร จนกระทั่งได้รับคำตอบ แม้พระเยซูคริสตเจ้าเอง ก็ทรงอุทิศเวลาตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ให้กับการอธิษฐานเช่นเดียวกัน

พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐาน ทรงวิงวอน และกันแสงด้วยความโทมัสอยู่เสมอ บางครั้งก็ทรงอธิษฐานด้วยน้ำพระเนตรไหลปราก แม้ว่าพระองค์จะทรงมีพระราชกิจมากมายพระองค์ก็ได้ละเว้นการอธิษฐาน พระองค์อธิษฐาน ทั้งก่อนและหลังปฏิบัติพระราชกิจที่สำคัญ ๆ ทุกครั้ง แม้ว่าบางครั้งพระองค์จะทรงเหน็ดเหนื่อย ก็ยังทรงอธิษฐาน ทั้งเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ยาก และทรงได้รับชัยชนะ พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อมนุษย์ทั้งปวง แม้ว่าจะเป็นศัตรูของพระองค์ก็ตาม พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีประเสริฐที่สุดของเรา ธุรกิจหรือสิ่งที่ยุ่งยากเกินความสามารถของเรา ก็อาจสำเร็จลุล่วงได้โดยการอธิษฐานจงอธิษฐาน โดยการเชื่อฟังและมอบทุกอย่างให้กับพระองค์ ขอให้ศึกษาคำอธิษฐานของผู้รับใช้พระเจ้า ในพระคริสตธรรมคัมภีร์จากข้อพระธรรมต่อไปนี้ ดาวิด 2 ซามูเอล 7:18-29 ซาโลมอน 1 พงศาวดาร 8: 22-53 ดาเนียล 9:4-19

จงพิจารณาด้วยว่า ขณะที่เปโตรถูกจำคุกนั้น คริสตจักรได้อธิษฐานเพื่อท่านอย่างไร ถ้าปราศจากการอธิษฐานคริสตจักรจะเสื่อมลงอย่างแน่นอน ฉะนั้นจงอธิษฐานอยู่เสมอ

การอธิษฐานตามแบบของพระเยซู (มัทธิว 6:9-13)

จงศึกษาและท่องจำคำอธิษฐานเหล่านี้ และตีความหมายให้แตกฉาน แล้วนำไปใช้ในการอธิษฐานประจำวันของท่านเอง

คำอธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร

ข้าแต่พระบิดาเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานสารพัดสิ่งให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์เป็นผู้ประทานอาหารประจำวันให้พวกข้าพระองค์ ทรงโปรดให้พวกข้าพระองค์ได้อิ่มหนำสำราญ ขอโปรดให้อาหารนี้ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้มีกำลังกาย ให้ดำรงชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อจะได้สรรเสริญเชิดชูพระเกียรติ และปรนนิบัติพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย มีความหิวกระหายทิพยอาหารแห่งชีวิต และน้ำประคบด้วยชีวิตจากพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายอธิษฐานขอให้พระนามของพระเยซูคริสตเจ้า อ amen

คำอธิษฐานในเวลาเช้า

โอ ข้าแต่พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ประเสริฐยิ่งของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงโปรดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ ก็เพราะความเมตตาที่ทรงมีต่อพวกข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาพวกข้าพระองค์ตลอดคืน และได้ประทานพระคุณ ให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในวันใหม่นี้ด้วย

ข้าแต่พระบิดาเจ้าผู้บริสุทธิ์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนบาป และดำเนินชีวิตในความผิดบาป ขอพระองค์ทรงโปรดประทานฤทธิ์อำนาจ ให้แก่พวกข้าพระองค์ โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเอาชนะต่อบาป และขอพระองค์ทรงนำวิถีชีวิตของข้าพระองค์ทั้งหลาย ให้ดำเนินอยู่ในแสงสว่างของพระองค์ ให้ได้มีโอกาสเป็นพยานเพื่อพระองค์ทั้งในวันนี้และวันหน้า ขอพระองค์ทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งปวงอย่าให้ตกอยู่ภายใต้การล่อลวงใด ๆ ขอให้เราได้ทำแต่ความดี

ขอพระองค์ทรงโปรดอวยพระพรให้แก่เพื่อนบ้าน มิตรสหาย และญาติพี่น้องของข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย ขอทรงรักษาผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วย และประโลมใจของผู้ที่ตกอยู่ในความโศกเศร้า ขอพระองค์โปรดรับพระเกียรติ จากชีวิตของพวกข้าพระองค์ในวันนี้

ข้าพระองค์อธิษฐานขอต่อพระองค์ ในพระนามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า อามีน

คำอธิษฐานเวลาเข้านอน

โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ใหญ่ที่สุด พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เลี้ยงของข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์ ขอสรรเสริญพระองค์ ที่ทรงปกป้องรักษาพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากภัยพิบัติและโรคภัยไข้เจ็บ มีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย ตลอดทั้งวันข้าพระองค์ทั้งหลายขอขอบพระคุณพระองค์ ที่ทรงโปรดให้มีเวลากลางคืนสำหรับพักผ่อน

ขอพระองค์ทรงโปรดยกโทษบาปให้ข้าพระองค์ทั้งหลายที่ได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ และได้หลงทำผิดบาปในวันนี้ ขอพระองค์ทรงโปรดชำระข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยพระโลหิตไถ่ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ ให้พ้นจากภัยอันตราย ความทุกข์โศกและความผิดบาป ขอพระองค์ทรงปกป้องพิทักษ์รักษาพวกข้าพระองค์ให้นอนหลับสนิท เพื่อให้ร่างกายและจิตใจสดชื่นสำหรับรับใช้พระองค์ในวันต่อไป พวกข้าพระองค์ขอมอบชีวิตจิตใจไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์

ข้าแต่พระองค์ ขอทรงโปรดสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ทั้งหลาย ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อามีน

คำถามสำหรับศึกษา

1. การอธิษฐานมีความหมายอย่างไร?
2. พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้ใดบ้าง?
3. เราควรอธิษฐานเพื่อใครบ้าง?
4. พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานเมื่อใด? และทรงอธิษฐานอย่างไร?
5. ท่านอธิษฐานเข้าเฝ้าพระเจ้า ตามคำฟังแต่ผู้เดียวทุก ๆ วันหรือไม่?

บทที่ 16 พระกิตติคุณ

“พระกิตติคุณ” คืออะไร “กิตติ” หมายถึงคำสรรเสริญหรือคำเล่าลือ “คุณ” หมายถึงความดี ฉะนั้นกิตติคุณจึงหมายถึง “ข่าวดี” “ข่าวประเสริฐ” หรือ “คุณงามความดี อันเป็นที่เลื่องลือ” ข่าวประเสริฐที่ว่านี้ ก็คือข่าวดีที่ว่ามนุษย์จะได้คืนดีกับพระเจ้ามีสามัคคีธรรมกับพระองค์ และรับของประทานจากพระองค์ข่าวนี้เป็นข่าวยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยได้ฟังมา (พี่น้องฝ่ายคาทอลิกเรียก “พระกิตติคุณ” นี้ว่า “พระวรสาร”)

ข่าวเหล่านี้แหละคือพระกิตติคุณ “...เรานำข่าวดีมาประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งจะให้เป็นที่ยืนหยัดเป็นอันมากแก่คนทั้งปวง คือว่า ในวันนี้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลายคือพระคริสตเจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด” (ลูกา 2:10, 11)

“...พระเยซูคริสต์ ได้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด...” (1 ทิโมธี 1:15)

“...บุตรมนุษย์ได้มา เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด” (ลูกา 19:10)

“...จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย”

(กิจการ 16: 31)

“...ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อกิตติคุณเถิด” (มาระโก 1:15)

พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่โปรดยกความผิดบาปของเราได้ ไม่มีข่าวอื่นใดที่จะประเสริฐเท่ากับข่าวนี้ ข่าวที่น่าชื่นชมยินดีนี้ ได้มีบัญญัติเป็นบทพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ อย่างละเอียดถี่ถ้วนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ บุคคลใดที่ยอมต้อนรับพระองค์ “พระเมสสิยาห์” พระผู้ช่วยให้รอดคือพระเยซูคริสต์เจ้า บุคคลนั้นก็จะรอดพ้นจากบึงไฟนรกที่ไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ และได้รับชีวิตนิรันดร์ ความปีติยินดีอันอัมเอบของผู้นั้น จะสังเกตได้จากใบหน้าของเขา และจากการดำรงชีวิตของเขา แม้ผู้อื่นก็อดประหลาดใจไม่ได้เมื่อเห็นความยินดีของเขา และเขาก็ยอมบอกกล่าวให้ผู้อื่นทราบเหตุใดเขาจึงมีความยินดีเหลือล้นเช่นนั้น

ข่าวประเสริฐว่าด้วยพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก ได้แพร่สะพัดไปทั่วทุกหนทุกแห่งอย่างรวดเร็ว และยังคงแพร่ไปจนกระทั่งทุกวันนี้ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงยอมพลีพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเรา แต่ในวันที่สามหลังจากนั้นพระองค์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาอีก ทรงปรากฏพระองค์ให้มนุษย์เห็น และทรงกำชับคนเหล่านั้นให้บอกเล่าเรื่องที่เขาประสบนี้ให้ผู้อื่นฟัง

ก่อนหน้าที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์สี่สิบวัน พระองค์ได้ทรงเทศนาประกาศสั่งสอนเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงหนุนน้ำใจบรรดาสาวกของพระองค์ ให้ประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณออกไป และหนุนน้ำใจสาวกเหล่านั้นให้มีความเข้มแข็งในหน้าที่การงาน เพื่อให้พระราชกิจของ

พระองค์ในส่วนที่ต้องทำในโลกนี้สำเร็จ พระองค์ทรงเร่งเร้าจิตใจของอัครสาวกในการเป็นพยาน จนกระทั่งการประกาศพระกิตติคุณกลายเป็นงานประจำที่สำคัญที่สุดของเขา

คำว่า “ผู้ประกาศเผยแผร์” นี้ หมายถึงผู้ที่พระเจ้าทรงใช้ออกไป คือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ให้ออกไปเป็นพยานเพื่อพระองค์ หรือผู้ที่นำข่าวประเสริฐว่าด้วยองค์พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงพระชนม์อยู่ ออกไปเผยแผร์ให้ผู้อื่นได้รับทราบพระองค์ตรัสว่า “พระบิดาได้ทรงใช้รามาคันใด เราใช้ท่านทั้งหลายไปคั่นนั้น” (ยอห์น 20:21) เนื่องจากพระบิดาเจ้าได้ทรงใช้พระเยซูให้เสด็จลงมาเพื่อสอนให้มนุษย์โลกได้รู้ถึงความรักของพระองค์ ดังนั้น พระเยซูคริสต์จึงได้ส่งผู้เชื่อวางใจในพระองค์ทุกคน ให้ออกไปเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐหากว่าเราไม่ออกไปประกาศพระกิตติคุณ ก็เท่ากับว่า เราไม่ทำตามพระบัญชาของพระองค์

ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ได้ทรงบัญชาสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก” (มัทธิว 28:19)

พระบัญชานี้มิได้เป็นพระบัญชาของกษัตริย์ ซึ่งเป็นเพียงมนุษย์โลกเช่นเดียวกับเราทั้งหลาย หากแต่เป็นพระบัญชาขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะที่ทรงเป็นพระเจ้า และราชาแห่งราชาทั้งปวง พระองค์ทรงสั่งให้สาวกของพระองค์ ตั้งต้นเผยแผร์พระกิตติคุณในกรุงเยรูซาเล็มเป็นแห่งแรก แล้วจึงเผยแผร์ข่าวประเสริฐนี้ไปทั่วฆตลยูดา และที่อื่น ๆ ต่อไปการประกาศพระกิตติคุณได้เริ่มต้นในทวีปเอเชีย ต่อจากนั้นจึงแผ่ไปสู่ทวีปอาฟริกา ทวีปยุโรป และอเมริกา คือเริ่มประกาศจากทางทิศตะวันออก ไปสู่ทิศตะวันตก ในทุกวันนี้การประกาศพระกิตติคุณ ก็ได้แผ่ไปทั่วทุกส่วนของโลก จากซีกโลกด้านตะวันตกจรดตะวันออก หรือจากตะวันออกจรดตะวันตก ในการประกาศพระกิตติคุณนี้ ไม่มีการแบ่งแยกผิวพรรณ ชาติชั้นวรรณะ ผู้คัมภีร์ ชายหญิง คนมีวิชาความรู้หรือไร้การศึกษา “ชาวดี” นี้ เป็นของมนุษย์ทุกคนที่ยอมรับเอา ที่มีความเลื่อมใสศรัทธาพระเยซู ทุกคนจึงต้องเผยแผร์พระกิตติคุณออกไปสู่ชาวโลก งานชิ้นแรกของคริสเตียนทุกคน ทุกครอบครัว และทุกคริสตจักรก็คือ *การเป็นพยาน* การประกาศพระกิตติคุณ และการบอกกล่าวให้บุคคลอื่นทราบถึงความชื่นชมยินดีของเรา ที่ได้รับทราบข่าวประเสริฐนี้

การประกาศพระกิตติคุณนี้ จะดำเนินไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จกลับมาอีก เราต้องนับว่า งานนี้เป็นการงานที่สำคัญที่สุดโลก คือช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความพิณาศาในอนาคต อาจารย์เปาโลเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องกิตติคุณของพระคริสต์ เพราะว่ากิตติคุณนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า ให้คนทั้งปวงที่เชื่อนั้น ได้ถึงที่รอดทุกคน” (โรม 1:16)

คำถามสำหรับศึกษา

1. คำว่า “พระกิตติคุณ” หมายความว่าอะไร?
2. “ผู้ประกาศเผยแพร่” มีหน้าที่อะไรบ้าง?
3. ใครเป็นผู้บัญชาให้เราทำการเผยแพร่ข่าวประเสริฐนี้?
4. อาจารย์เปาโลเป็นพยานว่าอย่างไร เกี่ยวกับการประกาศพระกิตติคุณ?
5. จงท่องข้อพระธรรมต่อไปนี้ ให้จำขึ้นใจ ลูคา 2: 10, 11 มาระโก 1:15, 16:15
6. ท่านเป็นพยานเพื่อพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านทุกวันหรือไม่?
7. ท่านได้เริ่มต้นมีส่วนร่วม ในการประกาศข่าวประเสริฐนี้แล้วหรือยัง

บทที่ 17 พญามาร

พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อเดิมนั้นพญามารเป็น*ทูตสวรรค์*ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น และตั้งไว้ให้อยู่ที่ภูเขาวรทวิษณุของพระองค์ เป็นผู้ที่มิสติปัญญา และมีความมั่งคั่ง ไม่มี*ทูตสวรรค์*องค์ใดเสมอเหมือน เพราะความเด่นเป็นพิเศษเหนือผู้อื่นนี้เอง จึงทำให้พญามารเกิดความเย่อหยิ่ง ทรนง และเกิดความทะเยอทะยาน คิดจะเป็นใหญ่ใน*สวรรค์*แทนพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงขับไล่ออกจาก*สวรรค์*ลงมายังโลก พร้อมกับพรรคพวกของมัน (ปฐมกาล 14: 12, 15)

พญามารเป็นผู้มีอำนาจมาก มนุษย์จึงขัดขวาง หรือต่อสู้กับพญามารไม่ได้เลย นอกจากจะอาศัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น และมีใช้เพียงแต่เท่านั้น พญามารยังมีบริวารที่ชั่วร้ายซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ที่มีอำนาจด้วยกันเป็นจำนวนมากมายแทรกซึมอยู่ทั่วแผ่นดินโลก (เอเฟซัส 6:12) บัดนี้พญามารเป็นผู้มีอำนาจครอบครองสถานอากาศ เป็นผู้ครอบครองใน*โมหะ*ความมืดแห่งโลกนี้ และเป็นที่ยึดเหนี่ยวของคนส่วนใหญ่ในสมัยนี้ (เอเสเคียล 28:1-19 เอเฟซัส 2:2 ยอห์น 12:31 2 โครินธ์ 4:4) พระคริสตธรรมคัมภีร์เรียกพญามารตามชื่อต่าง ๆ สุดแล้วแต่การชั่วที่พญามารกระทำนั้น เช่น “ปีศาจร้าย” “พญานาค” “งูโบราณ” “ผู้ครอบครองโลก” “ดาวประจำวันที่ตกมาจากฟากฟ้า” “ผู้ล่อลวง” “ผู้ทรยศ” “พ่อของการมุสา” “ผู้ฆ่าคน” “ผู้มีอำนาจแห่งความตาย” “ศัตรู” “ผีร้าย” และชื่ออีกมาก

พญามารเป็นผู้ที่มีอำนาจมาก พร้อมทั้งมีความเฉลียวฉลาดและเล่ห์เหลี่ยมนานาประการ มันพยายามขัดขวางและขัดขวางกิจการงานของพระเจ้าทุกอย่าง เป็นต้นว่าคอยทำให้ผู้ที่เชื่อพระเจ้าให้หลงคอยแย่งเอาพระวณะของพระเจ้าจากจิตใจของมนุษย์ และทำให้ดวงใจมนุษย์มืดมน เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของพระเยซูคริสต์ พญามารมุ่งทำลายมนุษย์ทุกวิถีทาง จนอัครสาวกเปโตรต้องคอยตักเตือนเราว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังไว้ให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร จูชิงโตคำราม แผลเสียงร้องนำกลัว และเที่ยวไปเสาะแสวงหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8) แม้ว่าพญามารจะมีฤทธิ์อำนาจมากเพียงใดมันก็ยังหวั่นกลัวและไม่อาจต่อสู้กับพระเจ้าได้ ดังจะเห็นได้จากข้อพระธรรมต่อไปนี้ “ท่านทั้งหลายจงมีใจน้อมยอมฟังพระเจ้าแต่จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีไปจากท่าน” (ยากอบ 4:7) จงศึกษาและพิจารณาข้อความจากจดหมายฝาก ที่อาจารย์เปาโลเขียนถึงคริสตจักรเอเฟซัสต่อไปนี้ ละเอียดถี่ถ้วน

พระธรรมเอเฟซัส 6: 10-18 บัญญัติเรื่องราวว่าด้วยยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน ไว้ดังนี้

“ในที่สุดนี้ ท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในเร็วแรงแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ จนสวมยุทธภัณฑ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับผู้มีบรรดาศักดิ์และต่อสู้กับผู้มีอำนาจ และต่อสู้กับผู้ปกครองใน*โมหะ*

ความมืดแห่งโลกนี้ และต่อสู้กับบรรดาวิญญาณอันชั่วในสถานอากาศเหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะต่อต้านได้ในวันชั่วร้าย และเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงยึดมั่น เอาความจริงคาดเอาไว้ เอาความชอบธรรมเป็นเครื่องทับทรวงป้องกันเอาไว้ และเอา กิตติคุณแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมเพรียง มาสวมเป็นรองเท้า และนอกนั้น จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นจะได้ดับลูกศรเพลิงของพญามารเสีย และจงเอาความรอดเป็นเครื่องป้องกันศีรษะไว้ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระคำของพระเจ้า และโดยคำอธิษฐานวิงวอนทุก อย่าง จงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่างและอธิษฐานเพื่อสิทธิชนทั้งหมด”

พญามารพยายามล่อลวงพระเยซูคริสต์ให้พระองค์กระทำผิดด้วยประการต่าง ๆ นานา แต่แล้ว มันก็ต้องพ่ายแพ้แก่พระองค์พระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้นำของเราผู้ทรงมีชัยต่อพญามาร ทรงสามารถประทอนชัยชนะเหนือพญามาร ให้แก่ผู้เชื่อฟังพระองค์ทุกคน

พญามารเป็นต้นเหตุแห่งบาป และโรคร้ายไข้เจ็บทั้งปวงในโลกนี้ เป็นผู้ล่อลวงมนุษย์ให้หลงกระทำผิดด้วยเล่ห์กลต่าง ๆ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องระมัดระวังให้ดี เพราะวันเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้าใกล้เข้ามาแล้ว พญามารเองก็ประจักษ์ถึงความจริงในข้อนี้ และรู้ว่า มีเวลาเหลืออีกไม่มากนัก จึงพยายามทุกอย่างที่จะทำให้มนุษย์ตกอยู่ในห้วงแห่งบาป

แต่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทรงทำลายความมุ่งหวังของพญามารให้สูญสิ้นไปทุกอย่าง พระองค์ทรงจัดเตรียมบึงไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์ไว้คอยท่าพญามารอยู่แล้ว เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พญามารจะถูกจับ ทูตสวรรค์จะผูกมัดมันไว้ ทิ้งลงในเหวลึก จนถึงหนึ่งพันปี แล้วจึงปล่อยคราวนี้ มันก็จะทุ่เทศตีปัญญาและอำนาจของมัน เพื่อล่อลวงมนุษย์ให้หลงกระทำผิด แต่อย่างไรก็ตาม ในที่สุดพญามารก็ “จะถูกโยนทิ้งในบึงไฟที่ไหม้ก่ามถัน.... ทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์

ฉะนั้นจึงขอให้เราทั้งหลาย จงถวายตัว ทั้งกายและจิตใจของเราทุกอย่าง ให้แก่พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้นำแห่งความมีชัยของเรา ขอให้เราจงสวมยุทธภัณฑ์ของพระองค์ สู้รบกับพญามาร คุกทหารกล้า จนกระทั่งวันตาย

คำถามสำหรับศึกษา

1. จงบอกชื่อต่าง ๆ ของพญามารตามที่บ้านที่ทักไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ อย่างน้อย 8 ชื่อ
2. กิจการของพญามารมีอะไรบ้าง?
3. ยุทธภัณฑ์ของพระเจ้า ที่คริสเตียนควรใช้ในการสู้รบกับพญามารนั้น คืออะไร?
4. จงอธิบายย่อ ๆ พอเป็นสังเขปว่า พญามารจะถูกทำลายโดยวิธีใด?

5. จงท่องข้อพระธรรม 1 เปโตร 5: 8, 9 ยากอบ 4:7 ให้จำขึ้นใจ

บทที่ 18 การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้า

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์เสด็จลงมายังโลกนี้เพื่อช่วยคนบาปให้รอด พระองค์ทรงสละความสุขในสวรรค์เสด็จลงมารับสภาพเป็นมนุษย์ เราเรียกการเสด็จมาของพระองค์ในครั้งนี้อาการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูคริสต์พระองค์ทรงเจริญวัย ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงฟื้นคืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระองค์ได้ตรัสว่า “เราจะมาอีก รับท่านให้ไปอยู่กับเรา” (ยอห์น 14:3) พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์อย่างไร พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาเพื่อรับเราก็ออย่างนั้น (กิจการ 1:11) นี่คือการหวังที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของเหล่าผู้เชื่อถือศาสนาคริสต์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์นี้ ได้มีบันทึกพยากรณ์ล่วงหน้าไว้ในพระคัมภีร์เดิม และในพระคริสตธรรมใหม่ก็ได้กล่าวถึงหลายครั้ง

อาจารย์เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ใน พระธรรม 1 เซเชะโซนิกา 4: 13-18 ดังนี้

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้คุณทั้งหลายทราบถึงคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่ใช่เป็นทุกข์โศกเศร้าเหมือนอย่างคนอื่นที่ไม่มีหวัง เพราะถ้าเราเชื่อว่า พระเยซูวายพระชนม์และคืนพระชนม์แล้วฉันใด โดยพระเยซูนั้นพระเจ้าจะทรงนำบรรดาคนที่ล่วงลับไปแล้ว ให้เข้ามากับพระองค์ฉันนั้นเพราะเราจะบอกข้อนี้ ให้ท่านทราบตามคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเรายังเป็นอยู่ และคอยท่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว ก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า จะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทปติ และด้วยเสียงแตรสังข์ของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ตายในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน ภายหลังจากนั้นเรายังเป็นอยู่และคอยอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในท้องฟ้า อย่างนั้นแหละเราจึงจะอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงเล่าโลมซึ่งกันและกัน ด้วยคำเหล่านั้นเถิด”

พระเยซูตรัสว่า “คูเถิดเราจะมาโดยเร็วพลัน” (วิวรณ์ 22:12, 20) ผู้ที่เชื่อพระองค์อย่างแท้จริง ย่อมคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระองค์ โดยละทิ้งการอธรรม โลภย์คัมภีร์ และดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างยุติธรรม และอย่างเป็นธรรม (ทิตัส 2:12) แต่ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าจะเยาะเย้ย ไม่เชื่อการเสด็จกลับมาของพระองค์ (2 เปโตร 3:4)

พระองค์จะเสด็จมาบนเมฆบนฟ้า ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ (มัทธิว 24: 30) พระองค์จะเสด็จมาพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิตัวของพระองค์ แต่เราไม่รู้เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ แต่อย่างไรก็ตาม จากพระธรรมข้อที่อ้างถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์นั้น ทำให้เราทราบว่าใกล้เข้ามาแล้วดังนั้นเราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระองค์ เฝ้าระวังอยู่เสมอ หมั่นอธิษฐาน และ

คอยท่าพระองค์ พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับพลไพร่ของพระองค์ เพื่อครอบครอง และเพื่อพิพากษา
ทั้งคนเป็นและคนตาย (2 ทิโมธี 4:1)

พระองค์จะเสด็จมาปรับโทษคนชั่ว และคนทั้งปวงที่ไม่เชื่อฟังพระกิตติคุณของพระองค์ เปโตร
ได้กล่าวเตือนเราไว้ว่าเราควรรอคอยวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วยความ
ขะมักเขม้น (2 เปโตร 3: 11-13)

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “แท้จริง เราจะมาโดยเร็วพลัน” (วิวรณ์ 22:20) เราควรอธิษฐานอยู่เสมอ
เพื่อให้พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาเร็วยิ่งขึ้น และควรเฝ้าระวัง ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อและด้วยความ
ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ให้สมกับชีวิตที่พระองค์ประทานแก่เรา ขอให้เราสนใจเฉพาะแต่สิ่งของฝ่ายจิต
วิญญาณเท่านั้น

“พระเยซูเจ้า เจริญเสด็จมาเถิด” (วิวรณ์ 22:20)

คำถามสำหรับศึกษา

1. ความหวังที่ใหญ่ที่สุดของผู้เชื่อถือศาสนาคริสต์คืออะไร?
2. คริสเตียนที่แท้จริง คอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ด้วยอาการอย่างไร?
3. พระเยซูคริสต์มารับใครบ้าง?
4. พระองค์จะเสด็จมารับใครบ้าง?
5. จงท่องบทเพลง “จะทรงกลับมาอีกที” จากหนังสือ “เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน” ให้จำขึ้นใจ
6. ท่านเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง? ท่านปรารถนาที่จะให้พระองค์เสด็จกลับมาโดยเร็วหรือไม่?

บทที่ 19 คริสเตียน

คริสเตียน คือผู้ที่ได้รับพระเยซูคริสต์ไว้ เป็นพระผู้ช่วยให้เขาเป็นส่วนตัว แม้ว่าเขาจะอาศัยอยู่ในโลกนี้ แต่เขาก็ได้รับการแยกไว้จากชาวโลกแล้ว คริสเตียนคือผู้ที่ตายจากกิจการของความผิดบาป และระคะตัมหาของโลกลนี้ เขาสนใจแต่ในสิ่งซึ่งเป็นของสวรรค์ และดำรงชีวิตอยู่เพื่อหวังบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้าไม่ใช่จากชาวโลกด้วยกัน เขาเกรงกลัวพระเจ้า และดำเนินชีวิตตามมรรคาของพระองค์ เขามีความสุขและได้รับพระพรโดยความเชื่อ ซึ่งเป็นเหตุให้ตลอดทั้งครอบครัวของเขา และประเทศของเขาได้รับพระพรไปด้วย คริสเตียนมีชีวิตอยู่เพื่อศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เพื่ออธิษฐานเพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเพื่อเป็นพยานให้ชาวโลกรู้ถึงพระองค์ คริสเตียนคือดวงประทีปในโลกที่มีมณแสงสว่างของเขาฉายให้มนุษย์โลกเห็นการงานของเขาซึ่งเป็นการเกิดพระเกียรติยศและสง่าราศีแก่พระบิดาเจ้าผู้สถิตอยู่ในสวรรค์

คริสเตียนมีความสัมพันธ์กับคริสตจักรอย่างใกล้ชิด เพราะว่าเขาเป็นสมาชิกหรือองค์กรหน่วยหนึ่งของคริสตจักร คริสตจักรเปรียบเสมือนพระกายของพระคริสต์ โดยมีพระคริสต์เป็นศีรษะ เป็นประมุข เขาได้ให้สัตย์ปฏิญาณต่อพระเจ้าแล้วว่าจะเป็นอวัยวะที่เข้มแข็งแห่งพระกายของพระคริสต์แล้วเขาก็หันจากบาป และตัดเดือนผู้ที่ยังกระทำบาปอยู่ อีกทั้งยังอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้น และพยายามหาหนทางที่จะนำบุคคลเหล่านั้นมาสู่มรรคาที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าอีกด้วย

คริสเตียนย่อมรักษาวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้อย่างเคร่งครัด ร่วมประชุมนมัสการพระองค์ในวันนี้เสมอ ร่วมรับศีลมหาสนิท (ศีลระลึก) เตรียมจิตใจให้พร้อมที่จะรับศีลนี้ด้วยการอธิษฐาน คริสเตียนทำงานอย่างเข้มแข็ง เพื่อความเจริญก้าวหน้าของคริสตจักร และยินดีถวายหนึ่งในสิบส่วนของรายได้ของเขา เพื่อช่วยการงานของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นเขายังอธิษฐานเพื่อศิษยาภิบาลและผู้ปกครองคริสตจักร และช่วยเหลือท่านเหล่านั้นทุก ๆ ด้านเท่าที่จะทำได้ สรุปสั้น ๆ ก็คือ ว่า *คริสเตียนที่แท้จริงคือผู้ที่แบกภาระของคริสตจักรนั่นเอง*

คริสเตียนที่แท้จริงย่อมรักประเทศชาติของตนเอง เป็นพลเมืองที่ดี และให้เกียรติแก่รัฐบาลเสมอ โดยการปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับของบ้านเมือง ช่วยต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชาติและความเจริญของประเทศชาติ อธิษฐานเพื่อประมุข และนำต่าง ๆ ของประเทศชาติ และพยายามรับใช้ประเทศชาติทุกวิถีทาง

พระเจ้าผู้ทรงมหิทฤทธิ์ใหญ่ที่ยิ่งสูงสุด ทรงเป็นผู้บงการอาณาจักรของมนุษย์โลก *และประทานอำนาจให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงโปรด** (ดาเนียล 4: 23) คริสเตียนจึงให้เกียรติแก่เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองว่าเป็นผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้งขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

แนวทางการปฏิบัติของคริสเตียนดังกล่าวมาแล้ว คือการปรนนิบัติพระเจ้า การช่วยเหลือคริสตจักรและประเทศชาติ นับเป็นการทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนทั่วไป ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงควรสำรวจตนเองเสมอว่า เราดำรงชีวิตคริสเตียนตามแบบที่กล่าวมาแล้วนี้หรือไม่

คำถามสำหรับศึกษา

1. หน้าที่ ที่คริสเตียนจะต้องปฏิบัติต่อพระเจ้า มีอะไรบ้าง?
2. คริสเตียนควรช่วยเหลือคริสตจักรอย่างไร?
3. หน้าที่ ที่คริสเตียนจะต้องปฏิบัติต่อประเทศชาติของตน มีอะไรบ้าง?

บทที่ 20 บ้านและครอบครัวคริสเตียน

คำว่า “บ้าน” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเพียงตัวตึก หรือตัวอาคารบ้านช่องเท่านั้น หากแต่หมายถึง ครอบครัว หรือบุคคลผู้ที่อยู่ในตัวอาคารบ้านช่องนั้น ๆ ซึ่งเป็นผู้ให้บ้านนั้นเป็นที่อยู่อาศัยอย่างแท้จริง ด้วย เราทุกคนย่อมรู้ซึ่งถึงความสำคัญของคำว่า “บ้าน” เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา หรือบุตร ต่างก็ฝากฝังชีวิตของตนไว้กับบ้านช่องด้วยกันทั้งนั้น การดำเนินชีวิตภายในบ้านของครอบครัวคริสเตียนนั้น จึงมีความสำคัญยิ่ง

ในปฐมกาลนั้น พระเจ้าได้ทรงตั้งครอบครัวคริสเตียนไว้ในสวนเอเดน คือที่อยู่ของอาดัมและเอวา เป็นสถานที่ช่างสวยงามน่าชื่นชมเป็นอันมาก ณ ที่นั่นเต็มไปด้วยความสุข ความรื่นรมย์ ความบริสุทธิ์ ความเกรงกลัวพระเจ้า และความชอบธรรมพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ ที่จะให้อยู่อาศัยของคริสเตียนทุกคนเป็นเช่นนี้

ข้อแตกต่างระหว่างบ้านของคริสเตียนและบ้านของชาวโลกมีอะไรบ้าง? โดยเหตุที่พระคริสต์ทรงเป็นรากฐานของที่อยู่อาศัยของคริสเตียน โครงสร้างทุกอย่างของครอบครัวคริสเตียนจึงสร้างขึ้นบน “ศิลาหัวมุม” คือพระเยซูคริสต์ทั้งสิ้น ถ้าหากว่าครอบครัวใดมิได้มีรากฐานในพระคริสต์แล้ว ครอบครัวนั้นก็มิใช่ครอบครัวคริสเตียน พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12) เมื่อชีวิตของเราตั้งอยู่บนรากฐานของพระองค์เราจึงพลอยรับเอาแสงสว่างจากพระองค์ และส่องแสงนี้ไปสู่ผู้อื่น ดังที่พระองค์ทรงรับรองว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14) ซึ่งหากเราไม่รับเอาแสงสว่างจากพระองค์เป็นมูลฐานเบื้องต้นเสียก่อนแล้ว เราจะต้องส่องสว่างนำทางใครมิได้เลย พระประสงค์ของพระเจ้าในการจัดตั้งให้มีครอบครัวคริสเตียนขึ้น ก็เพื่อให้ส่องสว่างแก่ชาวโลกที่เต็มไปด้วยความมืดมนนี้

คริสเตียนทุกครอบครัว จะต้องมีการนมัสการ การเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยกันทั้งครอบครัว จะต้องมีการอ่านพระวาจาของพระเจ้าและอธิษฐานขอต่อพระองค์ทุก ๆ วัน และอาจมีการร้องเพลงคริสเตียน ทั้งนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ของทุกคนในครอบครัวนั่นเองครอบครัวใดกระทำดังนี้เท่านั้น จึงนับว่าเป็นครอบครัวคริสเตียนอย่างแท้จริง

บิดามารดาควรจะเลี้ยงดูบุตรของตน สั่งสอนอบรมให้รู้จักและเกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้า จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตรธิดา ในการดำรงชีวิตเพื่อพระเจ้า เพื่อนำให้รู้จักพระเยซูคริสต์ตั้งแต่เยาว์วัย ฉะนั้นในบ้านเรือนของคริสเตียน ควรจะมีการนมัสการพระเจ้าบิดามารดาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อครอบครัวของตน ชีวิตของบุตรธิดาจึงจะเจริญรอยตามอย่างบิดามารดา ดังนั้นในแต่ละครอบครัว จึงจำเป็นอย่างที่เราจะต้องให้พระคริสต์เป็นประมุขโดยมีบิดามารดาเป็นตัวอย่างให้แก่บุตรธิดาของตน ใน

การอ่านและศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในการถวายทรัพย์สินตลอดจนการอธิษฐานขอ สิ่งที่คุณต้องการ* จากพระเจ้า นอกจากนี้ยังจะต้องเอาใจใส่ดูแลรับผิดชอบต่อการร่วมประชุมรวีวารศึกษา และนมัสการที่คริสตจักรอีกด้วย

ปัญหาที่ว่า เหตุใดเยาวชนของชาติบางกลุ่ม จึงเป็นเด็กที่หยาบคายขาดจรรยาบรรณ เป็นเด็กหัวดี ขาดความรอบคอบ และมีนิสัยไม่ดีงาม ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนมีสาเหตุสืบเนื่องมาจากผู้ใหญ่ทั้งสิ้น เพราะเด็ก ๆ ย่อมเอาอย่างผู้ใหญ่ เหตุฉะนั้นบิดามารดาจึงควรเอาใจใส่ต่อบุตรธิดาของตนเป็นพิเศษ หน้าที่ขั้นแรกของครอบครัวคริสเตียน ก็คือการอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนให้รู้จักพระเจ้า และเกรงกลัวพระองค์

นอกเหนือไปจากนั้น คริสตจักรเองก็มักเป็นแบบจำลองของครอบครัวคริสเตียน โดยที่คริสตจักรประกอบไปด้วยครอบครัวคริสเตียน ฉะนั้นหากจัดอิทธิพลคริสเตียนเสีย คริสตจักรย่อมจะเสื่อมลง คริสตจักรใดจะมั่นคงแข็งแรงเพียงใดนั้นเราย่อมทราบได้ โดยการสังเกตจากชีวิตภายในบ้านของครอบครัวคริสเตียน ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นเป็นหลัก

ไม่เพียงแต่ปัญหาดังกล่าวมาแล้วเท่านั้น แม้ปัญหาอื่น เช่น เหตุใดชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของสมาชิกคริสตจักร จึงอ่อนเปลี้ยและเหี่ยวชา? เหตุใดคนส่วนมากจึงไม่ค่อยสนใจในกิจการของคริสตจักร และไม่เลื่อมใสเคารพนับถือ เจ้าหน้าที่ ผู้ปกครอง ศิษยาภิบาล หรือสมาชิกคริสตจักร? เหล่านี้ก็คงเป็นผลมาจากการดำเนินชีวิตที่ผิดพลาด ของคริสเตียนในแต่ละครอบครัวเช่นกัน สำหรับผู้ที่¹เป็นคริสเตียนที่แท้จริง ซึ่งปรารถนาที่จะให้คริสตจักรของตนมีอำนาจและเข้มแข็ง ย่อมเริ่มต้นด้วยการดำเนินชีวิตภายในครอบครัวของตน ให้อยู่ในทางที่ถูกที่ควรอย่างเคร่งครัดเสียก่อนเป็นขั้นแรก

สำหรับในประเทศไทยเรานี้ ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า ประชากรในประเทศไทยจะเข้าสนิทกับพระเจ้าได้อย่างไร? ใครเล่าจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการอันนี้? ใครเล่าจะสมัครเป็นผู้รับใช้พระเจ้าทั้งชายและหญิง พร้อมทั้งจะยื่นมือช่วยหนุนหลักแห่งความจริงและช่วยแบกภาระในการดำเนินงานของคริสตจักร? คนเหล่านี้ต้องมาจากครอบครัวคริสเตียนของเรามีใช่หรือ? หน้าที่รับผิดชอบของครอบครัวคริสเตียน ดูช่างเป็นภาระที่ใหญ่ยิ่งนัก คริสตจักรต้องพึ่งครอบครัวคริสเตียนอย่างไร ประเทศชาติก็ต้องพึ่งพลเมืองเช่นนั้น รากฐานของประเทศชาติและสังคมใด ๆ ก็ตามก็คือครอบครัวนั่นเอง การไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ในครอบครัวของตน ย่อมทำให้ประเทศชาติต้องพินาศไปด้วย บาบนำไปสู่ความพินาศเพียงใด ความชอบธรรมก็ช่วยเชิดชูประเทศชาติให้สูงเด่นขึ้นเพียงนั้น

ความผิดบาป ไม่ช่วยเชิดชูเกียรติยศของประเทศชาติแต่ประการใดเลย (สุภาษิต 14:34) ใครจะเป็นผู้ช่วยให้ความสว่างของพระเจ้าส่องไปสู่หมู่ชนที่กำลังจะจมดิ่งลงสู่ความมืด เพราะความผิดบาปของเขา ผู้นำที่จะปัดรังษัยแห่งพระคริสต์ลงเหนืออาณาเขตของพญามาร จะมาจากไหน มิใช่มาจาก

ครอบครัวคริสเตียนดอกหรือ? ครอบครัวคริสเตียนทุกครอบครัวควรจะสำแดงออก ซึ่งความสว่าง ความสว่างงาม และความบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์ให้ประชาชนได้เห็นประจักษ์ เพื่อว่าเพื่อนร่วมชาติของเราจะได้เข้ามาหาพระเยซูคริสต์ เหตุฉะนั้นจงเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าในครอบครัวของท่าน เพื่อว่าความสุขจะได้เกิดแก่ภรรยาและบุตรหลานของท่าน (อ่าน สดุดี บทที่ 128)

สมาชิกในครอบครัวคริสเตียนทุก ๆ ครอบครัว ควรจะได้รับการศึกษา แต่ละคนจะต้องอ่าน ออกเขียนได้ แม้เขาจะมีดวงตาสุกใสเป็นปกติ สามารถมองเห็นสิ่งใด ๆ ได้ แต่ถ้าอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ เขาก็เป็นเสมือนคนตาบอด ส่วนผู้ที่รู้หนังสือก็ควรสอนผู้อื่นให้อ่านออกด้วย ถ้าทำเช่นนี้ อัตราส่วนของผู้ที่อ่านออกได้ ก็จะทวียิ่งขึ้น อันเป็นผลทำให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองไปด้วย คริสเตียนที่อ่านหนังสือออกย่อมสามารถอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเป็นอมตะธรรมของพระเจ้าได้ การสอนให้คริสเตียนอ่านออกเขียนได้ ย่อมเป็นผลทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งสองด้าน คือทั้งด้านส่วนรวม คือประเทศชาติ และทางด้านคริสตจักร แต่เป็นที่น่าสังสัยว่า คริสเตียนในปัจจุบันนี้ไม่ค่อยตระหนักในความรับผิดชอบนี้ เท่าที่ควร

คริสเตียนทุกครอบครัว จะต้องตัดสินใจรับใช้พระเจ้าสำหรับโยชูวานั้นตัดสินใจในดั่งนี้ว่า “ฝ่ายเราทั้งครอบครัว จะปฏิบัติพระเยโฮวาห์” (โยชูวา 24:15) ครอบครัวคริสเตียนทุกครอบครัว ต้องตัดสินใจเสียแต่วันนี้ว่า จะรับใช้ผู้ใด

ขณะที่สาวกทั้งสองคนของพระเยซู กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอ็มมาอู พวกเขาได้ทูลเชิญพระเยซูว่า “เชิญท่านหยุดพักกับเรา...” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา (ลูกา 24:29) ขอให้เราจงอธิษฐานทูลเชิญพระองค์เช่นนี้เถิด หากพระคริสต์สถิตอยู่กับเรา เราก็จะมีความสุขและจะได้รับพระพร

ครอบครัวคริสเตียนทุกครอบครัว จำต้องได้รับการฟื้นฟูจิตใจอยู่เป็นครั้งเป็นคราว จะเป็นการดียิ่ง ถ้าคริสเตียนแต่ละครอบครัว จะริเริ่มจัดวันหนึ่งไว้เป็นประจำปี ทำความสะอาดบ้านเรือนให้เรียบร้อย แล้วพากันเข้าเฝ้าพระเจ้าร่วมกัน เพื่อรับการฟื้นฟูจิตใจใหม่ ในประเทศอินเดียนั้น หลังจากที่

คริสเตียนได้ทำความสะอาดบ้านช่องของตนเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า เขาจะจุดเทียนประดับประดาบ้านให้สว่างไสว เพื่อให้รำลึกถึง พระคำรัสของพระเยซูคริสต์ที่ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14) นอกจากนั้นยังเป็นการแสดงถึงความปรารถนาของเขาที่จะเป็นเช่นนั้นอีกด้วย

คำถามสำหรับศึกษา

1. ครอบครัวคริสเตียนมีขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อใด? ใครเป็นผู้ตั้งขึ้น?
2. ใครควรเป็นรากฐานของครอบครัวคริสเตียน? เพราะเหตุใด?
3. การนมัสการและการเข้าเฝ้าพระเจ้าภายในครอบครัว มีความสำคัญอย่างไรบ้าง?

4. เหตุใดการประพาศของเด็ก ๆ จึงเป็นการสำแดงออกถึงชีวิตภายในครอบครัว?
5. การดำเนินชีวิตภายในครอบครัว แสดงให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของคริสตจักรอย่างไร?
6. ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ ขึ้นอยู่กับครอบครัวของประชาชนอย่างไรบ้าง?
7. ตัวท่านเองและครอบครัวของท่าน ควรปฏิบัติรับใช้ผู้ใดบ้าง?

บทที่ 21 คริสตจักร

การที่คริสเตียนประชุมนมัสการร่วมกันอยู่เสมอ เป็นประจํา นั้น เราเรียกคริสเตียนกลุ่มนี้ว่า “คริสตจักร” คริสตจักรเช่นนี้อยู่มากมายหลายแห่ง ทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กตามหมู่บ้านและในเมืองต่าง ๆ ทั่วไป กิจการของคริสตจักรได้แผ่ขยายไปเกือบทุกส่วนของโลก ในโลกที่เต็มไปด้วยความมืดมนแห่งความผิดบาปนี้ คริสตจักรควรจะเป็นประจักษ์แสงสว่าง หรือประจักษ์เมืองที่ตั้งเด่นไว้บนยอดเขา พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้คนทั่วไปเห็นสง่าราศี และความชอบธรรมของพระองค์ โดยทางคริสตจักร

คริสตจักรเป็นที่ประทับของพระเจ้า เป็นสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระองค์ พระเจ้าทรงตั้งคริสตจักรขึ้น เพื่อช่วยมนุษยโลกให้รับความรอด “...พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักร...และได้ประทานพระองค์เอง เพื่อคริสตจักรนั้น” (เอเฟซัส 5:25)

พระเยซูเจ้าทรงเป็นรากฐานของคริสตจักร โดยเหตุที่คริสตจักรตั้งอยู่บนรากฐานแห่งพระองค์ ดังนั้นคริสตจักรจึงไม่มีวันเสื่อมสลายไป คริสตจักรที่ยั่งยืนถาวรของพระเจ้านี้แหละ “เป็นหลักและรากแห่งความจริง” (1 ทิโมธี 3:15 เทียบ โคลโลสี 1:18)

พระเยซูเจ้าทรงเป็นประมุข เป็นศีรษะของคริสตจักร คริสตจักรเป็นพระกายของพระองค์ ผู้ที่เชื่อพระองค์ทุกคนเป็นอวัยวะของพระกายนั้น ขอให้ศึกษาจาก เอเฟซัส 5:22-32 และ 1 โครินธ์ 12:12-31 โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นประมุขของคริสตจักร พระองค์จึงทรงเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด ขององค์การคริสตจักรทั่วโลก และทรงเป็นผู้สนับสนุนคํ่าจุนคริสตจักรไว้แต่อย่างไรก็ตาม การที่คริสตจักรทั้งในหมู่บ้านชนบท และในเมืองจะเจริญรุดหน้าไปได้นั้นก็จำเป็นที่จะต้องมีการมีคริสเตียนในท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้บริหารงาน โดยเหตุนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรขึ้น สมาชิกคริสตจักรทั้งปวง ตลอดจนศิษยาภิบาล หรือผู้ปกครองคริสตจักร จะต้องพึงฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการดำเนินงานอยู่ตลอดเวลา

งานที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของคริสตจักรก็คือ การประกาศให้ประชาชนทั่วทุกหนทุกแห่งในโลก รู้ถึงวิธีการหรือวิถีทางที่จะได้รับความรอดและเผยแผ่พระกิตติคุณ ซึ่งเป็นการขยายอาณาจักรของพระเจ้าให้กว้างขวางออกไปทั่วแผ่นดินโลก หากคริสตจักรใดไม่กระทำเช่นนี้ คริสตจักรนั้นย่อมได้ชื่อว่า เป็นคริสตจักรที่ตายแล้ว คริสตจักรจะต้องได้รับการฟื้นฟูให้ตื่นตัวอยู่เสมอ

หน้าที่รับผิดชอบ ในการประกาศเรื่องราวของพระคริสต์แก่ประชาชนในประเทศไทย หน้าที่ในการเปิดเผยความสว่างของพระเยซูคริสต์ ประกาศพระกิตติคุณของพระคริสต์ให้แก่เขา และชี้ให้เขา

เห็นทางแห่งความรอด ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นหน้าที่ของคริสตจักรทั้งสิ้น ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงจำต้องแบกภาระและมีส่วนรับผิดชอบในคริสตจักรด้วย

คริสตจักรแต่ละคริสตจักรจะต้องเลี้ยงตนเอง โดยไม่หวังพึ่งผู้อื่นผู้ใด ข้อนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเน้นให้สมาชิกคริสตจักร ทุกคนทราบเสียแต่แรก เมื่อรู้ถึงความจำเป็นอันนี้แล้วสมาชิกคริสตจักรก็ต้องถวายหนึ่งในสิบของรายได้ของตนให้แก่คริสตจักรเพื่อเป็นกองทุนในการดำเนินงานของพระเจ้า คริสตจักรที่มีการถวายเช่นนี้ ไม่ว่าจะเป็คริสตจักรที่เล็กหรือใหญ่โตเพียงใด และไม่ว่าจะอยู่ในหมู่บ้านตามชนบท หรืออยู่ในเมืองใหญ่ก็ตาม หากถวายอย่างสม่ำเสมอแล้ว ก็ย่อมสามารถดำเนินกิจการให้สำเร็จลุล่วงไปได้ คริสตจักรในประเทศไทย ก็จำเป็นต้องเลี้ยงตัวเอง เป็นตัวของตัวเอง ออกไปทำการประกาศเผยแผ่ด้วยตนเอง ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงสรรเสริญพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นรากฐานเป็นประมุข และศิระษะของคริสตจักร ในการที่พระองค์ทรงปลุกให้เราตื่นขึ้น เพื่อรับผิดชอบในคริสตจักรเราทั้งหลายควรขอมเห็นัดเห็น้อยในการรับใช้งานของคริสตจักรควรทำงานอย่างจริงจังเพื่อกำจุนและพัฒนาคริสตจักร

คำถามสำหรับศึกษา

1. คริสตจักรคืออะไร?
2. คริสตจักรเปรียบเสมือนอะไร?
3. ใครเป็นรากฐานของคริสตจักร?
4. งานที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของคริสตจักรคืออะไร?
5. เราควรทำอย่างไรในการที่จะสนับสนุนคริสตจักรของเรา ให้ยั่งยืน ให้เลี้ยงตัวเองได้ และให้เจริญก้าวหน้าสืบ ๆ ไป?

บทที่ 22 คลังสมบัติของพระเจ้า

การถวายทรัพย์ให้แก่พระเจ้านั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งคริสเตียนที่แท้จริงย่อมอุทิศทรัพย์สมบัติของเขาทั้งหลาย แต่พระเจ้า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาสแต่มีชีวิตนิรันดร์...” (ยอห์น 3:16) พระองค์ทรงรักโลกมาก ดังนั้นพระองค์จึงได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ให้ลงมาตายเพื่อไถ่มนุษยชาติให้พ้นจากบ่วงมาร และโทษทัณฑ์ที่จะต้องได้รับจากพระบิดาเจ้าเพราะผลแห่งการทำบาป

ความรักเป็นรากฐานแห่งการเสียสละหรือการให้ เพราะปกติแล้ว ถ้าเราไม่รัก เราก็ยอมไม่ให้เป็นพระเยซูคริสต์ทรงรักเรามาก พระองค์จึงได้ยอมเสียสละเพื่อเรา ถ้าเรารักพระเยซูคริสต์ เราก็ต้องมอบชีวิตของเราถวายให้แก่พระองค์ เป็นภาระแรกก่อนอื่นใดเป็นการตอบแทน พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่าคริสเตียนในคริสตจักรมณฑลมาคะ โคนีย์ได้ถวายตัวให้แก่พระองค์เป็นขั้นแรกก่อน แล้วต่อมาก็ได้ถวายทรัพย์และถวายเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนเกินความสามารถของเขาเสียอีก (2 โครินธ์ 8:1-6)

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงเป็นเจ้าของบรรดาทรัพย์สิ่งที่มีอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จิตวิญญาณของเราตลอดจนร่างกาย จิตใจ ความนึกคิด หน้าที่การงาน และทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มีอยู่จึงเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น จงศึกษาพระวาทะของพระเจ้า ใคร่ครวญดูให้ดี แล้วท่านจะทราบความจริงในเรื่องนี้ “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งทั่วโลกนั้น เป็นของพระเยซูคริสต์ผู้พิพากษ์บรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (สดุดี 24:1) “พระเยซูคริสต์จอมพลโยธา ตรัสต่อไปว่า เงินและทองเป็นของเราทั้งสิ้น” (ฮีบรู 2:8)

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นของพระเจ้าทั้งสิ้น การที่พระองค์ทรงเรียกชื่อจากเรา ก็เพื่อที่จะนำไปขยายกิจการของพระองค์และทรงเรียกชื่อเพียงหนึ่งในสิบส่วนของรายได้ของเราเท่านั้นเอง หนึ่งในสิบส่วนของรายได้ของเราเป็นของพระเจ้า เป็นส่วนของพระองค์ ที่เราจะต้องถวายเพื่อกิจการงานของพระองค์นี่คือพระบัญชาของพระองค์

จงอ่านข้อพระธรรมต่อไปนี้ แล้วจะไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน

“...ส่วนสิบลดหนึ่ง แต่บรรดาข้าวพืชที่แผ่นดินก็ดี หรือผลได้ทั้งปวงก็ดี เป็นของพระเยซูคริสต์ผู้พิพากษ์บรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น ถ้าผู้ใดจะใคร่ไถ่กิน เอาสิบลดหนึ่งของตนไป...และฝ่ายส่วนสิบลดหนึ่งในฝูงโค และฝูงแกะ และฝูงแพะ แต่บรรดาที่ลอดเข้าไปได้ไม่เรี่ยนั้น สิบลดหนึ่งจะเป็นของพระเยซูคริสต์” (เลวีนิติ 27:30-32)

ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้านั้น หนึ่งในสิบส่วนของทรัพย์สินของเราเป็นของพระเจ้า ซึ่งเราจะต้องถวายแด่พระองค์ไม่ว่าทรัพย์สินที่เราได้นั้นเป็นอะไรก็ตาม (อาจเป็นวัว ควาย ผลกำไร เบี้ย

บ้านญาติ หรือผลประโยชน์ใด ๆ ก็ตาม) เหตุใดเราจึงต้องถวายสิบชักหนึ่ง ทั้งนี้ก็เพราะเป็นพระบัญชาของพระเจ้าพระองค์คริสต์ไว้ดังนี้ว่า “จงเอาบรรดาส่วนสิบชักหนึ่งนั้นมาสำสมไว้ในคลัง เพื่อจะมีโภชนาหารไว้ในวิหารของเรา และจงมาลองดูเราในเรื่องนี้ คู่มือหรือว่า เราจะเปิดบัญชีรื้อท้องฟ้าให้เจ้า และเทพรให้แก่เจ้า จนเกิดความต้องการหรือไม่” (มาลาคีย์ 3:10) เราควรถวายทรัพย์ให้แก่พระเจ้า มิใช่เพียงด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นส่วนแบ่งอันบริสุทธิ์ที่พระเจ้าสมควรจะได้รับเท่านั้น แต่เพื่อพระองค์จะได้ทรงอวยพระพรให้แก่เราอีกด้วย พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นหลักความจริงซึ่งจะไม่นำเราให้หลงทางไปเป็นอันขาด

จงให้ด้วยความยินดี เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติยศแด่พระเจ้า “จงถวายพระเกียรติยศแด่พระเยซูฮาวาห์ ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกทั้งหมดที่เพิ่มพูนแก่เจ้านั้น เมื่อกระทำเช่นนั้นแล้ว ฝูงนางของเจ้าจะเต็มบริบูรณ์ และถางของเจ้าจะเปี่ยมล้นด้วยน้ำอุ่นสด” (สภานิติ 3:9, 10)

ขอให้เรศึกษาบทเรียนจากการถวายสิบลด (สิบชักหนึ่ง) ของคริสเตียนชาวคายัค ที่เกาะบอร์เนียวไว้บ้าง ก็จะเป็นประโยชน์ไม่น้อย คริสเตียนชาวคายัคเป็นคนยากจนมาก จนแทบจะกล่าวได้ว่า ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าจะห่อหุ้มร่างกาย แต่เขาเหล่านั้นก็มีได้ย้อยท้อ ในการถวายหนึ่งในสิบของรายได้ของพวกเขา และผลที่สุดพระเจ้าก็ได้ทรงอวยพระพร ให้เขาประสบความสำเร็จและมีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั่วรอบเท่าทุกวันนี้

ความยากจน ความเจ็บไข้ได้ป่วย และความทุกข์อื่น ๆ ไม่ใช่เหตุที่ผลที่จะนำมาอ้าง ในการที่ไม่ยอมถวายทรัพย์ให้แก่พระเจ้า ถ้าเรารักพระองค์จริง เราก็ต้องถวายให้ได้ หากเราไม่ยอมให้พระเยซูคริสต์เป็นผู้นำในครอบครัวของเรา และไม่ยอมถวายผลกำไรของเราให้แก่พระองค์ ก็เท่ากับว่าเราไม่ได้ถวายอะไรแก่พระองค์เลย สิ่งใดที่เป็นของพระเจ้า เราก็ต้องถวายให้แก่พระองค์ ในเมื่อเราชำระค่าเช่าบ้าน ค่าภาษี และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ให้แก่ผู้ที่สมควรจะได้รับ ซึ่งเป็นชาวโลกได้ ก็ไหนแล้วเราจึงถวายสิบลดให้แก่ องค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ของเราไม่ได้ ถ้าเราไม่ถวาย เราก็ย่อมจะไม่ได้รับพระพรเป็นธรรมดา ฉะนั้นเมื่อมีปัญหาชีวิตจงอย่าพร่ำบ่นต่อว่าพระองค์ แต่จงสำรวจตนเองเสียก่อนว่า เราประพฤติตัวบกพร่องต่อพระองค์อย่างไรแล้วรีบแก้ไขเสีย

“เครื่องบูชาที่สมควรแก่พระเจ้า คือจิตวิญญาณที่ซอกซ้อแล้ว...” (สดุดี 51: 17) บุคคลใดที่ยอมน้อมกายลงแทบพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้า กลับใจใหม่ เกิดใหม่อย่างจริงใจบุคคลนั้นไม่เพียงแต่จะถวายทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งของเขาเท่านั้น หากแต่ยังถวายสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดที่อยู่ ให้แก่พระองค์อีกด้วย พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตากรุณาของพระองค์ให้แก่เรา สุดที่จะพรรณนา และเกินกว่าที่เราจะทดแทนได้ แต่เราก็สามารถแสดงความกตัญญูกตเวทีตอบสนองพระองค์ได้ ด้วยการถวายหนึ่งในสิบของรายได้ สำหรับสนับสนุนการทำงานของพระองค์

เราไม่ควรถวายเงินบาท หรือสตางค์ที่เหลือใช้ หรือข้าวของตลอดจนพืชผลที่เสียหายหรือที่มีคุณภาพต่ำให้แก่พระเจ้า หากแต่จะต้องถวายส่วนที่ดีที่สุดให้แก่พระองค์ ด้วยความเคารพบนอบเท่าที่จะทำได้

ท่านอยากมีสุขภาพพลานามัยดี ตลอดจนทรัพย์สินสมบัติวัตถุสิ่งของ และพระพรฝ่ายจิตวิญญาณอย่างนั้นมิใช่หรือ? ถ้าเช่นนั้นก็จงปฏิบัติตามกฎของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในการถวายคือถวายให้แก่พระเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20:35)

คำถามสำหรับศึกษา

1. อะไรเป็นรากฐานการให้? จงยกตัวอย่างมาพอสมควร
2. ความยากจน เป็นสาเหตุที่จะต้องปิดความรับผิดชอบในการถวายจริงหรือ?
3. หนทางที่จะได้รับพระพรนั้นคืออะไร?
4. จงท่องข้อพระธรรมต่อไปนี้ให้จำขึ้นใจ มาลาคีย์ 3: 10 มัทธีว 6:19

บทที่ 23 ระเบียบการเกี่ยวกับผู้รับศีลบัพติศมา

เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดตัดสินใจว่าจะรับศีลบัพติศมา ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่เขาผู้นั้นจะต้องรู้ถึงระเบียบการ และต้องได้รับการสั่งสอนอบรมเสียก่อน เป็นต้นว่าเรื่องความผิดบาป การกลับใจใหม่ การเกิดใหม่ ตลอดจนหลักคำสอนง่าย ๆ อันเป็นมูลฐานทั้งหลายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ หากว่าเขาเกิดใหม่แล้ว และมีความเชื่อมั่นในพระเยซูคริสต์ ถ้าเขาขอรับศีลบัพติศมา ก็สมควรให้เขาได้รับศีลนี้

หากทุกคริสตจักรปฏิบัติตามที่กล่าวมาแล้ว คริสตจักรที่จะมีสมาชิกที่เข้มแข็ง ไม่ใช่สมาชิกที่คอยอ่อนลู่ไหวไปตามการเหนี่ยวนำของชาวโลก คริสตจักรจะเจริญก้าวหน้า เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า กว่าที่เป็นอยู่มาก

แบบรายงานเกี่ยวกับผู้รับศีลบัพติศมา ที่คริสตจักรควรเก็บไว้เป็นหลักฐาน

1. ชื่อและนามสกุลของผู้รับศีล.....
2. ที่อยู่..... หมู่บ้าน ถนน.....อำเภอ.....จังหวัด
3. อายุ..... ปี การศึกษา.....
4. สมรสแล้วหรือยังเป็น โสด.....
5. ถ้าสมรสแล้ว กรอกชื่อของสามีหรือภรรยา และบุตร (ถ้ามี) พร้อมด้วยอายุ.....
6. ผู้ขอรับศีลสนใจรับเอาพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตั้งแต่เมื่อใด.....
7. ผู้ขอรับศีลได้รับการสั่งสอนอบรม เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นเวลานานเท่าใด และใครเป็นผู้สอน.....
8. ผู้ขอรับศีลเกิดใหม่เมื่อใด.....
9. คำปฏิญาณของผู้ขอรับศีล.....
10. ผู้ขอรับศีลแสดงความจำนง ที่จะรับศีลบัพติศมาตั้งแต่เมื่อใด.....
11. ใครเป็นผู้ให้ศีลบัพติศมา.....
12. สถานที่รับศีลบัพติศมา.....
13. วันที่..... เดือน..... พ.ศ.
14.ลายเซ็นผู้รับศีลบัพติศมา
15.ลายเซ็นพยาน
16.ลายเซ็นผู้ให้ศีลบัพติศมา

บทที่ 24 วันสำคัญทางศาสนาคริสต์

วันอาทิตย์ ทุกสัปดาห์คริสเตียนถือรักษาวันนี้ เพื่อระลึกถึงการที่องค์พระเยซูเจ้าทรงฟื้นคืนพระชนม์ ขึ้นมาจากความตายในวันอาทิตย์ อันเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดของศาสนาคริสต์ในวันนี้คริสเตียนจึงพากันไปประชุม นมัสการ สรรเสริญ และอธิษฐานขอต่อพระเจ้า ตลอดจนถวายทรัพย์ เพื่อช่วยในกิจการงานของพระองค์

วันคริสตมาส เป็นวันประสูติของพระเยซูคริสต์ ตรงกับวันที่ 25 ธันวาคม ทุกปีเราจัดงานเฉลิมฉลองในวันนี้ขึ้น เพื่อเป็นการรำลึกถึงองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ผู้เสด็จลงมายังโลกรักสภาพเป็นมนุษย์ เพื่อช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้รอดจากความผิดบาปของเขา

วันต้อนรับการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม วันนี้ตรงกับวันอาทิตย์สุดท้ายก่อนที่จะถึงวัน

อีสเตอร์ เป็นวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม ด้วยความมีชัยอันใหญ่หลวง ประชาชนได้ถวายการต้อนรับอย่างเนืองแน่น ด้วยการปูใบปาล์มตามถนนที่พระองค์เสด็จผ่าน ด้วยเหตุนี้ วันสำคัญนี้ จึงเรียกกันว่า “ปาล์มซันเดย์”

วันสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ตรงกับวันศุกร์ (ระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน) เป็นวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน เป็นวันที่พระองค์ทรงวางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อมนุษย์โลกทั้งปวง พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานที่ไม้กางเขนนั่นจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ ดังนั้นวันศุกร์นี้ คริสเตียนทุกคนควรจะรำลึกถึงพระองค์ด้วยความสงบกายใจ ไตร่ตรองถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เพื่อเรา

วันอีสเตอร์ เป็นวันที่พระเยซูคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝังไว้ แต่แล้วในวันที่สามหลังจากนั้น (ดูวันสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์) พระองค์ได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาอีก ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และศาสนาคริสต์ก็ตั้งอยู่บนรากฐานอันมั่นคงนี้ วันอีสเตอร์เป็นวันสำคัญในทางศาสนาคริสต์เพราะเป็นวันฉลองชัยชนะเหนือศัตรูสุดท้ายของพระคริสต์ คือ ความตาย

วันเพนเทคอสเต วันอันสำคัญนี้ตรงกับวันอาทิตย์ภายหลังวันอีสเตอร์เจ็ดสัปดาห์ เป็นวันระลึกถึงการสถาปนาคริสตจักรเพราะ ในวันนี้พระเยซูเจ้าได้ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสวมทับคริสตจักร ดังนั้นเราจึงเรียกวันนี้ว่าเป็นวันที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมา (กิจการ 2:1-12) นับตั้งแต่การสถาปนาคริสตจักรครั้งนั้นเป็นต้นมา トラบจนกระทั่งทุกวันนี้ คริสตจักรได้เป็นพยานอย่างเข้มแข็ง และกล้าหาญ จนเผยแผ่พระกิตติคุณของพระองค์ออกไปทั่วโลก

วันฉลองภายในบ้าน วันฉลองนี้มีขึ้นเป็นครั้งแรก ในประเทศจีน แต่บัดนี้คริสเตียนหลายประเทศ ได้จัดให้มีขึ้นทุกปี จุดมุ่งหมายของการฉลองนี้ ก็เพื่อเป็นการฟื้นฟูจิตใจภายในครอบครัว ในประเทศอินเดียจัดให้มีวันฉลองนี้ขึ้นในเดือนตุลาคมหรือไม่กี่เดือนพฤษภาคม วันฉลองนี้ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความจริงที่ว่าพระเยซูคริสตเจ้า “ทรงเป็นแสงสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14) เพื่อเป็นการระลึกถึงหลักความจริงนี้ คริสเตียนจึงตกแต่ง ประดับประดาบ้านเรือนของตนด้วยดวงเทียน จุดไว้อย่างสว่างไสวงดงามยิ่ง อนึ่ง นอกจากจะเป็นการรำลึกถึงหลักความจริงดังกล่าวแล้วยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของเขาเหล่านั้นในอันที่จะให้บ้านของตนได้ส่องสว่างเพื่อพระเยซูคริสต์ เช่นเดียวกับแสงเทียนที่ส่องไปในบ้านอีกด้วย

วันขอบพระคุณ วันฉลองได้ถือกันมาแต่โบราณ เป็นวันถวายผลผลิตส่วนแรกของเรา และหนึ่งในสิบส่วนของพืชผลที่เราหามาได้ ให้แก่พระเจ้า คริสเตียนจัดวันฉลองนี้ขึ้นปลายฤดูเก็บเกี่ยว วันนั้นเขาจะเฝ้าแต่สรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า

วันพระคัมภีร์สากล ตรงกับวันอาทิตย์ที่สองของเดือนธันวาคมในวันนี้คริสตจักรทั่วไป มักมีการถวายทรัพย์ เพื่อการส่งเสริมการพิมพ์และจำหน่ายพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั่วโลก

หมายเหตุ เราจะต้องรักษาวันสำคัญเหล่านี้ไว้อย่างเคร่งครัด เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ประทานให้แก่เรา และเพื่อที่เราจะได้เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับพระพร วันเหล่านี้มีคุณค่าต่อคริสเตียนทุกคนย่อมเหลือล้น ทั้งยังทำให้สมาชิกคริสตจักรได้รับพระพรฝ่ายวิญญาณจิต และเป็นการเกิดพระเกียรติพระเจ้าอีกด้วย

ข้อพระธรรมที่สำคัญบางตอน

1. ข้อความที่สำคัญที่สุด 1 โครินธ์ 15: 3, 4
2. คำเทศนาบนภูเขา มัทธิว 5: 1-16
3. ผู้ที่รับพระพร สดุดี บทที่ 1
4. พระเยซูเจ้าเป็นผู้ทรงบำรุงเลี้ยงข้าพเจ้า สดุดี บทที่ 23
5. พระบัญญัติสิบประการ ปฐมกาล 20: 1-17
6. แสงสว่างที่แท้จริง ยอห์น 1: 1-18
7. พระธรรมทอที่สำคัญ “ถ้าท่านปรารถนาจะให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อท่านอย่างไร ก็จงปฏิบัติต่อเขาอย่างนั้น” (มัทธิว 7:12)
8. พระกิตติคุณโดยย่อ “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะมิได้พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

9. พระบัญญัติข้อยิ่งใหญ่อันดับหนึ่ง “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้า ด้วยสุดใจจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” (มัทธิว 22:37)

10. พระบัญญัติข้อยิ่งใหญ่อันดับสอง “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39)

11. หน้าที่สี่ประการของพลเมืองดี

1. จงให้เกียรติแก่คนทั้งปวง

2. จงเชื่อฟังพระเจ้า

3. จงรักพวกที่น้อง

4. เคารพนับถือพระมหากษัตริย์ (และรัฐบาลด้วย) (1 เปโตร 2: 17 โรม 13:1-12

กิจการ 5: 29)

12. เราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร “...ท่านทั้งหลายจงเมตตาซึ่งกันและกัน มีใจเอ็นดูซึ่งกันและกัน และอภัยโทษให้กันและกัน เหมือนพระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษ ให้แก่ท่านทั้งหลายในพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:32)

13. การปฏิบัติต่อศัตรูและผู้ที่มีมั่งร้ายต่อเรา “จงรักศัตรูและอวยพรแก่ผู้ที่แข่งด่าท่าน จงทำคุณแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน” (มัทธิว 5:44)

14. หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ “จงเกรงกลัวพระเจ้าจงถือรักษาบัญญัติทั้งปวงของพระองค์ เพราะว่าการนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกคน” (บัญญัติจารย์ 12:13)

15. หน้าที่ของสามีและภรรยา เอเฟซัส 5: 22-28

16. หน้าที่ของบิดามารดาของบุตร เอเฟซัส 6: 1, 4

17. หน้าที่ของนายและผู้รับใช้ โคลโลสี 4: 1 1 เปโตร 2:18

คำถามสำหรับศึกษา

1. จงบอกชื่อวันสำคัญทางศาสนาคริสต์มาสักห้าวันเหตุใดคริสเตียนจึงควรฉลอง หรือรักษาวินเหล่านี้ไว้?

2. ท่านคิดว่าวันสำคัญที่สุดคือวันอะไร? เหตุใดจึงคิดเช่นนั้น?

3. จงเลือกห้องจำชื่อพระธรรม ที่ท่านไม่เคยท่องมาก่อนอย่างน้อยห้าข้อ จากบทเรียนนี้

บทที่ 25 บทสรุป

บัดนี้ผู้อ่านก็คงพอจะเข้าใจได้แล้วละมังว่า ศาสนาคริสต์คืออะไร และเหตุใดคริสเตียนจึงเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ไปทุกชนทั่วไประยะยาวโดยคิดว่า สถานที่ที่จะรับชำระล้างความผิดบาปนั้น มีมากมายหลายแห่ง แต่ที่จริงแล้ว มีเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ที่จิตใจมนุษย์จะรับการชำระล้างความผิดบาปได้ สถานที่แห่งนั้นก็คือน้ำล้างบาปของพระเยซูคริสต์ ณ ที่นั่นพระองค์ก็ได้ทรงชำระหนี้แห่งความผิดบาปของมนุษย์โลกทุกประการ ณ ที่นั่นพระคริสต์ได้ทรงหลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อมนุษย์ชนชาติแม้ว่าพระองค์ได้สิ้นพระชนม์และถูกฝัง แต่พระศพของพระองค์ก็ได้เปื่อยเน่าอยู่ในอุโมงค์บรรจุพระศพ ในวันที่สามหลังจากนั้นพระองค์ก็ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตาย พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก ทรงเป็นมิตรของมนุษย์โลก ทรงเป็นพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่นสารชีวิตมนุษย์พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานสันติสุขที่แท้จริงแก่ผู้เดียว

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “บรรดาผู้ลำบากเหน็ดเหนื่อยจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28) สันติสุขไม่มีในทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่ง การศึกษาความเจริญก้าวหน้า ตลอดจนความสนุกสนานใด ๆ เลย หากแต่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้าผู้เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงเชิญชวนให้ทุกคนรับเอาความอึดหนักใจจากพระองค์ โดยตรัสว่า “โอ้ใคร ๆ ที่กระหาย จงมาที่น้ำเอ้อ” (อิสยาห์ 55:1) ท่านรู้สึกหิวกระหายความชอบธรรมบ้างไหม? พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราเป็นพิภพอาหารแห่งชีวิต” (ยอห์น 6:48) ท่านรู้สึกหิวกระหายฝ่ายวิญญาณจิตบ้างไหม? พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม” (ยอห์น 7:37) มีผู้คนเป็นจำนวนมากที่เจริญรอยตามพระองค์ และเขาเหล่านั้นก็ได้รับสันติสุข และชีวิตใหม่ หากท่านยังไม่ได้รับ ก็จงขอ จงศึกษาค้นคว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์ และอธิษฐานขอในพระนามของพระเยซูคริสต์แล้วท่านจะได้รับ

ชีวิตของเราในโลกนี้ไม่ยั่งยืน แต่จิตวิญญาณของเราจะต้องดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ สถานที่ซึ่งวิญญาณของเราจะต้องไปอยู่เป็นนิรันดร์มีเพียงสองแห่งเท่านั้น เราต้องเลือกเอาแห่งใดแห่งหนึ่งระหว่างสวรรค์กับนรก พระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ที่สามารถประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เรา และทรงรับเราขึ้นสู่สวรรค์

ท่านผู้อ่านที่รัก หากท่านยังไม่ได้ตัดสินใจ รับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่าน บัดนี้วาระแห่งการตัดสินใจของท่านอยู่แค่มือเอื้อมแล้ว วาระสุดท้ายของโลก และวันเวลาแห่งการพิพากษาโทษคนบาปก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงกลับใจใหม่และเชื่อพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ และยอมรับเอาคำเชื่อเชิญของพระองค์ แล้วท่านจะได้รับความปลอดภัย

ในโลกนี้มีผู้ยังไม่ได้รับความรอดเป็นจำนวนมาก ซึ่งมักเรียกตนเองว่าเป็นคริสเตียน แต่เขาเหล่านั้นเป็นเพียงคริสเตียนผิวเผินและยังไม่ได้ได้รับความรอดเลย หากได้เป็นคริสเตียนที่แท้จริงไม่ และเนื่องจากการที่เขาไม่ใช้คริสเตียนที่แท้จริงนี้เอง จึงเป็นการหลู่พระเกียรติพระเจ้า และทำให้คนอื่นคูหมิ่นพระเยซูคริสต์ ทั้งยังเป็นอุปสรรคต่อผู้อื่นด้วย เขาเหล่านี้มิได้ดำเนินชีวิตอยู่ในความสว่างของพระเยซูคริสต์ และมีได้ยึดถือเอาพระวาทะของพระเจ้าเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องการฟื้นฟูจิตใจของคริสเตียนให้ตื่นอยู่เสมอ ขอให้เราจงอธิษฐานเพื่อการนี้ด้วย หากว่าคริสตจักรได้รับการฟื้นฟูตลอดเวลา ก็จะเป็นหนทางที่จะนำผู้คนให้หันเข้าหาพระเจ้าทุก ๆ วัน จำนวนผู้ติดตามพระคริสต์ก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ศาสนาคริสต์จะได้แผ่ออกไปอย่างนามหัศจรรย์

พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงพร้อมที่จะช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์ให้ได้รับความรอด ท่านพร้อมที่จะร่วมงานกับพระองค์หรือยัง

ขอให้ท่านผู้เป็นคริสเตียนที่แท้จริง จงรีบเข้าส่วนในการทำให้โครงการของพระเจ้าสำหรับโลกนี้สำเร็จผล เพื่อว่าพระเยซูเจ้าจะได้เสด็จกลับมาโดยเร็ว (มัทธิว 24:14) และเพื่อว่าเราจะได้เป็นคริสเตียนที่สมบูรณ์คือ “จนเราทั้งปวงจะมีความเชื่อและมีความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้าอย่างเดียวกัน จนถึงโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มที คือเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13)

คำถามสำหรับศึกษา

1. อะไรเป็นเหตุให้มนุษย์บางคนคูหมิ่นพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้ช่วยของเรา?
2. พระเจ้ามีความประสงค์ที่จะให้เหล่าผู้ที่เชื่อพระองค์ปฏิบัติต่อพระองค์อย่างไร จึงจะเป็นการช่วยให้การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ พระมหากษัตริย์ของเรา เร่งเวลาเร็ววันเข้า?
3. จงท่องจำบทเพลง “**เดี๋ยวนี้มีพระเจ้า**” (Himself) จากหนังสือ “**เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน**” (ท่องให้จำขึ้นใจทั้งสามข้อ และรวมทั้งสร้อยร้องรับด้วย)

⁺ เดียนี่มีพระเจ้า

ร้องรับ	<p>1. ครั้งหนึ่งข้าอยากได้พร ครั้งหนึ่งพึงใจตัวเอง ครั้งหนึ่งต้องการสิ่งของ ครั้งหนึ่งอยากแต่หายป่วย ⁺เดียนี่ข้าจะร้องเพลง สारพัดที่มีอยู่</p> <p>2. ครั้งหนึ่งวางแต่โครงการ ครั้งหนึ่งเป็นห่วงกังวล ครั้งหนึ่งตามอำเภอใจ ครั้งหนึ่งชอบแต่ทุลขอ</p> <p>3. ครั้งหนึ่งข้าพึ่งความดี ครั้งหนึ่งข้าใช้พระองค์ ครั้งหนึ่งข้าต้องการฤทธิ ครั้งหนึ่งทำเพื่อตนเอง</p> <p>4. ครั้งหนึ่งมีแต่ความหวัง ครั้งหนึ่งความเชื่อจวนดับ ครั้งหนึ่งคอยทำความตาย ⁺เดียนี่ข้าได้รอดแน่</p>	<p>⁺เดียนี่ได้พระเจ้า ⁺เดียนี่พึงพระธรรม ⁺เดียนี่มีพระเจ้า ⁺เดียนี่ได้พระองค์ สรร-เสริญสาธุการ เป็นของพระองค์ประทาน</p> <p>⁺เดียนี่อธิษฐาน ⁺เดียนี่ทรงคุ้มครอง ⁺เดียนี่ตามพระองค์ ⁺เดียนี่ชอบพระคุณ</p> <p>⁺เดียนี่พึ่งพระเจ้า ⁺เดียนี่ทรงใช้ข้า ⁺เดียนี่มีพระคริสต์ ⁺เดียนี่เพื่อพระเจ้า</p> <p>⁺เดียนี่รอดจริงจิ่ง ⁺เดียนี่กลับแจ่มใส ⁺เดียนี่มีชีวิต มั่นคงในพระคริสต์</p>
---------	---	--

รากุล บูรานชิงห์ ขวาน	- รวบรวมและเรียบเรียง
สมชาติ ศิริวงศ์	- ถอดความเป็นภาษาไทย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์	- คณะ ซี.เอ็ม.เอ พิมพ์เผยแพร่
พิมพ์ครั้งแรก ปี 1965	พิมพ์ครั้งที่สอง ปี 1975